

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Benjamin Lebert

ÇILGIN

roman

Almanca aslından çeviren

İLKNUR İGAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni : İlknur Özdemir
Yayına Hazırlayan : Yeşim Tükel
Dizgi : Serap Kılıç
Düzelti : Fulya Tükel
Montaj : Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni : Semih Özcan

İç Baskı : Özal Basımevi
Kapak Baskı : Çetin Ofset
Cilt : ZE Ciltevi

Kapaktaki Fotoğraf : Matthew Barnes

I baskı : 2001

ISBN 975-07-0116-X

© 1999 by Verlag Kiepenheuer & Witsch Köln /
Onk Ajans Ltd. Şti. / Can Yayınları Ltd. Şti. (1999)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Benjamin Lebert

ÇILGIN

ROMAN

Almanca aslından çeviren
İLKNUR İĞAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Özgün adı
Crazy

Benjamin Lebert, 1982'de Breisgau, Freiburg'da doğdu. On yedi yaşında okulu bıraktı. Gazeteci bir aileden gelen *Lebert*, Süddeutsche Zeitung'un gençlere yönelik magazin eki 'jetzt'de ara sıra yazılar yazmaya başladı. *Lebert*'in yazdıklarından etkilenen Kiepenheuer&Witsch Yayınevi'nin editörlerinden biri, onu gençlerin yaşadıklarının anlatıldığı daha uzun bir metin yazmak için cesaretlendirdi ve *Lebert*'in kendi yaşamıyla paralellikler içeren romanı *Çılgın* ortaya çıktı. 1999 yılında Kiepenheuer &Witsch Yayınevi tarafından yayınlanan roman çok satan kitaplar arasında yerini aldı. *Çılgın*, Hans-Christian Schmid tarafından filme alındı. 1990'dan beri Münih'te yaşayan *Lebert*, şu sıralarda bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor.

Hepimiz potansiyel roman kahramanlarıyız. Tek fark, roman kahramanlarının yaşamın tadını gerçekten çıkartmasıdır.

Georges Simenon

Bruno Schnee'ye ve Norbert Lebert'e adanmıştır

1

Demek ki burada kalacağım. Mümkünse okulu bitirene kadar. Hedef bu. Neuseelen Şatosu'ndaki yatılı okulunun park yerindeyim ve çevreme bakıyorum. Annemle babam yanımdalar. Beni buraya kadar getirdiler. Şimdiye kadar ardımda dört okul bıraktım. Buradaki beşinci olacak. Bu beşincide, matematikten aldığım lanet olası altının beşe çevrilmesi gerekiyor.¹ Buna şimdiden seviniyorum.

Önceden mektuplar ve cesaretlendirici yazılar göndermişlerdi zaten. Hepsinin de mesajı özetle şöyleydi: *Sevgili Benjamin, her şey daha iyi olacak, yeter ki bize gel. Senden önce de pek çok kişi bunu başardı.*

Elbette başarmışlardır. O kadar çok öğrenci var ki, aralarından başaranlar tabii ki çıkacaktır. Bunu zaten biliyorum. Benim durumum biraz farklı. On altı yaşındayım ve sekizinci sınıfı tekrarlıyorum. Ve görünüşe bakılırsa bu kez de başarılı olamayacağım. Annem de babam da saygıdeğer insanlar. Annem pratisyen doktor, babam mühendis. Sıradan bir okul için bitirme partisi vermeleri saygınlıklarına uygun düşmez. Fazlası olmak zorunda. Eh, pekâlâ. Zaten bu nedenle buradayım. Hem de öğretim yılı-

¹ Alman eğitim sisteminde en düşük not 10, en yüksek not 1'dir. Dolayısıyla 6, 5'ten daha düşük bir nottur. (Yay.)

nın ortasında. Bir yatılı okulun kapısının önünde. Annem bana bir mektup uzatıyor. Bunu daha sonra okul müdürüne vermem gerekiyormuş. Şahsım hakkında ayrıntılı bilgi için. Bavullardan birini alıp babamı beklemeye başlıyorum. Hâlâ arabanın başında bir şeyler arıyor. Onu özleyeceğim sanırım. Elbette sık sık kavga etmişizdir. Ama okulda geçen yorucu bir günün ardından beni yüzünde bir gülücükle karşılayan ilk kişi hep o olmuştur. Üst kattaki sekreterliğe çıkıyoruz. Okulun içi neredeyse dışından daha da sevimsiz. Çok fazla ahşap kullanılmış. Çok fazla eski. Çok fazla rokoko veya işte ona benzer bir şey. Sanat tarihinde de matematikte olduğu kadar kötüyüm. Annemle babam binayı beğendiler. Ahşap zeminde yankılanan sesin güzel olduğunu söylüyorlar.

Ben ne anlarım bundan. Sekreterlikte bizi şişman bir kadın karşılıyor. Adı Angelika Lerch. Ablak suratı ve iri cüssesiyle karşımda duruyor. Korkuyorum. Bana okulun birkaç çıkartmasını armağan ediyor. Hepsinde de, sırtında okul çantası taşıyan ve gülen bir kartal resmi var. Altında italik harflerle şu cümle yazılı: *Neuseelen Yatılı Okulu - Yeni Bir Okul Döneminin Başlangıcı.*

Bunları annemle babama vereceğim. Mutfağı mı yapıştırırlar, yoksa... ne bileyim ben, nereye yapıştırırlarsa yapıştırırsınlar, kendileri bilirler. Angelika Lerch bana elini uzatıp okula gelişimi kutluyor. Söylediğine göre otuz yıldan beri buradaymış ve hiç şikâyet etmemiş. Buna karşılık vermemeyi kararlaştırıyorum. Kızıla çalan kahve renkli bir kanepenin üzerine annemle babamın yanına oturup onlara sokuluyorum. Hiç alışkın değiller buna. Uzun zamandan beri böyle bir şey yapmamıştım. Ama iyi geliyor, sıcaklıklarını duyuyor ve kendimi güvende hissediyorum. Annemin elini tutuyorum.

Bayan Lerch, okul müdürünün az sonra beni karşılamak üzere yanımızda olacağını söylüyor. Bunu söylerken burun kanatlarını oynatıyor. Demek ki artık geriye dönüş yok. Şimdi burada oturuyorum, ama biliyorum, az sonra almaya gelecekler beni. Sıkıntı içinde yere bakıyorum. Ama zemini görmüyorum. Gördüğüm... ah, neyse fark etmez aslında. Yaklaşık beş dakika sürüyor bu, öylece oturuyorum. Sonra yatılı okulun müdürü geliyor. Jörg Richter, genç birisi, sanırım otuzlarında, belki biraz daha fazladır. Aşağı yukarı 1.85 boyunda. Koyu renkli saçları ortadan ayrılmış, yüzünde dostça bir ifade var. İçeriye girip en yakındaki sandalyeye çöküyor. Sonra, sanki bunu unutmuş gibi tekrar ayağa fırlayıp bizi selamlıyor. Eli nemli. Kendisiyle birlikte bürosuna gelmemizi rica ediyor. Bürosu sekreterlik odasından fazla uzakta değil. Giderken adımlarımın ahşap zeminde çıkardığı sese dikkat ediyorum. Hiç hoşuma gitmiyor. Ama bu kimi ilgilendirir ki.

Bay Richter, odasına girer girmez bana okulun birkaç çıkartmasını armağan ediyor. Bayan Lerch'in verdiklerinden daha modern görünüyor bunlar. Kartal daha iyi çizilmiş ve diğeriyle karşılaştırıldığında üçboyutluymuş duygusu veriyor. Okul çantası da daha güzel görünüyor.

Yine de bunları ne yapacağımı bilemiyorum. Hepsini annemin çantasının içine tıktırıyorum. Jörg Richter, oturmamızı rica ediyor. Bürosu oldukça geniş. Okulda o âna kadar gördüğüm odalardan daha büyük. Bayan Lerch'in odasından da büyük. Duvarlarda değerli resimler asılı. Mobilyalar epey gösterişli. Bu odanın katlanılır bir hali var. "Ee Benjamin, odanı göreceğin için heyecanlı mısın?" diye soruyor Bay Richter sesini biraz yükselterek. Nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünüyorum. Uzun süre bir şey söyleyemiyorum. Sonra dudakla-

rımın arasından donuk bir 'evet' çıkıyor. Annem beni dürtüyor. Ah tabii, mektubu unuttum. Tedirginlik içinde mektubu cebimden çıkartıyorum.

Annem okul müdürüne dönüp, "Sizin için bazı şeyler yazdım," diyor. "Bunlar çok önemli. Oğlum bu konuda pek konuşmadığı için, bunları size yazılı olarak anlatmanın iyi olacağını düşündüm." Her seferinde aynı şey oluyor. Hangi okula gidersem gideyim, fark etmez, annem hep yazmanın en iyisi olacağını düşünür. Yazmak en iyisiymiş. Sanki insan böylece sorunlarından kurtulabilecekmış gibi. Napalım, öyle olsun. Yavaş yavaş, Richter'in oturduğu büyük çalışma masasına doğru gidiyorum. Odadaki neredeyse her şey gibi bu da ahşap. Üstelik bir de kapkara. Üzerinde fazla bir şey yok. Yan tarafında bir bilgisayar duruyor. Okulun amblemi, sırt çantalı kartal ahşap masaya da işlenmiş. Zor seçiliyor ama ben yine de net olarak görebiliyorum. Zarfa bir göz atıyorum:

Oğlumuz Benjamin Lebert'in sağlık durumu hakkında, yazılı üzerinde. Bir öğretmenin eline bu zarflardan kaçınıcı kez tutuşturuyorum acaba? En azından onuncu kez, eminim. Şimdi aynı şeyi bir kez daha yapıyorum. Jörg Richter, aceleyle zarfı elimden alıyor. Ne kadar merak ettiği gözlerinden anlaşılıyor. Zarfı açıp yüksek sesle okumaya başlıyor; yüksek sesle okuması tüylerimi ürpertiyor. Berak sesinin anlayış dolu bir tınısı var:

Sayın Bay Richter,

Oğlumuz Benjamin'in bedeninin sol yarısı doğuştan felçlidir. Bedeninin sol tarafını, özellikle de sol kol ve bacağına gerektiği gibi hareket ettiremiyor. Yani oğlumuz, ayakkabı bağı bağlamak, çatal bıçak kullanmak, geometrik şekiller çizmek, makasla bir şey kesmek gibi hassas hareketleri yapamıyor veya

kısmen yapabiliyor. Dolayısıyla spor yaparken de sorun yaşıyor, bisiklete binemiyor ve dengede durmasını gerektiren bütün hareketlerde zorluk çekiyor.

Bunları göz önünde bulundurarak ona destek olacağınızı umuyor ve teşekkür ediyorum. Saygılarımla,

Jutta Lebert

Son sözcüğü de okuduğunda gözlerimi yumuyorum. Açıklamalara gerek duyulmayan bir yerde olmayı diliyorum. Acele etmeden annemle babamın yanına dönüyorum. El ele tutuşmuş kenarda duruyorlar. Sorunun açıklanmış olmasından hoşnutluk duydukları belli oluyor. Jörg Richter onlara bakıyor. Başıyla onaylayarak, "Benjamin'in sorununu dikkate alacağız," diyor. Soru sormuyor.

Üst kata, odama çıkıyoruz. Odam birinci katta. Uzak sayılmaz. Yüksek ahşap bir merdivenle son bulan, uzun ahşap bir koridordan geçiyoruz. Duvarlar kar beyazı. Okul müdürünün peşinden yukarıya kadar çıkıyoruz. Ben babamın elinden tutuyorum. Hemen sonra başka bir koridora giriyoruz. "Az kaldı, az sonra odanda olacağız," diyor Jörg Richter. Duvarlar burada artık beyaz değil, sarı. Herhalde insanın içini açan bir sarı olsun istenmişti. Ama renk, daha farklı bir etki yapıyor. Zemin gri müşambayla kaplı. Duvarların sarısıyla hiç uyumlu değil. Koridor boş. Öğrenciler Noel tatilinden daha dönmemişler. Pencereleden birinin yanında bir pano asılı. Üzerinde şunlar yazıyor:

Bu koridor eğitmen Lukas Landorf'un sorumluluğundadır. Köyde yapılacak her türlü alışveriş izni, cep harçlıklarının alınması, yatma saatleri ve her türden izin için kendisine başvurulacaktır. Lukas Landorf'u 219 numaralı odada bulabilirsiniz.

Bay Richter panoyu gösteriyor. Göz kırıyor. "Lukas Landorf senin de eğitmenin olacak," diyor. "Ondan hoşlanacağından eminim – o da burada yeni. Ne yazık ki izinli, ancak iki saat sonra burada olacak. Ama nasılsa bundan sonra bir arada geçirecek çok zamanınız olacak."

Dönüp babama bakıyorum. Arkamda duruyor. Boyu posu yerinde, heybetli bir adam babam. Etrafına güç yayıyor. Ondan ayrılmak zor geliyor şimdi.

Annem odaya girdi bile. Peşinden gidiyorum. Oda küçük, oysa broşürde çok farklı görünüyordu. Açık renkli parke zemin pek sağlam görünmüyor, üzerinde tek tük delikler seçiliyor. Odanın karşılıklı duvarlarına birer yatak dayanmış. Her iki yatak da eski, rustik. Ortada büyük bir çalışma masası ve iki sandalye var. Birinin üzerinde kartal amblemlı bir minder duruyor. Duvara dayalı iki dolap var. Birisi kilitli. İkincisi benim için olmalı. Bunun dışında iki komodin ve herhalde kitap rafı olarak düşünülmüş raflar var. Herhalde. Duvarlar bembeyaz. Sadece soldaki yatağın üzerinde asılı olan posterler var. Çoğu spor ve bilgisayar oyunları ile ilgili. Bunları oda arkadaşım asmış olmalı, ama o henüz ortada yok. Babam ve Bay Richter peşimizden odaya giriyorlar. Üç bavulu ve çantayı yere bırakıyoruz. Sekreter Lerch'i düşünüyorum. Bu koca duvarların ardında tam otuz yıl. Richter çalışma masasının çekmecelelerinden birini açıp küçük bir tabela, dört çivi, bir de çekiç çıkartıyor. Ardından odadan çıkıp tabelayı kapıya çakıyor. Sonradan okuyorum:

211 numaralı bu odada Janosch Alexander Kleine (9. Sınıf) ve Benjamin Lebert (8. Sınıf) kalmaktadır.

Demek ki durum artık resmîyet kazandı. Ben burada kalacağım. Mümkünse okulu bitirene kadar. Annemle babam gitmek üzereler. Vedalaşıyoruz. Koridordan geri dönerlerken onları izliyorum. Kapıla-

rın gıcırtısını duyuyorum. Ahşap zemindeki ayak seslerini de. Sonra merdivenler. Bay Richter onlara eşlik ediyor. Hemen yanıma döneceğine söz verdi. Annem ve babamla ödeme koşullarını konuşması gerekiyormuş. Onlar konuşurken benim yanlarında işim yok elbette. Umarım yakında onları yine görürüm. Çantalardan birini açıp içindekileri çıkartmaya başlıyorum. İç çamaşırları, sweatshirtler, kazaklar, blucinler. Kahretsin, kareli gömleğim nerde peki?

*

Janosch yemeklerin kötü olduğunu söylüyor. Hem de çok kötüymüş. Üstelik haftanın her günü. Janosch banyoda ayaklarını yıkıyor. Ben bekliyorum. Bütün lavabolar dolu. Banyo oldukça büyük. Dört küvet, altı duş var. Hepsi fayans kaplı. Hepsi dolu. Benimle birlikte beş öğrenci daha bekliyor. Diğerleri uyuyor.

Su yerlere akıyor. Duşların perdesi yok. Ayaklarım ıslanıyor. Umarım sıra çabuk gelir.

Ama daha epey sürüyor. Janosch bir sivilcesini sıkıyor. Sonra ellerini yıkıyor. Sıra bana geldiğinde hiçbir şey göremiyorum. Ayna buğulu. Duşlar yüzünden. Bu çok keyifli. Janosch beni bekliyor. Acele etmeye karar veriyorum. Çabucak dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum. Sonra ellerimi kuruluyorum. Birlikte banyodan çıkıyoruz. Banyoyla odamızın arasındaki mesafe sadece on metre. Koridorda yürüyoruz. Söylendiğine göre burası Orospular Kanadı'ymış. Landorf Kanadı da denirmiş. Öğitmenlerden dolayı. Bu kanatta çeşitli yaşlarda on altı öğrenci kalıyor. On üç yaşında olanlar da var, on dokuz yaşında olanlar da. Üç üç kişilik, üç iki kişilik ve bir tane de tek kişilik olan odalara dağılmışlar. Tek kişilik odada biraz fazla haşarı bir oğlan kalı-

yor. Adı Troy. Soyadını hatırlayamıyorum. Janosch onun hakkında pek çok şey anlatıyor. Olağanüstü tuhaf biriymiş ve uzun zamandır buradaymış. Hatta çok uzun zamandır.

Eğitmenimiz Lukas Landorf Orospular Kana-dı'ndan bize doğru geliyor. Yüzü asık değil. Simsiyah saçları dağınık bir şekilde alnının üzerine düşmüş. Gözlüğü eski moda. Boyu benden biraz daha uzun. Çok değil ama. Janosch, Landorf'un yeşil kazığını asla çıkartmadığını söylüyor. Çok cimriymiş. Eli çok sıkıdır, diyor Janosch. Yoksa tatlı bir herifmiş. Fazla katı biri değilmiş. Parti düzenlendiğini hiç fark etmezmiş. Hatta kızların odalara girmesine göz yumarmış. Bir uyku hapı. Diğer eğitmenler ondan çok daha uyanıkmış.

Lukas Landorf bize doğru geliyor. Gülümsüyor. Yüzünden genç olduğu anlaşılıyor. Otuzdan fazla olamaz. "Eee?" diyor, "İyi kalpli Janosch'umuz sana her şeyi gösterdi mi?"

"Evet," diyorum. "Her şeyi gösterdi."

"Kütüphane hariç," diyor Janosch. "Kütüphaneyi unuttuk. Onu da gösterebilir miyim?"

"Hayır, gösteremezsin. Yarın yorucu bir gün olacak. Haydi bakalım hemen yatağa!" Landorf bunları söyledikten sonra yoluna devam ediyor. Sallana sallana yürüyor. Belli ki şimdiden tatili özlüyor. Ben de özlüyorum. Bu kez tatilde yalnızca birkaç gün Güney Tiroller'e gittim. O kadar. Ablam Paula'yla ufak bir kavga da dahil buna. Yine de cennet gibiydi. Bunu şimdi anlıyorum.

Odaya giriyoruz. Janosch benimle konuşmak istiyor. Mesele âşık olduğu bir kız. Burada uyum süreci oldukça hızlı yaşanıyor. Geleli yedi saat bile olmadı ve kız meseleleriyle uğraşmak zorunda kalıyorum. Aslında ben böyle bir şey için hiç de uygun biri değilim.

Bunun nedeni yalnızca özörlü oluşum değil. Hayır. Kızlarla şansım da ancak okulla olduğu kadar işte. Yani hiç yok. Bugüne kadar yalnızca seyretmek konusunda şansım yaver gitmiştir. Benim aşık olduğum kızların başka tipler tarafından tavlanmasını seyretmek konusunda yani. Bu konuda gerçekten iyiyim. Janosch konuşuyor da konuşuyor. Ona gerçekten de acıyorum. iek buketlerinden, parıldayan ışıklardan, olağanüstü büyük göğüslerden söz ediyor. Hepsini tam olarak gözümün önünde canlandırıyor ve söylediklerine içtenlikle katılıyorum. Böyle bir kız harika gerçekten de. Yatağın üzerine oturuyorum. Sol bacağım ağrıyor. Akşamları hep böyle. On altı yıldan beri sol bacağım, sakat bacağım hep böyle ağrır. Onu kesip atmayı kimbilir kaç kez düşünmüşümdür... Kesip sol kolumla birlikte ikisini de fırlatıp atmayı ne çok istemişimdir... Hem ne işime yarıyorlar ki? Sadece neleri yapamadığımın anlaşılmasını sağlıyorlar: koşmak, zıplamak, mutlu olmak. Fakat kesip atmadım onları. Belki matematik öğrenmemde faydalı olurlar.

Ya da düzüşmekte. Evet, sanırım düzüşmek için şu lanet olası sol bacağıma ihtiyacım olacak. Bu arada Janosch başka bir konuya atladı. Çocukluğundan bahsediyor. Yaşamın eskiden şimdikine oranla daha güzel olduğundan söz ediyor. Ve yatılı okuldan kaçmanın ne kıyak olacağını anlatıyor. İşte öylesine söylüyor bunları. O zaman özgür olabileceği için. Janosch için en önemli şey gibi görünüyor bu. Ne yanıt vereceğimi bilemiyorum. Daha çok kısa süredir buradayım. Ama ben de kaçmak istiyorum. Bunun farkındayım. Uzaklara, çok uzaklara gitmek istiyorum. Sigara içiyoruz. Aslında yasak sigara içmek. Ama şimdi bunu hiç umursamıyoruz. Janosch bir kibrit akarak sigarayı benim yerime yaktı. Bunu kendim yapamıyorum. Bunun için iki

el gerekiyor. Eğer Lukas Landorf gelirse sigaraları pencereden atacağız. İkimiz de buna uygun bir yerde oturuyoruz. Pencere ardına kadar açık. Janosch bana bakıyor. Yorgun görünüyor. Koyu mavi gözleri yaşıyor. Sarıya boyanmış saç perçemleri giderek daha çok yatağa doğru düşüyor. Janosch doğrulup sigarayı pencerenin pervazında söndürdükten sonra karanlık park yerine doğru fırlatıyor. Daha birkaç saat önce ben de orada, aşağıda duruyordum. Şimdi buradayım. Olayların tam ortasında. Belki de böyle-si daha iyidir. Ben de sigaramı aşağı fırlatıyorum. Sonra uykuya yatıyoruz. Daha doğrusu uyumaya çalışıyoruz. Janosch, Malen'den, sevdiği kızıdan söz ediyor. "Çok kaliteli bir kız," diyor. Bundan çok etkileniyorum. Tanıdığım oğlanların çoğu kız arkadaşları hakkında başka şeyler söylerler. Janosch sadece kaliteli olduğunu söylüyor. O kadar. Bu iyi. Malen'le her şeyin istediği gibi gitmesini diliyorum. Gece berrak ve aysız. Sık sık yaptığım gibi pencerenin kenarında oturuyorum.

*

Yorgun kalkıyorum. Yorucu bir geceyi geride bıraktım. Az uyudum. Oturup durdum ve bekledim. Dışarıda hava ağarıyor. Belki bir işaret bu. Belki de değil. Kim bilebilir.

Saat çalıyor. Rahatsız edici bir ses. *Okulun ilk günü* gibi çınlıyor. Ve matematik gibi çınlıyor. Büyük bir olasılıkla *not olarak altı* gibi çınlıyor. Ama henüz bunu duymuyorum. Saati susturuyorum. Siyah blucinim ve *Pink Floyd-The Wall* tişörtüm hazır. Onları dünden çalışma masasının benim tarafıma bakan kenarına bırakmıştım. Annem ikisini de çantama koymuş. En üste, hemen okul kitaplarının yanına koymuş. Ne tesadüf değil mi? Giyiniyorum.

Kahvaltıya kadar daha vakit var. Yolu artık biliyorum. Janosch göstermişti. O hâlâ uyuyor. Belki de uyandırmalıyım. Ama sanırım kendisi ne yapacağını biliyordur. Pantolonumun cebinde bir kâğıt buluyorum. Süslü püslü harflerden bunun babamın yazısı olduğunu anlıyorum:

Sevgili Benni,

Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Pek çok şeyi tek başına halletmek zorunda kalacağını da biliyorum. Ama lütfen senin için en iyisinin bu olduğunu unutma ve cesur ol!

Baban

Cesur ol. Senin için en iyisi bu. Ne güzel söylemiş. Gerçekten güzel. Yakınmanın anlamı yok. Mektubu saklayacağım. Belki günün birinde çocuklarıma gösteririm. Babalarının ne büyük bir adam olduğunu görsünler diye. Hem de ne adam. Kâğıdı yine pantolonumun cebine sokuyorum. Sonra kahvaltıya gitmek üzere yola koyuluyorum. Yemekhane binanın öbür ucunda. Orospular Koridoru'nu geçiyorum, bitmek bilmeyecekmiş gibi görünen merdivenlerden ana koridora tırmanıp sonunda okul müdürünün odasına varıyorum. Sonra Tören Koridoru'ndan, Bayan Lerch'in odasının önünden geçiyorum ve binanın Batı Kanadı'na uzanıp doğruca yemekhaneye varan merdivenleri çıkıyorum. Binanın Batı Kanadı'ndaki merdiven eski; tahtalar, sanki üzerlerindeki ağırlıktan hemen kurtulmak istemiş gibi her adımda gıcırdayıp inliyor. Yemekhane görkemli, büyük bir yer. On yedi masa rahat rahat sığmış. Ve her birinde en az sekiz öğrenci oturabiliyor. Kaliteli ahşapla kaplanmış duvarlarda orijinal resimler asılı. Bu resimlerde savaş, barış, aşk manzaraları var, bir de sırt çantalı kartal amblemleri – ol-

mamaları mümkün değildi ki zaten. Biraz köşede kalan bir masaya oturuyorum, masada benden başka beşlerden bir çocuk var sadece. Ekmeğin kupkuru bir tadı var. Sol elimle ekmeği sıkı tutamadığım için üzerine tereyağ sürme çabalarımın hepsi başarısızlıkla sonuçlanıyor. Defalarca denediğim halde bir türlü beceremiyorum. Ekmek kayıp masanın üzerine fırlıyor. Karşıdaki masalardan birinde oturan ve durumu izleyen birkaç kız kıkırdaşıyor. Utanıyorum. Ekmeği hemen tekrar yakalıyorum. Beşteki çocuktan ekmeğin üzerine yağ sürmesini rica ediyorum. "Kaç yaşındasın?" diye soruyor. "On altı," diyorum. "On altı yaşındaki birisi ekmeğe yağ sürmeyi öğrenmiş olmalı," diye bir saptamada bulunuyor ve ekmeği olduğu gibi geri veriyor. Kızlar kıkırdaşıyorlar. Ben çay içiyorum.

"On altı yaşına gelmiş birisi gönye tutmayı öğrenmiş olmalı," diye bir saptamada bulunuyor matematik öğretmeni Rolf Falkenstein. Ve eşitlik denkleminin çiziminde bana yardım etmeyip gönyeyi geri veriyor. Şanssızlık. Okuldaki ilk günüm böyle geçiyor işte. Başımı iki yana sallıyorum. Her şey iyi başlamıştı aslında. İlk dersler olan Fransızca ve İngilizce iyi geçmişti, öylesine nefret ettiğim tanışma merasimini atlatmıştım. Her şey, her zaman olduğu gibi gelişmişti. Sınıfın önüne çıkmış, ellerimi nereye koyacağını bilemeden konuşmuştum:

Merhaba arkadaşlar. Benim adım Benjamin Lebert, on altı yaşındayım ve sakatım. Yani bilin diye söylüyorum. Sizin için de benim için de bilmeniz daha iyi olur diye düşünüyorum.

Artık benim de dahil olduğum 8B sınıfı bunun karşısında gereken tepkiyi göstermişti: birkaç kaça-

mak bakış, biraz kıkırdaşma, kişiliğim hakkında alelacele yapılan ilk değerlendirme. Oğlanlar için, hiç hesaba katılmaması gereken sıradan bir budala haline gelmiştim, kızlar içinse tamamen ölmüştüm. Ancak bu kadarını başarabilmiştim.

Fransızca öğretmeni Heide Bachmann, Neuseelen Yatılı Okulu'nda, özürlü olduğum için yadırganmayacağımı söyledi. Neuseelen'de önemli olan, sevgi ve kararlılıkla insanları birbirine bağlayan değerler ve sosyal yeterlilikmiş. Bunu bilmek insanı rahatlatıyor. 8B büyük bir sınıf değil. Ben de dahil, on iki öğrenci var. Devlet okullarında durum daha farklı görünüyor. Sınıflar ortalama otuz beş kişilik. Ama sonuçta para ödemek zorunda değiller. Burası için para ödüyoruz. Hem de epey yüklü bir para. Büyük bir aile gibi, nal biçimi oluşturarak öğretmenin karşına oturuyoruz. Neredeyse el ele tutuşacağız, birbirimizi o kadar seviyoruz. Okulu da. Bir grup, bir dostluk, bir aile. Matematik öğretmeni Rolf Falkenstein da babamız. Uzun boylu bir herif. Neredeyse 1.90. Çıkık elmacık kemikleri ve solgun bir yüzü var. Yaşını yüzünden belli eden erkeklerden. Elli. Ne daha az, ne daha fazla. Falkenstein'ın saçları yağlı. Rengi zor seçiliyor. Gri olmalı diye düşünüyorum. Tırnakları uzun ve bakımsız. Ondan biraz korkuyorum. Büyük gönyesini şiddetle tahtaya çarpıyor. Bir çizgi çekiyor. Bir geometrik şeklin ortasına. Bu bir doğru ya da ona benzer bir şey olmalı. Aynı-sını çizmeye çalışıyorum. Ama beceremiyorum. Gönye her seferinde yana kayıyor. Sonunda elle çiziyorum. Çok komik bir şey çıkıyor ortaya. Bir doğru-dan çok bir yılana benziyor. Dersten sonra Falkenstein beni kenara çekiyor. "Özel ders alman gerekecek," diyor. "Gördüğüm kadarıyla günde en az bir saat." İçimi büyük bir sevinç kaplıyor. "Peki. Eğer gerekiyorsa öyle olsun." Gidiyorum.

2

Öğleden sonra oğlanlarla köye doğru yola çıkıyoruz. Köyle aramızdaki mesafe pek fazla değil. Bugün daha geç bir saatte etüde gireceğiz. Troy bile bizimle birlikte geliyor. Sarsak sarsak arkamızdan yürüyor sesini çıkartmadan. Ara sıra arkama dönüp ona bakıyorum.

"Troy, ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor.

"Ama bir şeyler yapmalısın!"

"Hayır, hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diyor.

Onu rahat bırakıyorum. İri silueti ardımda kalıyor. Göz ucuyla kara saçlarının perçemlerini görüyorum. Sigara içmek için duruyoruz. Herkes içiyor: Janosch, tombul Felix, Troy ve yedilerden, herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı küçük Florian bile bize katılıyor. "Ee, okuldaki ilk günün nasıldı?" diye soruyor. Sigarasından bir nefes çekiyor. Gözleri yaşıyor. Öksürüyor.

"İdare eder," diyorum.

"Bu idare eder, boktan demek mi yoksı?" diye soruyor.

"İdare eder boktan demek, evet," diye onaylıyorum.

"Benimki de farklı değildi," diyor. "Reimannthal, okul marşını üç kez yazmamı istedi."

"Peki yapacak mısın?"

"Öyle bir halim var mı?"

Hayır, hiç de bunu yapacak gibi görünmüyor. Yemyeşil gözleri pırıl pırıl parlıyor. Kötü kötü bakıyor. Koyu kahverengi saçları karmakarışık. Uzaklara bakıyor. Alnı kırışıyor.

Elimde olmadan evim aklıma geliyor. Bütün Münih'in en güzel evi. Buradan arabayla bir saatlik yolda. Uzak değil, buna rağmen ulaşılmaz. Aslında çok özel bir ev değil. Küçük, dümdüz bir sokakta sıvasız tuğla kaplı mavi bir ev. Çevresinde çocukların oyun oynadığı iki çimenlik var. Hepsi bu. Buna rağmen Münih'in en güzel evi. Şimdi bu yatılı okulda değil de orada olsaydım ne yapardım? Okur, yazar, biraz uyurdum. Belki anneme, bulaşık yıkarken yardım ederdim. Ya da lezbiyen ablam Paula'ya yeni avında yardımcı olurdum: komşunun kızı Silvia konusunda yani. Elbette böyle durumlarda çok dikkatli olmak zorundaydık, çünkü annemler bir şey fark ederlerse hiç iyi olmazdı. Bu konuda çok hassaslar. Ah şu anne babalar! Ama ne yazık ki evde değilim. Yatılı okuldayım ya da daha doğrusu bir köy merdiveninin üzerindeyim.

Burada oturmuş herkesin sadece *Kız* diye çağırıldığı Florian'la sohbet ediyorum. Sigarasından bir nefes daha çekiyor. Öksürüyor. Bu kez daha şiddetli. Janosch yanımıza geliyor.

"Sigara uslu kıza dokunuyor galiba," diyor. "Ama dert etme. Bir gün gelir sen de becerirsin." Gülüyor. Merdiveni alıp yanıma oturuyor, bir kutu bira açıyor. Troy'u nöbetçi yaptık. İleride mürver ağacının yanında duruyor. Öğretmen veya eğitimcilerden biri gelirse tehlikeyi haber verecek. Yoksa çok fena cezalandırılırız. Hatta bir hafta okuldan

uzaklaştırma bile alabiliriz. Kimbilir. Genelde en ağır cezalar sigara ve alkol için verilir. Janosch omzuma vuruyor. "Ne oldu?" diye soruyor. "Şu anlamsız sakatlığın yüzünden yine komplekslere mi girdin? Aldırma o kadar. Hepimizde bir sakatlık var. Troy'a bak bir! Ayrıca başına daha kötüsü de gelebilirdi. Sol tarafın felçli diye donuna etmen gerekmiyor gerçekten de!"

"Mesele sakatlığım değil," diyorum. "Mesele evim. Yine de teşekkürler."

"Evin mi, nasıl yani?" diye soruyor Janosch. "Ne yazık ki bu konuda ben de sana yardımcı olamam. Hepimiz eve gitmek istiyoruz. Ama olmuyor işte. Burada kalmak zorundayız. Hepimiz lanet bir konserve kutusunun içindeki et parçacıklarıyız. Hepimiz aynı bokun içinde yüzüyoruz. Ve şu önde gördüğün Tombul Felix de en yağlı parçamız." Yavaşça ayağa kalkıyorum. Tombul Felix'in yanına gidiyorum. Kırgın görünüyor. "Aldırma," diyorum, "öyle demek istemedi."

"Elbette," diyor Felix, "öyle demek istemedi. Yine de çenesini tutsa iyi olur. Sonuçta kilolarıma karşı elimden bir şey gelmiyor. Ve eminim, şu aşağıda bekleyen dostumuz Troy'un da ağzından tek kelime çıkmaması konusunda elinden bir şey gelmiyor. Napalım biz böyleyiz."

"Doğru," diyorum.

"Neye inanıyorum biliyor musunuz?" diye o an lafa giriyor Siska Felix.

"Neye inanıyorsun?" diye soruyor Janosch.

"Hepimizin kahraman olduğuna inanıyorum."

"Kahraman mı?" diye tekrarlıyor herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian.

"Niye kahraman oluyormuşuz ki?"

"Karılar bize bayıldıği için," diye yanıtlıyor Felix.

"Şişko, sakat, çok sessiz ve budala. Kadınların bayıldığı tipler tam da bunlar değil mi?"

"Ben bunu hiç fark etmemiştim," diyor Şişko Felix. "Kadınlar, başarılı olan ve bir filmde oynayabilecek yakışıklı uzun boylu sarışıklardan hoşlanır. Örneğin şu Mattis gibilerinden. Kadınların benim gibi şişkoları beğeneceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Mattis yılanın biri," diye homurdanıyor Janosch. "O yüzden onun yerine senin gibi bir şişkoyu tercih ederler bence. Ya da Benni'yi. Baksanıza Benni'ye! Kadınların elde etmek isteyeceği bir tip değil mi gerçekten de? Kısa, kumral saçlar, mavi gözler, fazla kilolu da değil. Doğuştan bir kadın avcısı."

Kısa bir an için dikkatleri üzerimde toplamamın tadını çıkartıyorum. "Ne dediğinizin farkında mısınız?" diyorum. Bu arada kendime bir göz atıyorum. Üzerimde hâlâ *Pink Floyd-The Wall* tişörtü ve siyah blucinim var. Ayaklarımda da, cırcır bantlı *Puma* ayakkabılar. Eskiden bembeyazdılar. Şimdiyse griyle siyah arası bir renkleri var. Giyebildiğim tek ayakkabı bunlar. Ayakkabı bağı bağlayamıyorum çünkü. Janosch, bu yüzden donuma etmem gerekmediğini söylüyor. Yine de kendimi bu ayakkabılarla rahat hissetmiyorum. Alışkanlıkla ilgili bir şey olsa gerek. Biradan bir yudum alıyorum.

Aşağı, köy meydanına iniyoruz. Hepsine karşı bir tür acıma duyuyorum. Beşine de. Örneğin Şişko Felix. Janosch'un anlattığına göre vicdansız bir ailenin tek çocuğuymuş. Hiçbir zaman çok arkadaşı olmamış. Sonra sadece tatlı yiyecekler. Ve onlara kaptırmış kendini. Herkes ona *Tombi* veya *Obeliks* dermiş. Bu takma isimlerden nefret ediyormuş. Ama isim takılmasına bir türlü engel olamıyormuş. Okulda da bunlardan kurtulamamış, diplomasını

alabilirse, eve döndükten sonra da kurtulamayacakmış anlaşılan. Günün birinde diplomasını gerçekten alacağına da hiç kuşku yokmuş. Çünkü iyi bir öğrenciymiş Şişko Felix. Her yıl 1.7'lik bir ortalamayı kesin tutturmuş. Janosch, matematiğinin bile iyi olduğunu söylüyor. Ama ondan özel ders vermesini istememek gerekirmiş. Çünkü karşılığında şeker, çikolata gibi şeyler istiyormuş. Gerçi bu kanıtlanmış değil. Bunların dışında Felix iyi bir arkadaşmış. Kavgadan gürültüden nefret edermiş. Belki de her zaman kaybettiği için böyleymiş.

Felix'in yanında herkesin sadece *Kız* diye çağırıldığı küçük Florian yürüyor. Janosch, onun çok hassas ve kırılgan olduğunu söylüyor. Altı yaşındayken anne babasını bir araba kazasında kaybetmiş. O zamandan beri çok az konuşuyor, konuşursa da ancak mecbur bırakıldığında konuşuyormuş. Beşinci sınıftan beri burada ve tatillerde Hohenschaeflarn'da oturan büyükannesinin yanına gidiyor ve abartılı, neredeyse katlanılmaz bir sevgiyle karşılanıyormuş. Okulda, ailesi ya da akrabaları zengin olmayan az sayıdaki çocuktan biriymiş. Burada oluşunu sadece bir Gençlik Vakfı'nın desteğine borçluymuş. Buna rağmen iyi uyum sağlamış.

Sıska Felix konusunda söyleyecek neredeyse hiçbir şey yokmuş. O da benim gibi burada yeniymiş. Üç hafta önce gelmiş. Janosch'un dediğine göre, geldiğinden beri az çok gruba uyum sağlayabilmiş. Çok nazik bir çocukmuş ve şimdiye kadar kimseye bir zararı dokunmamış.

Janosch, Troy için de, Neuseelen'in fosili sayılır, diyor. Şu anda on ikinci sınıftaymış. Burada tam sekiz yıl geçirmiş. Yaşamı suskunluktan ibaretmiş. Dış görüntüsünün ardında neler olup bittiğini kimse bilmiyormuş. Ölüm döşğinde bir erkek kardeşi

olduğu söyleniyormuş. Hakkında daha fazla bir şey bilinmiyormuş. Ne ailesi, ne akrabaları hakkında.

Geriye sadece Janosch kalıyor, oda arkadaşım. Dokuzlardan, espri duygusu olan biri. Sürekli kahkahalar atıp naralar savuruyor. Ailesi hakkında bir şey bilmiyorum. Şişko Felix, Janosch'un babasının borsa milyarderi olduğunu söylüyor. Bu kesin değil ama. Belki de zamanla ortaya çıkartırım.

Pazar meydanında yürüyoruz. Neredeyse boş. Bugün pek satış yapan tezgâh yok gibi. Florian bir bira alıyor. Eğitimden biriyle karşılaşmamak için dikkat ediyor. Kutuyu hemen bir naylon torbanın içine saklıyor. Sonra koşarak yanımıza dönüyor. "Bir seksolog bayanın şu sırada sohbet saati olduğunu duydum," diyor. "Dr. Beerweiler'in muayenehanesinde yeni çalışmaya başlamış. Kendisine her zaman danışabiliyoruz. Bira bardağımın üzerine bahse girerim ki, gidip onunla konuşmaya cesaret edemezsin Janosch."

"Onunla konuşacağım bir şey mi var?" diye homurdanıyor Janosch. "Cinsel yaşamım boktandı ve her zaman boktan kalacak. Bu teyzenin de bir şey değiştirebileceğini sanmıyorum."

"Çok konuşmak zorunda değilsin ki," diyor Florian.

"İbne olduğunu söyle yeter. Eğitmenin bundan hoşlanmayacaktır herhalde."

"Kendisi de hoşlanmayacaktır," diye söze giriyor Şişko Felix.

"Ayrıca," diye devam ediyor Florian, "bir de ne kazanacağını düşün. Her zaman böyle bir bira bardağın olsun istemiştin. Bunun için kendini biraz gü-lünç duruma düşürsen ne olur?"

"Kız, sen mastürbasyoncunun birisin!"

"Biliyorum," diyor Florian, "ama en azından ib-ne değilim."

Bunun üzerine Neuseelenli doktor Beerweiler'in muayenehanesine doğru yürüyoruz. Muayenehane köyün öbür ucunda. Birçok cadde ve sokaktan geçmemiz gerekiyor. Hepsi çok dar bunların. Neredeyse araba geçemeyecek kadar. Ancak kilisenin yakınlarında yollar biraz genişliyor. Burada çok trafik var. Oğlanlar heyecanlı. Hepsi bir ağızdan konuşuyor. Öneriler, öğütler verip duruyorlar. Janosch soğukkanlılığını koruyor. Sigarasından bir nefes çekiyor. Hiçbir şey sakinliğini bozamamış gibi görünüyor. Muayenehanenin bulunduğu binaya varıyoruz. Çok garip bir yapı. Art nouveau. Camlar buğulu. İnsan kapının önündeyken bile muayenehane kokusu alıyor. Sağ tarafta piring bir levha asılı:

Dr. Josef Beerweiler

Görüşme saatleri: P.tesi - Cuma, 8.00 - 14.30

Altına iliştirilmiş olan kâğıtta ise şunlar yazılı:

Cinsellik ve benzeri konular

Cinsellikten hoşlanan yetişkinler ve gençler için danışmanlık.

03.01 – 12.01 tarihlerinde Dr. Beerweiler'in muayenehanesinde olacağız.

Günde sekiz saat randevusuz danışmanlık hizmeti.

Yazıların yanına bir de erkek çocuğu resmi çizilmiş. Eli cinsel organının üzerinde, gülüyor. Üzerinde bir konuşma baloncuğu: *Eşcinsellere de hoş geldiniz diyoruz.* Herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian, konuşma baloncuğunu gösteriyor. "Görüyor musun," diyor. "Bu tam da bizim Janosch'umuza göre." Bunları söylerken onu kapıdan içeri doğru itiyor. Biz de peşlerinden gidiyoruz. Muayenehane giriş katında. Merdiven çıkmamız gerekmiyor. Buna seviniyorum. Merdiven tırmanmak acı çekmek demek benim için. Şu anda da acı çekmek istemiyorum. Janosch zili çalıyor. Kapı gıcırdayarak kendili-

ğinden açılıyor. İçeriye giriyoruz. Pürüzsüz, mavi bir halı ve halının kenarlarından yükselen bembeyaz parlak duvarlar bizi karşılıyor. Muayenehane kokusu var içeride. Kayıt odasına varmak için uzun bir koridordan geçmemiz gerekiyor. Burada, çalışma masasının başında gümüş renkli gözlükleri olan sarışın, yüzü fondötenli genç bir kadın oturuyor.

"Ne istemiştiniz?" diye soruyor. Bakışları hiç hoş değil. Gergin görünüyor. Janosch öne çıkıyor.

"Biz... ben, *cinsellik ve benzeri konular* danışmanını görmek istemiştim."

"Soldan ikinci kapı," derken sesini yükseltiyor kadın.

Erotik bir görünümü var. Onunla karşılaşmış olduğuma seviniyorum. Başka bir zaman yalnız gelmeye karar veriyorum. Belki biraz daha iyi giyinmiş olarak. Ve belki bir çiçek veya benzeri bir şeyle. Ama daha sonra, yakında değil. Kahverengi bir kapının önüne geliyoruz. Üzerinde *cinsellik ve benzeri konular* yazıyor. Şişko Felix gülüyor. Kulakları kıpkırmızı oluyor. Oldukça gergin.

"Yanında yiyecek bir şey olan var mı?" diye soruyor. "Yani öylesine sordum, şimdi işime yarayabilirdi."

"Kapat çeneni Tombi," diyor herkes bir ağızdan. Janosch kapıyı tıklatıyor. İncecik bir sesin yanı sıra verdiği duyuyoruz.

"Girebilirsiniz!" diyor.

Sanırım kırk üç yaşlarında bir kadın sesi bu. Belki biraz daha gençtir. Küçük bir odaya giriyoruz. Her şey dip dibe sıkıştırılmış. Duracak yer bile zor buluyoruz. Kırmızıya çalan kahverengi bir çalışma masasının başında –güzel bir masa bu, okuldaki odamda eminim çok güzel dururdu– sarışın bir kadın oturuyor. Yüzünde hafif kırışıklıklar var. Gerçekten de kırk üçünde olmalı. Biraz tuhaf yeşil

renkli gözleri var. Dikkat çekiyorlar. Bunun dışında açık tenli bir yaratık. Masasının önünde siyah deri kaplı üç sandalye duruyor. Duvarlarda pornografik resimler asılı. Çoğunda misyoner pozisyonu görülüyor. Ya da kaslı birtakım herifleri emen kadınlar. Sıska Felix ve ben görüntülerden hemen etkileniyoruz. Bu arada sarışın hanım doğruluyor.

"Benim adım Katherina Westphalen," diyor. "Birbirimizi daha yakından tanıyacağımıza eminim. Neuseelen Yatılı Okulu'ndan mısınız?"

"Evet," diye yanıtlıyor Şişko Felix, bu arada sehpalardan birinin üzerindeki kavanozun içinde duran şekerlere gözlerini ayırmadan bakıyor.

"Bir tane alabilir miyim acaba?" diye kibarca soruyor.

"Elbette alabilirsin," diye yanıtlıyor Westphalen.

Janosch ile ben başımızı sallıyoruz.

"Neler sormak istiyorsunuz?" diyor Westphalen.

Janosch, Florian'a dönüyor.

"Bardak benim mi?" diyor fısıldayarak.

"Bardak senin," diye onaylıyor Florian.

Janosch, Westphalen'e dönerek, "Aslında sadece benim bir sorum var," diyor. Şimdi onun da yüzüne kan hücum etmiş durumda.

"Adın ne?"

"Janosch."

"Peki, sorun tam olarak nedir?"

Şişko Felix sırtlıyor. O sırada midesine bir şeker göndermekle meşgul. Herkes Janosch'a bakıyor.

"Şey, yani," diyor sonunda. Etrafına bakınıyor.

"Ben eşcinselim ve Troy'la seks yapmak istiyorum." Bunu söylerken Troy'u işaret ediyor. "Ama eğitmenin bizi yakalayacağından korkuyorum. Buna nasıl bir tepki gösterir acaba? Daha doğrusu bir eğit-

menin böyle bir durumda nasıl bir tepki göstermesi gerekir? Okuldan uzaklaştırma cezası mı verir? Üç hafta yemekhane hizmeti mi? Lanet olsun, niçin eşcinseller rahatça eşcinsel olamıyor? Değil mi Troy?"

Hiç kuşku yok ki, Janosch tam formundaydı. Bira bardağını gerçekten de hak etmişti. Bayan Westphalen'in kendisi hakkında ne düşündüğü hiç umurunda değildi. Eğitime telefon edip haber verebileceğini bile düşünmüyordu. Şimdi en büyük oydu. Bir bira bardağı kazanmıştı ve arkadaşları onu bu yüzden sonsuza dek seveceklerdi. Artık başına kötü bir şey nasıl gelebilirdi ki?

"Sen ne diyorsun Troy?" diye soruyor Westphalen.

Troy ses çıkartmıyor.

Bu sefer Janosch'a dönerek, "Utaniyor mu?" diye soruyor.

"Elbette utaniyor, ona bir baksanıza! Kim utanmaz ki bu durumda?"

Troy sağa doğru bir adım atıyor. Ne kadar sinirlendiği yüzünden anlaşılıyor. Gözlerini kısıyor. Belli ki haykırmak istiyor. Ama yapamıyor. Çığlık içinde yankılanıyor. Şişko Felix ona yaklaşıyor.

"Aldırma," diyor. Daha önce kendisi için de kullanmış olduğu sözcükler. Belki yararı olur. Troy hâlâ susuyor. Ama yüzü bir parça aydınlanıyor. Hiç olmazsa bir başlangıç olarak iyi bir şey. Janosch hâlâ hiçbir şeyin farkında değil. Keyfini çıkartarak Westphalen'in öğütlerini ve önerilerini dinliyor. Sırıttırıyor.

Yarım saat sonra tekrar pazar meydanına çıktığımızda Şişko Felix'in sesi çınlıyor:

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Sor!" diyor Janosch.

"Böyle bir şeyi niçin yaptık ki?"

"Janosch benim bira bardağımı almak istediği için," diyor Florian. "Biliyorsun işte."

"Senin bardağını mı?" diye tekrarlıyor Felix. "Sadece senin aptal bardağın yüzünden mi? O zaman hiçbir şey yapmasak da olurdu."

"Hiçbir şey yapmamak can sıkıcı olurdu," diye yanıtlıyor Janosch. "Düşünsene bir! Hiçbir şey yapmadan öylece durmak! Hayır, böyle yapmaktansa Westphalen'e gidip konferans dinlemeyi tercih ederim. Sadece aptal bir bardak yüzünden olsa bile. Bence, Tanrı da böyle olsun istedi."

"Tanrı'nın böyle bir şey istemediğinden eminim," diye yanıtlıyor Şişko Felix. "Tanrı'nın bir seks terapistine gitmemizi istediğinden emin misin gerçekten?"

"İstedi elbette. Sonuçta biz genciz. Gençler günün birinde nasıl düzüşüldüğünü öğrenmeli."

"Sevgili Tanrı'nın düzüşenlere ayıracak zamanı yoktur eminim," diye yanıtlıyor Felix.

"Ama mastürbasyon yapanlar için vardır, değil mi?" diye soruyor öteki Felix.

"Yoksa bu yüzden epeyce gözden düşmüş olurdum." Gülüyor. Herkes gülüyor. Ben bile gülüyorum. Aslında sohbet bana o kadar da eğlenceli gelmiyor. Ama Felix'in ciddi olduğu belli.

"Gökyüzünde sakallı bir adamın oturduğuna inanmıyorsun değil mi," diye soruyor Janosch.

"İnanıyorum," diyor Şişko Felix. "Tanrı'ya inanıyorum. Senden daha iyi niyetli olduğuna da eminim! Çünkü kimseyle dalga geçmiyor o. Onun karşısında herkes eşit. Sense herkesle dalga geçiyorsun. Troy'a ve bana bir baksana."

"Ben mi herkesle dalga geçiyorum?" diye tekrarlıyor Janosch. Söylenenlerden bu kez etkilendiği

belli. Ofluyor. "Ne zaman ciddi olduğumu, ne zaman şaka yaptığımı kimse anlamıyor zaten," diyor.

"Ama bunu herkes anlamak zorunda," diyor Felix. Burun kanatlarını oynatıyor. "Değil mi, Troy?"

Tuvalette oturmuş gözlerimi kısarak ıkınıyorum. İshal oldum. Belki yemekler yüzünden. Ama belki de zorlu bir günün anısı olarak. Emin değilim. Durmadan kapıları çarpıyorlar. Bana kapının üzerinden tuvalet kâğıtları fırlatıyorlar.

"Sulu kaka! Sulu kaka!" diye bağırdıklarını duyuyorum dışarıdan. Şarkı söylüyorlar. Etüde kadar sadece beş dakika zamanım var. Yetişmem kesinlikle mümkün değil. Neyse. Epey tatsızlık çıkacak, ama yapacak bir şey yok.

Orospular Kanadı'ndaki tuvaletten nefret ediyorum. Ama kullanabildiğimiz tek tuvalet de o. Eski ve kilitlenmiyor. Neredeyse bütün fayanslar kırık. Yerlerde sidik birikintileri var. Landorf'un öğrencileri için nereye işediklerinin önemi yok. Zamanları varsa tavana bile işiyorlar. Bu eğlenceli oluyor.

Bugün Fransızca öğretmeni Heide Bachmann nöbetçi. Kapıdan içeri girdiğimde başını kaldırıp bir an için bana bakıyor. Okuduğu kitaba dalmış.

"Okuldaki ilk gününde etüt saatine böyle geç gelmen hiç de hoş değil," diyor. Sesi kısık. Kahverengi saç örgüsü sallanıyor. Gözleri kıvılcımlı.

"Biliyorum," diyorum. "Ben de üzgünüm, ama..."

"Otur!" diyor. Sonra sınıf defterine bir şeyler yazmaya çalışıyor.

"Dur! Oraya değil. Malen'in yanına otur!"

Söylediği gibi yapıyorum. Malen'in yanına gidiyorum. Janosch'un hayallerindeki kızın yanına. Kenerdaki sıralardan birinde oturuyor. İki tekli sıranın arasında. Birinde Malen'in arkadaşı Anna oturuyor. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış. Yüzü solgun, ama hoş görünüyor. Bana bakıp gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. İkinci sıra boş. Oraya oturuyorum. Sandalyeyi çekerken gıcırtılı bir ses çıkıyor. Herkes başını kaldırıyor. Malen de bakıyor. Gülüyor. Olağanüstü güzel bir kız, diye düşünüyorum. Janosch'u anlayabiliyorum. Açık renkli, zarif bir teni var. Bakışları tatlı. Gülümseyişi rüya gibi.

"Acaba matematikte bana yardım edebilir misin?" diye soruyor. Bu arada bacak bacak üzerine atıyor. Yutkunuyorum. "Hayır, ne yazık ki edemem. Ben daha doğru dürüst anlayamıyorum." Malen başıyla onaylayıp arkasını dönüyor. Göğüslerine bakıyorum. Eh. Benim şansım bu kadar işte. Bir anda gelip sonra hemen kaçıveriyor. Her zaman böyle. Ödev defterime bir göz atıyorum. Pek keyifli görünüyor:

Matematik

Fizik

İngilizce

Fransızca

Hem de hepsi yarına. Ayrıca müzikten bir konu hazırlanacak, Almanca için de *Gençlik ve Alkol* konulu bir yazı yazılacak. Sanki diğerleri yetmiyor-muş gibi. Çalışmaya koyuluyorum.

Bachmann kontrole geliyor. Bakışları öfkeli. Masamın üzerine oturuyor. Elimde olmadan eski okulumu düşünüyorum: Borschtallee 3, Luitpoldpark, Münih. Himmelstoss Lisesi. Üç yıl kaldım orada. Zor bir dönemdi. Okulda da, diğer şeylerde de başarısızdım. En fazla üç-dört iyi ev ödevi yapma-

mız gerekirdi. Herkes kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Ama eve gidebiliyordu. Öğleden önce yaşadığınız bütün can sıkıntılarını geride bırakıp eve gidebiliyorsunuz. Ev ödevleri için etüt saati de yoktu. Ve orada Bachmann da yoktu. Saat birde eve annenizin yanına gidebiliyordunuz. Ağlayabiliyordunuz. Gülebiliyordunuz. Umut edebiliyordunuz. Burada bunları yapamıyorsunuz. Burada kalmak zorundasınız. İçiniz kararana kadar kalmak zorundasınız. Sürekli böyle. Malen ayağa kalkıyor. Bayan Bachmann'a bir şey sormak istiyor. Elinde açık matematik defteriyle masama geliyor. Omuzlarına değen sarı saçlarını geriye doğru taramış. Kırmızı bluzu yüzünden insanın aklına binbir türlü şey geliyor. Kısa eteği yüzünden de. Omzumun üzerine doğru eğiliyor. Kendimi harika hissediyorum. Eğer yetişkin bir erkek olsaydım belki etkilenmem için biraz daha fazlası gerekirdi. Ama ben genç bir erkeğim. Ve bir delikanlı için de hafif bir eğiliş yeterlidir. Bayan Bachmann matematik ödevini imzalıyor. Aynı şeyi kendim için de diliyorum. Ama daha halletmem gereken koca bir eşitlik denklemi var.

"Bana öyle geliyor ki, buraya çabuk alıştın," diyor Bachmann. Tırnaklarını kemiriyor.

"Evet, alıştım. Şimdilik her şey yolunda." Aklıma annem geliyor elimde olmadan. Bir de Janosch.

"Güzel," diyor. "Ama yine de bir dahaki sefere geç kalmasan iyi olur. Bunu alışkanlık haline getirmen hiç hoş olmaz." Pekâlâ da olabilir.

Kalçalarını sallaya sallaya kürsüye dönüyor. Arkasından bakıyorum. Sonra eşitlik denklemine gömülüyorum.

3

Akşam yemeğinde vanilyalı kruvasanlar var. Bu iyi. Dokuzlar, onlar ve on birler de dahil öğrencilerin çoğu bir resim sergisini gezmeye gittiler. O yüzden bize daha çok kruvasan kalıyor. Şişko Felix yanında torba getirmiş. Birkaç tanesini alıp odasına götürmek istiyor. Torbaları masanın altına saklıyoruz. Düzenli aralıklarla takviye ediyoruz. Kimse farkına varmıyor. Hatta Florian biraz kakao kapmayı bile becermiş. Bu her zaman olmaz, diyor Janosch. Son olarak da meyve var. Hepimiz dört köşeyiz. Troy bile gülüyor. Bir kruvasan daha alıyor. Dışarıda kar yağıyor büyük pencereye. Dolu taneleri çarpıyor. Gürültü çıkıyor.

"Eee, arkadaşlar," diyor Janosch. "Bu gece kızlara gidelim mi?" Bunu söylerken karşıdaki masada oturan Lukas Landorf'a doğru dönüyor. Sonra sırtıtıyor.

"Seninle artık hiçbir yere gitmem," diyen Şişko Felix elmasından bir ısırık alıyor.

"O kadar da abartmayın," diye yanıtlıyor Janosch. "Sandığınız gibi bir şey kastetmedim."

"Bunu bana Benni de söyledi," diyor Şişko Felix. "Ama bir şey değişmez."

"Benni sana niye böyle bir şey söyledi ki?" diye soruyor Janosch.

Herkesin sadece *Kız* diye çağırırdı Florian, "Çünkü Benni soğukkanlı olduğu için," diye yanıtlıyor.

"Bunda haklı işte," diyor Janosch. "Benni gerçekten de soğukkanlı. Değil mi arkadaşlar? Benni soğukkanlı değil mi?"

"Benni soğukkanlı," diye karşılık veriyor diğerleri. Omzuma vuruyorlar.

Aklıma ablam geliyor. Yokluğunu hissediyorum. Acaba şu anda nerelerde neler yapıyor? Büyük ihtimalle eski kent merkezindeki lezbiyen partilerinden birindedir. Bu partileri biliyorum. Bazen beni de götürürdü. Gizlice elbette. Pencereden çıkarırdık. Annem babam hiçbir şey anlamazdı. Böylesi iyiydi. Öğrenseler bizi anlamayacaklardı çünkü. Bu yüzden her şey aramızda kaldı ve bence böyle olması çok güzeldi. Çoğunlukla aralarındaki tek erkek ben olurdum. Kızlar, diğer erkeklerin aksine benden rahatsız olmuyorlardı. Pis kokmuyor, sarhoş olmuyor, geğirmiyordum. 'Kadınları aşağılayıcı tavırlar'dan da uzak duruyordum. Aralarına girmeme izin veriyorlardı. Hatta bazen bütün bir gece kaldığım olurdu. Sonra ablam beni eve getirirdi. O gecenin kahramanıydı hep. Ondan herkes hoşlanırdı. Onu herkes beğenirdi. Aslında uzun boylu sayılmaz ablam. Olsa olsa 1.64'tür. Omuzlarına düşen kumral saçlarını çoğunlukla atkuyruğu yapar. Pürüzsüz, tertemiz bir yüzü vardır. İfadesizdir. Ağladığını çok az gördüm. Ya da güldüğünü. Hep boş, anlamsızdır. Lanet olsun. Sanırım bu kadını seviyorum.

"Ee, kadınlar konusunda ne yapıyoruz?" diye soruyor Janosch.

"Ne yapmamız gerekiyor ki?" diyor Florian.

"Yani gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Janosch öfkeli.

"Gidip de ne yapacağız?" diye soruyor Siska Felix. "İşler yine şu 'bira bardağı olayı'na dönüşür eminim."

"Bira bardağı olayı çok *çılgın* bir şeydi," diyor Janosch. Janosch *çılgın* sözcüğünü çok kullanıyor. Bütün heyecan verici şeyler için *çılgın* der. Bu sözcüğü seviyor.

"Bu olay çok *çılgın*'dı yani!" diyor Şişko Felix hayretle. "Beni, yağlı et parçası demek de mi *çılgın* bir şeydi?"

"Hayır o *çılgın* bir şey değildi, o bir *kazaydı*." Janosch gülüyor.

"Şimdi burnunun üzerine bir tane patlatırsam gerçek bir *kaza* nasıl olurmuş görürsün," diyor Şişko Felix.

"Şimdi bu, bu akşam bizimle beraber geleceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor Janosch.

Tombimiz, ona bir kruvasan fırlatıyor.

Janosch arkasını dönüyor. Hâlâ gülüyor.

"Eee, siz ne diyorsunuz? Tombi geliyor."

"Biz de geliyoruz," diye homurdanıyor diğerleri. Herkes gibi ben de homurdanıyorum.

"Tamam o zaman," diyor Janosch. "Ben kızları ayarlıyorum, siz de biraları ayarlayın. Saat 0.50'de Lebert ve benim odamda buluşuyoruz."

Saat on herhalde. Emin değilim. Dışarısı kapkaranlık. Pencere pervazında oturmuş dışarıya bakıyorum.

Janosch yanımda oturmuş sigara içiyor.

"Bir şey anlatmanı istesem anlatır mısın?"

"Sana pek çok şey anlatabilirim," diyor Janosch.

"Çok şey istemiyorum," diyorum. "Sadece bir şeyi bilmek istiyorum: Sakat olmamak nasıl bir duygu? Zayıf olmamak? Boşluk hissetmemek? Sol

elinle bir masaya dokunabilmek nasıl bir şey? İnsan yaşamı hissediyor mu?"

Janosch düşünüyor. Sol elini pencerenin pervazında gezdiriyor.

"Evet. Evet, insan yaşamı hissediyor." Yutkunuyor. Sonra sigarasından bir nefes çekiyor. Yüzünde kırmızı bir nokta ışıyor.

"Peki, nasıl bir duygu?"

"Tam yaşamak gibi!" diyor. "Aslında sağ elinle dokunmaktan pek bir farkı yok."

"Ama yine de harika, öyle değil mi?" diye soruyorum.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye yanıtlıyor Janosch.

"Ama tam da bu işte! Yaşamak biraz da *üzerinde düşünmemek* değil mi?"

"Üzerinde hiç düşünmemek mi?" diye öfkeyle tekrarlıyorum. "Şu anda ne yaptığımızı kimsenin düşünmediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Aşağıda, yeryüzünde olanların düşünmediği kesin," diyor Janosch. "Eğer düşünen biri varsa o da yukarıdakidir. Belki de sevgili dostumuz Tombi yukarıdaki sakallı adam konusunda haklıdır."

"Bunu daha sonra onun yanında da söyler misin?" diyorum.

"Elbette söylemem," diyor Janosch. "İkimiz de susuyoruz. Dışarıda tekrar kar yağmaya başlıyor."

"Sakat olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Böylesini istemiyorum."

"Nasıl o zaman?" diye sorarak meraklı gözlerle bana bakıyor Janosch.

"Ne olduğumu bilmek istiyorum," diyorum. "Herkes bunu biliyor. Bir kör, kör olduğunu söyleyebilir. Bir sağır, sağır olduğunu. Tam bir sakat da, lanet olsun sakatım, diyebilir. Ben bunu yapamıyorum. Ben sadece bedenimin yarısının felçli olduğu-

nu söyleyebiliyorum. Ya da yarı spastik olduğumu. Kulağa nasıl geliyor bu? Pek çok kişi beni zaten sakat olarak kabul ediyor. Tamamen normal bir insan olarak görenlerin sayısı çok az. Sana şunu söyleyeyim ki, bu bazen daha çok sorun yaratıyor."

"Donuna etmene gerek yok," diye yanıtıyor Janosch. "Benim gözümde sen ne sakatsın ne de normal. Benim gözümde sen ... *çılgın*'sın." Janosch gülüyor. "Evet, tam bu işte, sen sakat değil *çılgın*'sın."

"*Çılgın* mı?" diye soruyorum.

"*Çılgın*," diye yanıtıyor.

Şimdi birlikte gülüyoruz. Bu bana iyi geliyor. Uzun uzun gülüyoruz.

"Hangi kıza gitmek istiyorsun?" diye soruyorum biraz sakınleştikten sonra. "Herhalde Malen'e değil mi?"

"Elbette Malen'e," diyor. "Florian'a gidecek değilim herhalde. Malen üç kişilik bir odada kalıyor. Diğer iki kızı siz alabilirsiniz."

Janosch'un bakışları hüzünleniyor. Duyduğu sevgiyi gözlerinden anlayabiliyorum. Ona şimdi söylemek zorundayım. Şimdi tam zamanı. Umarım tepkisi olumsuz olmaz. Başlıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor ne yazık ki," diye söze giriyorum.

"Nedir o?" diye soruyor.

"Sanırım ben de Malen'den hoşlanıyorum." Hiç utanmadan aniden tekrar gülmeye başlıyorum. "Bunun için beni gebertecek misin?" diye soruyorum.

O zaman Janosch da kıkırdamaya başlıyor. Neredeyse öncekinden daha yüksek sesle gülüyor.

"Saçmalık."

"Saçmalık mı?" diye sevinçle soruyorum. "Aldırmıyor musun yani?"

"Tabii ki aldırıyorum. Ama şunu bilmelisin ki, bu okulda Malen'e göz koymuş en az yüz elli kişi var. Bu durumda bir kişi az olmuş, fazla olmuş önemli değil. Ayrıca sen sadece haytanın birisin. *Çılgın* bile olsan öylesin." Janosch katıla katıla gülmeye başlıyor. Karnını tutuyor. Kıkırtıları giderek sıklaşıyor, ben de onu taklit ederek dalga geçiyorum. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dönüyor. Ancak pencere pervazına geldiğinde sakinleşebiliyor. Sonra dolabından iki kutu Warsteiner birası çıkartıyor. Birini bir dikişte içiyor. Diğerini bana veriyor.

"Eee, nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

"İyi," diye yanıtlıyorum.

İşte karşımda duruyor. Oda arkadaşım. Janosch Schwarze. On altı yaşında. Dokuzuncu sınıfta. Lisede. Bazıları matematiğinin iyi olduğunu söylüyor. Belki de ondan özel ders almalıyım. Ama şimdi konu bu değil. Ayrıca biz iyi bir ekip olmalıyız. Bunu Landorf da söylüyor. Buna rağmen olur belki de. Biz böyleyiz işte.

Az önce Janosch ne demişti? Yaşamak biraz da *üzerinde asla düşünmemektir*. O halde biz de öyle yapalım.

4

"Bir şeyler söyle!"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Herhangi bir şey söyle!"

Janosch yatakta yatıyor, örtüyü de tepesine kadar çekmiş. Mavi gözleriyle ikide bir örtünün altından dışarı bakıyor. Ben, onun ayaklarını uzatmasını engellemeyecek şekilde yatağın kenarında oturuyorum. Böyle rahat ediyor. Biraz beklememiz gerekiyor. Yirmi dakika daha. Sonra gelecekler. Biraz heyecanlıyım. Karanlık koridorlar ve ahşap zemin üzerindeki ayak sesleri beni korkutuyor. Yolumuz epeyce uzun. Eğer Janosch benimle dalga geçmediyse, bir kat yukarıda olan kızların koridoruna ulaşmak için bir de yangın merdivenine tırmanmamız gerekecek. Çünkü bu saatte bütün kapılar kilitli. Yani pencereden girmemiz gerekecek. Benim gibi bir sakat için sıradan bir iş. Janosch pencereyi akşam özellikle açık bıraktı. İçimden eğitimcilerden birinin pencereyi kapatmasını diledim. Ama öyle bir şey yapmazlarmış. Janosch bundan emin. Horul horul uyumaya başladı bile. Onu uyandırmam gerekiyor. Kendisi söyledi. Uyuma isteğinin en fazla olduğu an, harekete geçmeden yirmi dakika öncesi. Sanki bir erkek olarak bu ânın atlatılması gerekiyor, demişti Janosch. Bir de kızlarla karşılaştığınız-

da. Benim de gözlerim neredeyse kapanacak. İki sigara yakmaya çalışıyorum. Her zamankinin aksine bu sefer başarıyorum. Janosch doğruluyor. Yatağının üzerinde *Playboy*'un bir sayısı var. *Mr. President* grubundan iki kız soyunmuş. Fena görünmüyorlar. Onlarla ilgileniyoruz.

Danii ve *T'nin* göğüslerini göz hapsine alırken Janosch'a, "Günün birinde çocukların olsun istiyor musun?" diye soruyorum.

"Mutlaka seks yapmak istiyorum," diye yanıtıyor Janosch. "Eğer bir çocuğum olursa o da seks yapabilir. Ben seks istiyorum, o halde benim çocuğum da seks isteyebilir." Gülüyor.

"Janosch, ben ciddiyim," diyorum ciddi bir tavırla.

"Elbette bir çocuk istiyorum," diyor. "Hatta mümkünse iki tane." Sigarasından bir nefes çekiyor. "Çocukları seviyorum. İnsanın oğlunun yalpalaya yalpalaya yanına gelip dili dolanarak, *Baba valla sarhoş değilim. Bana kesinlikle inanabilirsin*, demesinin nasıl bir şey olacağını bilmek istiyorum."

"Söylesene, sen böyle bir şey yaptın mı?"

"Elbette yaptım," diye yanıtıyor. "Ben hep böyle şeyler yaparım. Annem ve babamla ilişkimin bu kadar iyi olmasının nedeni bu olabilir mi?"

Janosch yine gülmeye başlıyor. Bu tipik bir Janosch gülüşü. Bir tufan. Bir soluk kesilmesi. Gözkapakları titriyor. Yutkunuyor. Yalnız bu kez biraz yorulmuş gibi. Tekrar *Playboy*'a dalıyoruz. Eskiden odalarımızın duvarlarında süper kahramanların resimleri asılı olurdu. Şimdiyse süper memeler asılı. Temelde küçük oğlanlar olarak kaldık.

Aklıma babam geliyor. İyi bir herif. On altı yıldan beri babam. Ve hâlâ onu anlamıyorum. Astro nomiye filan meraklı. En azından kendisi böyle söylüyor. Annesinin evinde dışarıda bir gözlemevi kur-

muş. Çok büyük bir yer değil. Büyükannemin garajının damına kurulmuş küçücük bir ahşap kulübe. Buna rağmen huzurlu, rahat bir yer. Bazen akşamları beni de oraya götürüyor. Hafta sonları ve tatil günleri. O zamanlar yaşam hakkında sohbet ediyoruz. Söylediklerinin çok azını anlıyorum. İddialı kelimeler ve uzmanlık terimleri kullanıyor.

Ama zaman zaman ne söylemek istediğini anlıyorum, özellikle de *babasından* söz ettiğinde. Babası bazen çok ağrı çekermiş. Oldukça çok sigara içermiş. Kanseri ciğerini yiyip bitirmiş. Babam konuşurken bazen de sadece annemle uğraşır. O zaman da konunun ne olduğunu sezerim. Ve onu anlarım. Babam benim iyiliğimi istiyor. Bunu biliyorum. Sadece bunun bile benim de onun için iyi şeyler düşünmem için bu yeterli olduğuna inanıyorum. Babam eski rock gruplarından birini, *Rolling Stones*'u çok sever. Ne zaman turneye gelseler beni de götürür. Müziği sevmemi umut eder. Sevmem ama yine de etkilenirim. Babam adına mutlu olurum, yani o mutlu olduğu için. Birlikte mutlu olduğumuz için de mutlu olurum. Bu hoşuma gider. Bu gece gökyüzü açık olacak sanırım.

"Şimdi *Spice Girls*'teki *Victoria*'yı becermek isterdim," diyor Janosch. Parmağıyla grubun *Playboy*'daki bir fotoğrafını gösteriyor. "Harika göğüsleri var."

"*Victoria*'nın göğüsleriyle tanışmıyorum," diye lafa giriyorum.

"Şişko Felix de öyle," diye yanıtlıyor Janosch. "Yine de sürekli onlardan söz eder. O yüzden kafana takma."

O sırada kapı açılıyor. Ablak bir yüz içeri bakıyor. Şişko Felix'in yüzü olduğu kesin. Sarı perçemlerini başkasınıninkiyle karıştırmak imkânsız. Tombul yanaklarını da. Hacimli bedenini daracık, mavi

bir pijamanın içine sıkıştırmış. Koca göbeği yavaş yavaş, ama büyük bir kararlılıkla dışarı fırlamaya çalışıyor. Gözleri küçülmüş. Uykulu olduğu gözle-rinden okunuyor..

"Hey, uyuşuklar, kaçırdığım bir şey mi var?" di-ye soruyor.

"Sadece *Spice Girls*'ün *Victoria*'sı," diye yanıtlı-yor Janosch.

"*Spice Girls*'ün *Victoria*'sı mı?" diye öfkeyle so-luyor Şişko Felix. "Nerede?"

"Burada!" Janosch dergiyi havada sallıyor. Fe-lix yalpalaya yalpalaya hızlı adımlar atmaya çalışa-rak Janosch'a doğru gidiyor. Arkasından Florian, Troy ve Siska Felix de odaya giriyor. Parmak uçları-na basarak yürüyorlar. Kimse seslerini duymamalı. Gece yapılan her şey cezalandırılıyor.

"Ne göğüsler ama!" diyor Tombi, neşeyle yüzü parlayarak ve dergiyi gece lambasının titrek ışığına tutuyor.

"Sen bundan ne anlarsın," diyor Janosch. "Ayrı-ca böylesine asla sahip olamazsın! Yalan mı çocuk-lar?" diye soruyor, "Böylesine asla sahip olamaz, yanlış mı düşünüyorum?"

"Haklısın," diyor diğerleri. "Böylesine asla sa-hip olamaz."

"Biliyorum," diyor Şişko Felix, "Zaten o yüzden kendimden bu kadar nefret ediyorum."

Janosch gülüyor. "Normal olarak genç erkekler kendilerinden iki nedenle nefret ederler," diyor. "Ya çok şişkodurlar ya da daha hiç cinsel ilişkide bulunmamışlardır. Felix, inan bana! Kendinden ni-çin nefret ettiğini anlıyorum."

Bizim Tombi'nin sabrı taşıyor. Fırlayıp Ja-nosch'un yatağına atlıyor. Acı dolu bir çığlık yükse-liyor. Örtüler ve yastıklar uçuşuyor. Küçük çaplı bir dövüşme başlıyor.

Şişko Felix'in neredeyse hiç şansı yok. Janosch onu kurtkapanına aldı bile. Ama Felix pes etmiyor. Bacaklarıyla Janosch'u duvara sıkıştırmaya çalışıyor. Bu arada bacaklarını bedeninden yukarıya doğru savuruyor. Çok çaresiz görünüyor. Çırpınıp duruyor. Yüzü görünmüyor. Tombul poposu ise ortada. Pijamasının altı patlamak üzere. Fazla uzun sürmüyor. İki dakikalık mücadeleden sonra bel lastiği kopuyor. Pijamasının altı kayıyor ve çıplak bir popo ortaya çıkıyor. Janosch, Troy ve ben de dahil olmak üzere hepimiz gülmeye başlıyoruz. İki dövüşçü horoz birbirinden ayrılıyor.

"Senden iyi sumo güreşçisi olurmuş," diyor Janosch yatağını düzeltirken.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye yanıtıyor Felix sırtarak, "ama ancak sen tuvaletçi kadın olduğun zaman," diyor. Bu arada pijamasının altını sağ elinin orta ve işaretparmağıyla kalçasının hizasında tutuyor. "Bu şekilde yangın merdiveninden nasıl tırmanacağımı içinizdeki seraserilerden biri bana söyleyebilir mi acaba?" Sol eliyle pijamasının altını işaret ediyor.

"Sen yetişkin birisin ama," diyor Janosch alayla. "Bunu yapabilmen gerekir! Hem de bir sumo güreşçisi olarak haydi haydi. En azından biraz çaba göster Tombi!"

Yetişkin olmayı isteyip istemediğimi bana soran bir baş belası olmadı ki," diye yanıtıyor Felix. "Bir oğlan çocuğuyken her şey daha kolaydı, değil mi çocuklar?"

"Kapa çenenı," diyor Janosch. "Karşımızda psikolog yok. Biradan, seksten söz ediyoruz. Çocuk olarak kalmak istediğimizden değil."

Herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian, "Ben yorulduım ama," diyor.

"Sana soran olmadı," diyor Janosch. "Bu işe varız dediniz, o halde varsınız! Biralar nerede?"

"Troy'da!" diyor Sıska Felix. "Onun cepleri büyük. Ayrıca şarkı da söylemiyor."

"Nasıl söylesin, adam konuşmuyor bile," diyor Janosch.

"Ben de bilmiyorum," diyor Janosch, "ama biralar onda."

Janosch iç geçiriyor.

"Pekâlâ," diye fısıldıyor. "O halde her şey tamam. Sen ne durumdasın Benni?"

"Hazırım!"

*

Demek ki başlıyoruz. Aslında yine saçma bir girişim. Yine aynı altılı. Janosch, bu saçma girişimlerin bizim üstünlüğümüzü kanıtlayacağını söylüyor. Ve şöyle bir etrafıma baktığımda onun haklı olduğuna inanıyorum. Gerçekten de bu saçma girişimler işe yarıyor. Tek tek kişiler açısından düşünelim, bu saçma girişimleri. Örneğin, herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian. Üzerinde kırmızıya çalan kah-verengi bir pijama üstü ve beyaz bir alt var. Çıplak ayakları muşamba zeminde şapırdıyor. Janosch'a bakılırsa daha önce de geceleri sık sık Kızlar Koridoru'na gitmiş. Üst katta sevilen bir tipmiş. Ana'ya göz koymuş. Malen'in arkadaşına. Sık sık birilerine göz koyar, diyor Felix. Hatta bazen haftada üç kişiye. Ama başarısızca. O çok sadık bir arkadaşmış, ama asla iyi bir âşık değil. Duyarsa bunlara çok öfkelenirmiş. Yine bu onu denemekten alıkoy-muyormuş. Janosch'a bakılırsa böyleymiş.

Florian'ın yanından Şişko Felix yürüyor. Söylendiğine göre Şişko Felix, Kızlar Koridoru'na pek gitmezmiş. Janosch, kızlarla konuşamadığını söylü-

yor. Heyecandan eli ayağı birbirine dolaştığı için sadece saçmalıyormuş. Örneğin futboldan söz ediyormuş. Janosch, futbolun kızlar için sıkıcı olduğundan emin. Vebadan söz etmek gibi bir şey onlar için. Bu yüzden her seferinde Felix'e fazla içiriyorlarmış. Fazla içerse hemen uyuyormuş çünkü. Uyuyunca da saçmalamıyor doğal olarak, diyor Janosch. Felix, merdivenden çıkarken kullanmak için fazladan bir çamaşır mandalı alıyor yanına. Mandalla pijamasının altını tutturuyor. Yürürken mandal da ritmik olarak onunla birlikte hareket ediyor. Bu komik görünüyor. Sanki pijamasının içine bir fare saklamış gibi.

Arkasından Siska Felix ve Troy yürüyor. İki büyük bilinmeyen. Hiç kimse onlar hakkında fazla bir şey bilmiyor. Hatta Troy'un şimdiye kadar hiçbir kıza âşık olmadığı söyleniyor. Sadece sessizliğe katlanabiliyor. Simsiyah, düz saçları biraz dağınık. Bunun dışında her zamanki gibi görünüyor. Uzun yüzü pürüzsüz. Sivilceleri yok. Sadece boynunda bir-iki tane. Benzi solgun. Hiç güneş görmemiş gibi. Gece etkinliklerine de pek aldırmadığı söyleniyor. Zaten uyuyamıyormuş. Çoğunlukla birlikte gelse bile bir köşede oturmuş. Ağzından tek kelime çıkmazmış. Şimdiye kadar ona ilgi duyan biri de olmamış. Sadece öyle durmuş. Ayın ya da yıldızların durduğu gibi. Siska Felix de gece ziyaretine ilk kez katılıyor. Benim gibi. Ve benim gibi o da heyecanlı. Bu belli oluyor. Çıplak bacakları durmaksızın titriyor. Üzerinde sadece desenli bir şort var. Üst kısmı çıplak. Felix'in çok kaslı bir bedeni var. Karnı tahta gibi. Malen'in bunu çekici bulduğunu düşünüyorum. Bu çocuğun ona benden daha fazla şey sunabileceği kesin.

Böylece grubumuzun sondan bir önceki kişisine, bizim Janosch'a sıra geldi. O da pijamasının üstünü

odada bıraktı. Sonuçta kimseden geri kalmaması gerekiyor. Üzerinde sadece şarap kırmızısı pantolonu var. Paçalarını biraz yukarı kıvrımış. Güçlü baldırları görünüyor. Landorf grubundaki bir öğrenciden, Charlie'den bir gözlük ödünç almış. Böylece daha entelektüel görünmek istiyor. Başarabilir mi bilmiyorum. Dörtgen camları olan dar çerçeveli bir gözlük. Çerçevesi siyah. Florian, Janosch'a kalsa her geceyi Kızlar Koridoru'nda geçireceğimizi söylüyor. Eğlenceyi, heyecanı seviyor. Ayrıca sonunda Malen'in göğüslerini bir kez olsun görebilmeyi umut ediyor. Malen ona söz vermiş olmalı. Gecenin birinde. Yukarıya yalnız çıktığı bir gece. Şişko Felix hepsinin uyduruk olduğunu söylüyor. Kimse Janosch'a böyle bir söz vermemiş. Kafasını memelere taktığı için gerçeği göremiyor, diyor. Felix, memeler için uğraşılması gerektiğini söylüyor. Bunlar öyle kolayca insanın eline sıkıştırılmaz, diyor. Hele ay suratlı, sarkık yanaklı sarışın bir oğlanın eline hiç. Bu olacak şey değil. Buna rağmen şef Janosch. Hatta büyük şef. Sürüyü bir arada tutuyor ve gerekirse herkesin kışına tekmeyi basmayı biliyor, diyor Felix. Bunu iyi de beceriyor. Janosch'un yanında kenara sıkışmış, sıradaki son kişi, yani ben varım. Sol ayağımı dikkatle sağ ayağımın önüne atıyorum. Tırnağımla duvarı boylu boyunca çiziyorum. Ortalık oldukça karanlık. Biraz korkuyorum. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Gece etkinlikleri hiçbir zaman benim tarzım olmamıştır zaten. Gece-leri uyumayı tercih ederim. Janosch, can sıkıcı biri olduğumu söylüyor. Öldüğümde de uyuyabilirmişim nasılsa. Üstelik Malen'i göreceksin, diyor. Janosch, Malen'i görünce uykum falan kalmazmış. Herhalde haklı. Malen'in sevecen gülümseyişi gözlerimin önüne geliyor. Sonra saçları. Gözleri. Benim de olmam onu sevindirecek mi acaba? Uyumak istiyor da

olabilir elbette. Bu yüzden kırılganlık duymam doğru olmaz. Kendi evimdeki yatağım aklıma geliyor. Ve annemle babam. Uyuyorlardır. Annem rüyasında beni görüyordur mutlaka. Bundan eminim. Uzakta olduğum zaman hep böyle olur. Büyük bir olasılıkla üşüyüp üşümediğimi düşünüyordur veya benzeri şeyler. Beyaz çizgili kahverengi yatak örtüsünü toplayıp toplamadığımı düşünüyordur. Pencereyi kapatıp kapatmadığımı da düşünüyordur. Yoksa üşütürüm diye kaygılanıyordur. Böyledir işte o. Yani annem, sürekli benim için kaygılanır. Belki de ben bu yüzden bu kadar yumuşağım. Normal bir çocukta daha kolay olurdu. Bir şekilde dengelenirdi. Arkadaşlar sayesinde, alkol, eğlence sayesinde. Ama bir de sakatlığın varsa durum zor. O zaman annenin eteğinin altına saklanma ihtiyacı duyuyorsun. Dinlenmek, soluklanmak, uyumak istiyorsun.

Evet, ben gerçekten de bir ana kuzusuyum. Akli başında bir çocuk. Bir tanecik ablam var. Beni yalnızca o ara sıra sokağa çıkartıyor. Beni gecenin içine götüren ablam. Bir de Janosch var. Bana, dönme etmeme gerek olmadığını söyleyen Janosch. Günün birinde tek başıma ayakta durabilmek için ikisine de ihtiyacım var herhalde. Aynı anneme ihtiyacım olduğu gibi. Sevgili anneme. Bu kulağa tatsız geliyor. Ama sanırım büyümek böyle bir şey. En azından herkes böyle söylüyor.

Tekrar sol ayağımı sağ ayağımın önüne atıyorum. Diğer beş oğlan benden daha hızlı. Usul usul adımlar atıp hızla ilerliyorlar. Onlara ayak uyduramıyorum. Ağır ağır ilerliyorum. Daha doğrusu arkalarından sürükleniyorum. Sol ayağım sürünmeyi sever. Onu tam olarak kaldıramam. Gücüm yetmez. Yalınayağım, buna rağmen ayağımı sürümem ses çıkartıyor. Bu ses bütün Orosplar Kanadı boyunca yankılanıyor. Janosch öfkeyle arkasına dönüyor. Al-

nı kırışıyor. Ama sonra sorunu kavlıyor. Hızla geri dönüp yanıma geliyor.

"Seni sırtıma alacağım," diyor özür dilercesine. "Çok ses çıkıyor."

"Çok mu gürültü oluyor?" diyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Landorf bizi duyar. Seni taşıyacağım. Zaten bizden daha yavaşsın."

Hepsi bunu onaylıyor. Şişko Felix bile. "Beni de taşırmısın?" diye soruyor Janosch'a doğru dönerek.

"Yeni bir işkence yöntemi denemek için mi?" diyor Janosch.

"Hayır, beni taşıman için," diyor Felix.

"Sen önce donunu doğru dürüst taşımaya bak," diye fısıldıyor Janosch.

Felix'in pijamasını tutturduğu çamaşır mandalını gösteriyor. Sonra dönüp dizüstü çöküyor. Artık onun sırtındayım. Bıyık altından gülümseyerek ona bakıyorum. Üzerimde babamın simsiyah pijaması var. En az yirmi yıllık olmalı. Üzerinde *when the going gets tough, the tough gets going* yazılı. Rockçıların en eski, en önemli sözlerinden biri. Babam sever bu sözü. Hem de çok eskiden beri. Ne rastlantı. Biraz terledim. Titriyorum. Ağzımda berbat bir tat var. Öğle yemeğinde mercimek vardı. Ama belki de akşamki vanilyalı kruvasanlardandır. Galiba onlardan çok fazla yedim.

Bacaklarımı Janosch'un beline sarıyorum. Sağda sorun yok. Ama solda zorluk çıkıyor. Zaman alıyor. Felix ve diğerleri bana yardım ediyorlar. Janosch çömelmiş halde biraz daha beklemek zorunda kalıyor. Sonra doğruluyor. Ani bir hareketle havaya fırlıyorum. Neredeyse düşecek gibi oluyorum. Hemmen sağ kolumla Janosch'un boynuna sarılıyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Bu şekilde yürüyoruz. Biz altımız. Gece. Orosipular Kanadı. Ay. Janosch'un sırtında biraz daha çekilir oluyor durum.

Yürümek zorunda kalmamdan daha iyi. Janosch çok hızlı yürüyor. Sadece biraz sarsak. Kafamı çarpmamak için dikkat etmeliyim. Landorf Koridoru'nun tavanı çok alçak. Yerden bir sıçrayışla erişmek mümkün. Bu yüzden Janosch eğik yürüyor. Biraz terliyor. Ama her şey bir yana iyi dayanıyor.

Bir erkek bunu yapabilmeli, diyor. Her iki Felix de ona göz kırpmıyor. Sırıttıyorlar. Florian ikisinin yanında yürüyor. Ayakta uyuyacakmış gibi bir hali var. Troy son halka. Yüzü ifadesiz. Bira kutularını pijamasının beline sokmuş. Bu loş ışıktaki rahatlıkla görünüyorlar. Kutular yüzünden belirgin bir kabarıklık oluşmuş. Ama Troy buna aldırıyor gibi görünmüyor. Yorgunum. Gözkapaklarım giderek daha aşağılara kayıyor. Aklıma yatağım geliyor. Malen geliyor. Annemle babam geliyor. Şimdi uyuyorlardır.

5

"Acaba bütün oğlanlar böyle saçmalıklar yapıyor mu?" diye soruyor Şişko Felix Landorf Koridoru'ndan geçerken.

Bu arada çok sessiz davranmaya dikkat ediyoruz. Janosch, eğitmenin bu saatlerde bazen hâlâ bilgisayarda oyun oynadığını söylüyor. Pokere eğilimi olduğu anlamına geliyor bu. Bir söylenti yalnızca tabii.

"Sen hangi saçmalıktan söz ediyorsun?" diyor Janosch.

"Gece vakti kızların yanına gidiyoruz," diyor Felix. "Hem de yangın merdiveninden tırmanarak! Bu merdiveni amacının dışında kullanmanın cezasını biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Janosch. "Defalarca birlikte yaptık bunu. Hâlâ ne heyecanlanıyorsun? Bizler kahramanız. Yoksa unuttun mu? Adaşın söylemişti bunu."

"Adaşım mastürbasyoncunun teki," diyor Felix.

"Hiçbir şeyden anladığı yok."

"Evet," diyor herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian. "*Hiçbirimizin* bir şeyden anladığı yok. Bu yüzden kahramanız ya. Kahramanlar bir şeyden anlamaz. Ve bizler kahraman olarak istediğimiz her

şeyi yapabiliriz. Bir yangın merdiveni bizi engellemez."

"Gençliğin mantığı bu mu?" diye soruyor Tombi.

"Hayır, bu mastürbasyoncuların mantığı," diyor Siska Felix.

"Mastürbasyoncuların ve kahramanların mantığı," diye ekliyor Janosch.

Ara koridorda hafif bir kıkırtı yankılanıyor. Belki de Oropular Kanadı'ndaki eğitimci odasına kadar yankılanmıştır. Ama kimse bunu önemsemiyor. Yola devam ediyoruz. Giderek Janosch'un sırtındaki halimi gülünç bulmaya başlıyorum. Sanki tek başıma ayakta duramazmışım gibi. Sanki kendim yürüyemezmişim gibi. Aslında bunu yapabiliyorum. En azından yapabiliyordum. Ama bunu Janosch'a söylemiyorum. Yine donuma etmeme gerek olmadığını söyleyecektir. Bunları dinleyebilecek havada değilim. Pencereden gökyüzüne bakıyorum. Geniş, karanlık bir yüzey. Tek tük pırıldayan yıldızlarla süslenmiş. Güzel görünüyor. İçlerinden bazılarının artık var olmadığına inanmak çok zor. Çok uzun zamandan beri ölü olan yıldızlar var. Ama biz anlayamıyoruz bunu. Işığın yeryüzüne ulaşması çok uzun zaman alır. Ufukta Alpler görünüyor. Sadece karanlık bir silüet olarak görünüyorlar. Gökyüzünden daha karanlıklar. Demek Anibal bu dağları aşarak geldi. Tarih öğretmenimiz hep bunu anlatırdı. İtiraf etmeliyim ki derste çok uyurdum. Uyurdum ve hayal kurardım. Sınıf arkadaşım kızlardan birine fena halde âşık olduğum sıralardı. Adı Maria'ydı. İnanılmaz derecede şirin simsiyah saçlı bir kızdı. Her zaman, teninden ancak yakasında ayrılan darlıkta tişörtler giyerdi. Böylece herkes dekoltesine gözlerini dikip seyredebilirdi. Bu çok hoşuma giderdi. Bana, benim için hiçbir şey hissetmediğini

söylemişti. Çok tuhafmışım. Ayrıca o Marco'dan hoşlanıyormuş. Marco benim iyi arkadaşlarımdan biriydi. İkisi beraber oldular. Bir keresinde yaz şenliğinde kızlar tuvaletinde buluştular. Ben dışarıda nöbet bekledim. Bu çok heyecanlıydı sanırım. Evet, gençlik yaşamın en güzel dönemi bence. Okul da, diğer şeyler de dahil buna. İnsan en önemli deneyimlerini ediniyor. Yaşlıların söylediklerine hak veriyorum. Aşık olmadığım bir dönem olduğunu hatırlamıyorum. Yuvalayken bile kızlara bayılırdım. Ama biriyle çıktığım bir dönem olduğunu da hatırlamıyorum. Maria olsa bunu yapamayacak kadar tuhaf olduğumu söylerdi. Tuhaf olan ne var ki? Gecenin bir vakti bir arkadaşının sırtında kızlara doğru yol almak tuhaf mı? Hem de yangın merdiveninden? Üstelik Troy da yanıımızdayken? Herkesin sadece Kız diye çağırıldığı Florian da varken? Şişko Felix'in donu düşmesin diye mandal takması tuhaf mı? Janosch tuhaf mı? Yoksa o sadece tuhaf bir kahraman mı? Bunlara aldırmamayı isterdim. Yeniden süper kahramanlarla ilgilenmek isterdim. Bu çok daha kolay. Kızları anlamak o kadar da kolay değil. Bence tuhaf olan *onlar*.

Çocukların beşi de koridorun sonunda duruyor. Önlerinde büyük bir pencere var. Sıska Felix pencereyi açıyor.

"İşte geldik," diyor.

"Yangın merdivenine mi?" diye soruyorum.

"Yangın merdivenine," diye onaylıyor Janosch.

Beni indirmek için eğiliyor. Bunu yaparken biraz sendeliyor. Sanki dengesini kaybedecekmiş gibi görünüyor. Ama başarıyor. Artık inebilirim. Bacaklarımda garip bir şeyler hissediyorum. Çok uzun zamandır yürümemişim gibi. Sırtım üşüyor. Pantolon arkama yapışmış. Pencerenin yanına gidip bakıyorum. Janosch, Florian ve iki Felix de yanıma geli-

yorlar. Sigara içerken uzaklara dalıp gidiyorlar. Karanlıkta kırmızı noktalar kar gibi parlıyor. Troy arkalarında. Görünmüyor bile neredeyse. Yüzüne koyu bir gölge düşmüş. Tekrar pencereye dönüyorum. Daha çok cam bir kapıya benziyor. En azından bir adam geçebilir. Böyle de olmalı çünkü burası acil çıkış yeri. Pencerenin kanatları rüzgârda kıpırdıyor. Dışarıda kuvvetli bir rüzgâr olmalı. Siska Felix daha kapıyı açmamalıydı. Diğerleri hâlâ sigara içiyor. Hava soğuk. Ben daha sigara yakmıyorum. Bunu yukarıda yapabilirim. Ayrıca fazla içmemeye dikkat etmeliyim. On altı yaşındaki bir genç için oldukça fazla içiyor sayılırım. *Marlboro* içiyorum elbette. Büyükbaş olduğum için. Janosch sadece budalaların *Camel* içtiğini söylüyor. Biz elbette budala değiliz. Annemle babam benim hiç sigara içmeyeceğime inanıyorlar. Bilseler ölürlerdiler herhalde. Özellikle de annem. Annem pratisyen doktor. Tek bir sigaranın bile korkunç zararları olduğunu söylüyor. Ama kendisi de sigara içiyor. Bunu bir türlü anlayamıyorum. Annemle babam böyleler işte. Sürekli olarak kendi yaptıkları ya da eskiden bir kez yapmış oldukları şeyleri bana yasaklıyorlar. Sanırım bu yüzden sık sık kavga ediyorlar. Son zamanlarda durum gerçekten kötüydü. İnsan kendisini bir oğul olarak çaresiz hissediyor. Boşluğa düşüyor. Bu can yakıyor. Ayrılımlarını dilediğim çok oldu. O zaman hiç olmazsa bütün bu tatsızlıklara tanık olmazdım. Ama aynı zamanda her ikisinin de arkamda olmasından hoşnutum. Hem dostlarım olarak hem de ailem olarak. Sanırım bunların hepsi sıradan şeyler. Ama yine de beni huzursuz ediyor. Aklımdan çıkaramıyorum. Nerede olduğumun hiç önemi yok. Annemle babamı seviyorum. Bir çift ve birlikte olarak. Birlikte çıktığımız tatilleri ve aile dostlarını düşünüyorum. Noelleri düşünüyorum. Ve kavgaları düşünüy-

yorum. Bitmez tükenmez kavgaları. Sorun bazen benim eğitimimdir. Bazen kendi ilişkileri. Bazen de lanet olası boş şişeleri markete kimin geri götüreceği. Ablama kalırsa yatılı okula gönderilmemin tek nedeni benim bu kavga gürültüden kurtulacak olmam. Şimdi hepsine katlanan o. Tek başına. Yapayalnız.

Şimdiye kadar eve hiç telefon açmadım. Belki annemin gözyaşlarından korkuyorum. Ablamın çaresizliğinden. Babamın kaygılarından. Evde olduğum zamanlar her şeyi tozpembe görmeye çalışırdım hep. Havanın güzel olmasını önemserdim örneğin. İyi bir televizyon programını. Birlikte oluşumuzu. Kavgaları çoğunlukla sindirirdim. Bugün bile kendimi kavgaları silikleştirmeye çalışırken yakalıyorum.

Bu belki de iyi. Ama giderek zorlaşıyor. Aslında her şey boktan. Ve şimdi de bir yangın merdivenine tırmanmak zorundayım. Başımı pencereden dışarı uzattığımda yüzüme rüzgâr vuruyor. Kısa saçlarım karışıyor. İç avluyu küçük bir fener aydınlatıyor. Florian, bu fenerin geceleri hep yandığını söylüyor. Eğitimcilerin avlanmasına yardımcı oluyormuş. Neuseelen'deki öğrenciler eğitimciler tarafından yasak bir etkinlik sırasında yakalanmaya, avlanmak diyorlar. Janosch, yakalanmanın hiç de çılgınca olmadığını söylüyor. Gülüyor. Yangın merdiveni pencerenin biraz uzağında kalıyor. Sağa doğru hafif bir atlayışla erişilebilecek mesafede. Kötü olan benim için ulaşılmaz olması. Ben bu atlayışı yapamam. Yangın çıksa bile yapamam. Atlamayı denemektense yanarım daha iyi.

Janosch, Felix ve diğerleri sigara izmaritlerini avluya atıyorlar. Bir adım öne çıkıyorlar. Janosch sağ ayağını pencerenin pervazına dayıyor. Başparmağı ve işaretparmağı arasında açık sigara paketi-

ni tutuyor. Pijamasının içine atıveriyor, şimdi sağ tarafında dörtgen bir şişkinlik var. İyi duruyor. Hareket ettiğinde de kaymıyor. Janosch merdivene atlamaya hazır.

"Biz çılgınız değil mi?" diye soruyor zafer kazanmış gibi.

"Biz çılgın falan değil şapşalız," diye yanıtıyor Şişko Felix asık bir suratla. Bildik hikâye. Yine di-dişiyorlar. Her zamanki gibi.

"Aslında çılgınla şapşal arasında temelde pek bir fark da yok," diye fısıldıyor Janosch gülerek.

"Evet, aslında bir fark yok," diye onaylıyor Tombi. "Ama uygulamada var. Ve uygulamada bu yangın merdivenine bir kez daha tırmanabileceğimi sanmıyorum."

"Ben... ben de sanmıyorum," diye hemen lafa giriyorum.

"Ama aslında tırmanacaksınız, öyle değil mi?" diye soruyor Janosch. Böylece bizi sindiriyor. Mesele halloluyor.

Bundan sonraki gerekçeler sayılmıyor. Şef kızı-mıza tekme bastı. Florian da onun yanına çıkıyor. Şişko Felix hâlâ yapması gereken şeyden kaçmaya çalışıyor. Bu arada gülmekten çatlayacak neredeyse.

"Ama ya pijamam düşerse," diye soruyor umutsuzluk içinde.

"O zaman bu tutucu iç avlunun nihayet gözü gönlü açılır," diye yanıtıyor Janosch. "Bu harika olur. Okul müdürümüz Richter her gün yeni öğrencileri hazırlayıp buraya getirse gösterecek bir şeyi olur. Haydi göster onlara!"

Bunun üzerine herkes gülüyor. Hatta Troy bile. Kabuğundan çıktı.

Biralar hâlâ pijamasının altında saklı duruyor. Artık ısınmışlardır. Janosch, eliyle işaret ederek ya-

nına çıkmamı söylüyor. Peş peşe atlamamız gerektiğini anlatmak istiyor. İki gerçek kahramana yakışacağı gibi. O bir basamağa ulaştıktan sonra beni de çekmesi sorun değil. Atlamama bile gerek olmadığını söylüyor. Yine de korkuyorum. Bu açıklayabileceğim bir şey değil. Alnımda ter damlacıkları birikiyor. Dizlerim titriyor. Ne de olsa yerden on metrelik bir yükseklikteyiz. Janosch atlıyor. Bu bir saniye bile sürmüyor. Merdivende asılı duruyor. Bu arada ayaklarıyla alt basamağı yokluyor. Otuz saniye sonra güvenli bir biçimde durmayı başarıyor. Eliyle işaret ediyor.

"Yükseklik korkum var," diyorum. "Ya düşersen?"

"Düşmezsin," diyor Janosch. "Düşsen bile kollarıma düşersin. Ben buradayım. Hem Şişko Felix bile kışını toplayabildikten sonra sen de yaparsın." Tombi kafasını camdan uzatıyor. Tombul yanakları kıpkırmızı olmuş.

"Birazdan kışımın başka şeyleri de toplayacağım," diyor. "Hele bir yukarı çıkalım."

"Elbette tatlım, biliyorum," diyor Janosch. "Tabii. Benni, haydi gelebilirsin!"

Pekâlâ. Atlama sırası bende. O kadar da zor olmamalı. Kısa bir süre havada kaldıktan sonra Janosch'un elini yakalıyorum. Beni basamaklardan birine çekiyor. Birkaç basamak tırmanıyoruz. Floian atlıyor. Durabilmesi için yere ihtiyacı var. Bu arada sol yanımda biraz sorun çıkartıyor. Şunu da söylemeliyim ki ben aslında asla tırmanamam. Merdiven görmek bile beni telaşa düşürür. Sol ayağım sürekli basamaklara takılıyor. Elim gevşiyor. Yükseldikçe durum daha da kötüleşiyor. Benim için çok yüksek. Üstelik yalınayağım. Merdiven de çelik. Yuvarlak basamaklarda her adım canımı yakıyor. Umarım hemen yukarı varırım. Ve bunların hepsi kızlar için, diye düşünüyorum. Kızlarla ilgilenmedi-

ğimi kimse söyleyemez. Okuldaki daha ikinci gecemde bütün tehlikeleri göze aldım ve onlara ulaşabilmek için bir şatonun duvarındayım. Böyle olmalı, diyor Janosch. Doğrusu bu. İnsanın kızlara ihtiyacı vardır. Suyu ya da oksijene ihtiyacı olduğu gibi. Tombi'nin bile onlara ihtiyacı var. Nedenini kimse bilmiyor. O sırada Tombi merdivene atlıyor. Bir eli basamakta, bir eli pijamasının belinde. Tehlikeyi atlattığı için derin bir oh çekiyor. Acaba Troy da kızlara ihtiyaç duyuyor mu? Şimdi atlama sırası onda. Pek zorlanıyor gibi görünmüyor. Şimdi hepimiz tamamız. Janosch, Troy'un da kızlar için bir şeyler hissettiğini söylüyor. Öyle olmalı, diye düşünüyor. *Uma Thurman*'ı çok beğeniyormuş. Kadında hiç göğüs olmadığını söylüyor Florian. Sadece *Batman* filmlerinde, dar kostümler giymek yakışmış ona. Yangın merdiveninin yanında bir levha asılı. Tırmanırken yanından geçiyorum. Dört gümüş çiviyle duvara sabitlenmiş. Levha bronz:

Bu bir yangın merdivenidir, yazıyor üzerinde.

Amacı dışında her türlü kullanım cezalandırılır.
Yutkunuyorum.

Pekâlâ, napalım. Az sonra yukarıda olacağım. Kızlar Koridoru'nun penceresini görebiliyorum. Janosch neredeyse vardı bile. Pencere açık. Kanatları rüzgârda sallanıyor. Janosch elini pencerenin pervazına uzatıyor.

*

"Bir sorum var," diyor Siska Felix, onu Kızlar Koridoru'na çektiğimiz sırada. Biraz titriyor. Malen, Malen. Belki de biraz daha sıkı giyinmeliydi.

"Sor!" diyor Janosch üsteleyerek. Bu arada gözlüğünü düzeltiyor. Tırmanırken burnunun ucuna kaymış.

"Sizce bu eylemi izleyen birisi oldu mu acaba? Ya olduysa? Böylesine cesur olduğumuz için bize sonradan övgüler yağdıracak mı acaba?"

Sıska Felix bunları söylerken çok ciddiye. Sesi boğuk çıkıyordu. Biraz da kuşkulu bir tınısı vardı. Ama söyledikleri epey doğruluk payı taşıyor. Felix akıllı biri. Dalga geçtiğine pek rastlamadım. Tombi, onun bizim filozofumuz olduğunu söylüyor. Bence haklı.

"Örneğin kimin bizi izlemiş olabileceğini düşünüyorsun?" diye soruyor herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian.

"Belki de Tanrı'nın," diye yanıtlıyor Felix. "Sizce yukarıda bizi, seyreden biri var mı?"

"Bizi kimse seyretmiyor," diye yanıtlıyor *Kız*.

"O halde bütün bu bokları niye yiyoruz?" diye soruyor Felix.

"Belki de kimse görmediği için," diyor Florian.

"O zaman hepimizin hayata karşı çok büyük bir korku duymamız gerekmez miydi?" diye soruyor Felix.

"Duyuyoruz zaten," diyor Janosch. "Her adım zor."

"Az önce merdivende oldukça kolay tırmanıyordun ama," diye yanıtlıyor Janosch.

"İstediğim her şeye ulaşamam, ama elimden gelen her şeyi denerim," diyor Janosch.

"Bunun yaşama karşı duyulan korkuyla ne ilgisi var?" diye soruyor Tombi.

"Hem de çok ilgisi var," diyor Janosch. "Niçin bilmiyorum. Belki de sürekli hissedilen bir şeyleri elde etme isteği."

"Şimdiye kadar neyi elde edebildin?" diye soruyorum.

"Şunun söylediğine bak," diyor Janosch. "Az önce seninle ve Tombi'yle yangın merdivenine tırman-

dım. Sense bana bir şey elde edemediğimi söylüyorsun?"

"Bunu demek istememiştim," diyorum.

"Ne demek istemiştin?"

"Yaşamda seni bekleyen bir şey var mı demek istemiştim," diyorum sert bir ifadeyle.

"Lebert, ben on altı yaşındayım, üç yüz dört değil. Beni bekleyen daha çok şey var. Şu ilerideki odayı görüyor musun, kapısında *Malen Sabel, Anna Maerz ve Marie Hangerl* yazanı?"

"Evet," diyorum.

"Şu anda beni bekleyen o! Yarın başka şeyler bekliyor. Örneğin Fransızca. Ya da matematik. Gençlik böyle bir şey işte."

"Gençlik boktan bir şey," diyor Tombi. "İnsanın çok az zamanı oluyor. Hep yapılması gereken bir şeyler oluyor. Niçin ama?"

"Yoksa hep ertellersin de, ondan," diye yanıtlıyor Siska Felix. "Ama yapılması zorunlu olan şeyi yarına erteleyemezsin. Erteleye erteleye yaşam geçip gider."

"Bunu kim söylemiş?" diyor Florian.

"Herhalde kitaplarda yazıyordur," diye yanıtlıyor Felix.

"Kitaplarda mı?" diyor Florian. "Ben kitaplarda İkinci Dünya Savaşı'nın ya da yan cümleyle ana cümle arasındaki farkın anlatıldığını sanırdım."

"Evet," diyor Felix. "Kitaplarda bunlar da var. Ama bazı kitaplarda da yaşamın ne olduğu anlatılıyordur sanırım."

"Peki, yaşam nasıldır?" diye soruyor Tombi.

"İddialıdır," diyor Felix.

Herkes bir anda sırtıyor.

"Biz de iddialı mıyız?" diye soruyor Janosch.

"Bilmiyorum," diyor Felix. "Sanırım yolumuzu çizmemiz gereken dönemdeyiz. Bunu yaptığımız zaman biz de iddialı olacağız."

"Bunu anlamıyorum," diyor Florian kayıtsızca. "İddialı olmadan önce neyiz peki?"

"Daha önce arayış içindekileriz herhalde. Bütün gençlik, tek ve büyük bir arayışta olma hali."

"Yine de gençlik boktan," diyor Janosch.

"Oysa... Sanırım ben iddialı olmaktansa arayış içinde olmayı tercih ederim. Yaşam fazla karmaşık."

"Evet," diyor Florian. "Ama kızlar iştah açıcı."

"Doğru," diye söze giriyor Janosch. "Kızlar iştah açıcı, ama bazen yaşamın kendisinden de karmaşıklar."

"Kızlar da yaşamın kendisi değil mi?" diyor Tombi.

"Bir parçası oldukları kesin," diye yanıtlıyor Florian.

"Hangi parçası?" diye soruyor Tombimiz.

"Boyunla göbek arasındaki kısmı," diyor Florian.

"Yaşam dişi midir?" diye soruyor Siska Felix.

"Ama elbette," diyor Tombi.

Janosch, Troy'un pijamasından birkaç kutu bira çıkartıyor. Odaya girdiği anda bunları kızlara sunmak istiyor. Bunları yukarı taşımanın ne kadar zor bir iş olduğunu göstermek istiyor. Janosch, Malen'in zor şeyleri başaran oğlanlardan hoşlandığını söylüyor. Bu türden erkekleri seksi buluyormuş. Bu konuda ben işine yaramam herhalde. İyi yürekli Troy'un da işi bitti. Parke zemine bir yığın kutu bira bırakıyor. Zemin koyu kahverengi ve tabak büyüklüğünde karelerden oluşmuş. Her adım duyuluyor, ama bayan eğitimci koridorun öteki ucunda kalıyor. Florian, onun bizi fark etmeyeceğini söylüyor. Janosch odanın kapısını tıklatıyor. Hafif, boğuk bir ses çıkıyor. Büyük koridorun boşluğunda kayboluyor neredeyse. Kızlar Koridoru, Orosplar Kana-

dı'ndan daha büyük. Burada on altı tane oda var. Hepsi de sıra halinde yan yana dizilmiş. Tombi, eğitimcilerin işinin burada zor olduğunu söylüyor. Oda sayısı fazla ve odalar çok büyük olduğu için. Dolaplar ve nişler saklanmak için çok uygun yerler. Bin tane eğitimci gelse bile kolay değil, diyor Tombi. Janosch kapıyı bir kez daha tıklatıyor. Bu kez daha sert vuruyor. İçeriden fısıltılı bir ses duyuluyor. Malen'in sesi bu hiç kuşkusuz: "Bekliyoruz," diyor. "İçeriye gelin!"

Janosch gülüyor. Gözleri parlıyor. Bir yudum bira alıyor. Felix onu omzuyla itiyor. Bir an bakışıyorlar. Janosch kolunu omzuna atarak Felix'i cesaretlendiriyor. Sonra odaya giriyor. Diğerleri de peşinden dalıyor. Herkes heyecanlı. Troy bile acele etmekten çekinmiyor. Bense bekliyorum. Hâlâ Kızlar Koridoru'nda kalıyorum. Ağırbaşımı yavaşça bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. Bir yandan da duvarları seyrederim. Duvarlar beyaz. Olağanüstü beyaz. Burada pek çok resim asılı. Resimler büyük, dört köşeli cam çerçeveler içinde. Beş hareketli okul yılından fotoğraflar var. En azından altlarında böyle yazıyor. Sevincin ve kederin resimleri bunlar. Bir düzine kadar resim var. Bir tanesinde kayakla bir engeli aşarken Malen görülüyor. Uzun sarı saçları havada uçuşuyor. Yüzünde zoraki bir gülümseme var. Kendi kendime Malen'in mutlu olup olmadığını, herhangi bir yatılı okul öğrencisinin mutlu olup olamayacağını soruyorum. Janosch, burada kimse'nin mutlu olamayacağını söylüyor. Herkesin huzursuz bir yaşam süren ailelerden geldiğini de ekliyor. Ya da sadece aşırı zengin ailelerden; ki böyleleri daha da mutsuz oluyor, diyor.

Okul broşürlerindeki resimlerde herkesin gülmek zorunda olduğunu söylüyor Janosch. Hep böyledir, diyor. Daha sonra başka mutsuzlar yeni okul

broşürlerinde gülebilsinler diye. Yatılı okul böyle bir yer. Yüzyıllardan beri.

"Yeni arkadaş yanımıza gelmek istemiyor mu?" diye bir soru odadan koridora yankılanıyor. Odaya girmeye hazırlanıyorum. Kızmalarını ya da kırımlarını istemiyorum. Ayrıca bir daha koridorda bir haykırış duymak istemiyorum. Tekrarlanırsa tehlikeli olur bence.

Janosch'un, "Elbette istiyor," dediğini duyuyorum. "Bütün gece bunu bekledi. Hatta yangın merdiveninden tırmanmayı göze aldı. Artık ne dersiniz deyin."

Odaya giriyorum. Bizimkinin iki katı büyüklüğünde aşağı yukarı. İçeride üç yatak var. Odaya dağıtılmış durumdalar. Küçük bir ocak bile var. Zemin parke. Koridordaki gibi. Sadece rengi biraz daha açık. Tabak büyüklüğündeki kareler aynı. Oda da üç pencere var. Gündüz içerisi çok aydınlık olmalı. Her pencerenin önünde ahşaptan rustik bir yazı masası var. Masalar zeminle aynı renkte. Yazı masalarının yanında duran büyük dolaplar da öyle. Duvarlarda posterler asılı. Sayılamayacak kadar çok. Çoğunda ya diliyle bir kızın sutyenini açmaya çalışan adaleli erkekler ya da *Leonardo DiCaprio* görülüyor. Şu Leonardo DiCaprio'dan nefret ediyorum. Aslında bu onun suçu değil. Bütün kadınlar ona hayran. Bu yeter zaten. Kıskanmak için bu kardarcık erkek olmak bile yeterli. Bu açık.

6

Diğerleri rahatça yere yayılıyor. Kızlar yere fazladan mavi bir yün battaniye sermişler. Parke zemin üzerinde iyi durmuş. Her iki Felix, Janosch, Troy ve Florian üzerinde oturuyorlar. Malen, Anna ve şu Marie de yanlarında. Bence daha önce de epey içmişler. Yerde yuvarlanan en azından üç boş şarap şişesi var. Bir de küçük *Bacardi* şişesi. Şimdi de bira içiyorlar. Malen ikinciye başladı bile sanırım. Janosch, kızların iyi içtiğini söylüyor. Kızlar Koridoru'nda sık sık âlem yapılmış. Bunu eğlenceli buluyorlarmış. Kabul etmeliyim ki ben çok az içiyorum. Çok içersem, sözgelimi ihtiyaç duyabileceğim bir şey kaybedeceğimden endişeleniyorum hep. Belki aklımı kaybetmekten korkuyorumdur. Niye böyle düşündüğümü bilmiyorum. Ama bugün içiyorum. Marie oturmamı söylüyor. Hemen bir bira alıyorum. Marie'yi inceliyorum. Yuvarlak bir yüzü var. Gözleri yemyeşil. Teni biraz bronzlaşmış. Uzun koyu kahverengi saçlarını yukarıya toplamış. Dudakları dolgun. Herhalde özel olarak bu akşam için kan kırmızısı ruj sürmüştü. Belki de şaraptandır. Dişleri beyaz. Tek bir leke bile görülüyor. Kırpiklerine rimel sürmüştü. Gözkapaklarında far var. Çok ince bir kız. Simsiyah geceliğinin içinde neredeyse kayboluyor. Görebildiğim kadarıyla göğüsleri büyük. Gecelikten

çok fazla şey belli olmuyor. Ama göğüslerine tekrar döneceğim.

"Burası hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"İkinci gününde *sen* nasıl bulmuştun?" diye ben de soruyorum.

"Bu benim ikinci günüm," diyor. Yutkunuyorum.

"Peki, senin hoşuna gitti mi?" diyorum.

"Eh," diyor. "Alkolün tadı her zamanki gibi." Gülüyor. Gülerken başını arkaya çeviriyor. Boynunu görüyorum. İri bir morluk var. İkinci gün için epey hızlı olduğunu düşünüyorum. Bir yudum bira içiyorum. "Adın ne?" diye fısıldıyor.

"Benjamin," diye yanıtlıyorum.

"Benjamin, şu politikacı gibi mi?"

"Evet, Benjamin, şu politikacı gibi."

"Güzel bir isim," diyor. Bir yudum bira içiyor. Kutuyu neredeyse boşaltmış. Hepsini bitiriyor. Sonra Marie, kutuyu bronz tenli eliyle sıkışıp eziyor. Çatırdıyor. Tırnaklarına bakıyorum. Kırmızı ojeli.

"Bu adı kendim koymadım," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Hemen hemen her isim ait olduğu insanı belirler." Ayağa kalkıyor. "Kimse bana bir kutu bira vermeyecek mi?" diye soruyor.

Marie yavaş yavaş masasına doğru gidiyor. Yürürken biraz sendeliyor. Buna rağmen adımları çok zarif. Bence güzel bir kız. Çekmecelerden birini karıştırıp birkaç mum çıkartıyor. Mumlar kırmızı. Uzunlukları en az beş santimetre. Malen'e bakıyorum. Janosch'un yanında oturuyor. Eminim Janosch halinden memnundur. Yerde iki kutu bira duruyor. Janosch giderek Malen'e yaklaşıyor. Malen'in üzerinde beyaz, ipek bir bluz ve buna uygun bir şort var. Güzel bacaklarını muhteşem bir edayla uzatmış. Janosch'un onlara dokunmak istediği belli.

Bakınca hemen anlaşılıyor. Bu yüzden onu yadırgamamak gerek. Malen gerçekten güzel bir kız. Yüzünü pudralamış. Koyu mavi gözleri bir lazer ışını gibi öne çıkıyor. İnsanı hemen yakalayıyor. El ve ayak tırnakları mavi ojeli. Tuhaf bir ışık saçıyorlar. O da Marie gibi saçlarını yukardan toplamış. Ensesi açık. İpek gömleğinin altından sutyeni belli oluyor. Janosch, Malen'in bacaklarına dokunmaya hâlâ cesaret edemiyor. Sağ elini ikide birde bir santim kadar yaklaştırıp geri çekiyor. Janosch'un gergin olduğu belli oluyor. Tombi, kızlar söz konusu olduğunda Janosch'un çoğunlukla gerginleştiğini söylüyor. Bu konuda elinden bir şey gelmiyormuş. En iyi ihtimalle centilmen erkeği oynayabiliyormuş. Ama bunu da pek beceremiyormuş. Hemen gerginleşiyormuş. Her zamanki serinkanlılığını koruyamıyormuş. Çılgın da olamıyormuş.

İkisinin konuşmalarına kulak veriyorum biraz. Konuşmaktan çok kıkırdaşıyorlar aslında. İkisi de kendini epeyce kaptırmış durumda. Yangın merdiveninden aşağı nasıl ineceğimizi düşünüyorum. Bir yudum daha bira içiyorum. Az sonra ilk kutuyu boşaltmış olacağım. Hoş bir tadı var. Kafamın içinde yayılıyor. Normalde pek fazla içmem. Böyle durumlarda belli oluyor. Tekrar konuşmalara kulak veriyorum. Konu seks kazaları. Malen anlatıyor:

"Tipinki iyice büyümüştü. İnan bana kocaman olmuştu. Ama bir saat uğraştıysa da, sutyenimi açmadı. Düşünebiliyor musun?"

"Can sıkıcı," diye yanıtlıyor Janosch. "Böyle bir şey asla benim başıma gelmez." Bunları söylerken gözlerini Malen'in göğüslerinden ayırmıyor. Malen farkında değil. Tanrı'ya şükür. Işıklar bir anda sönmüyor. Marie geri dönmüş. Elinde mumlar var. Odayı şimdi onlar aydınlatıyor. Alevler fitillerin etrafında dans ediyor. Güzel görünüyor. Aklıma annem

geliyor. Her zaman mum bulundurur. Nerede olursak olalım. Akşamları bazen mesleğiyle ilgili şeyler okur. Yemek masasının başına oturup bir mum yakar. Bu evdeki tek ışıktır. Televizyon bile açık olmaz. Sadece mum. Ve bu güzel bir ışıktır. Acaba anem bu akşam da mum yakmış mıdır? Sanırım yakmıştır. Ama belki de zamanı olmamıştır. Belki de kavga etmiştir. Bilemiyorum. Bir kutu bira daha açıyorum. Bu kadar fazla bira olduğuna inanamıyorum. Troy bu kadar birayı yukarı kadar nasıl taşıyabildi? Herhalde Şişko Felix ona yardım etti. Göbeğinin altında kutular fark edilmiyor olmalı. Şişko Felix Anna'nın yanında oturuyor. Florian ve Siska Felix'le birlikte hoş bir grup oluşturuyorlar. Her biri kolunu Anna'nın omzuna atmaya hazır. Anna bugün yine çok güzel görünüyor. Malen gibi onun da üzerinde sadece bir şort var. Siyah bir şort. Arkadan poposunun arasına iyice oturuyor. Yana döndüğünde görkemli kışını görüyorum. Neredeyse ölmek üzereyim. İnsanın böylesine çabuk kendinden geçmesi inanılır gibi değil. Bir kış görmek yetiyor. Janosch, gençlerin böyle olduğunu söylüyor. Kızlar şehvetliymiş. İşte bu kadar. Tamam. Bazen, her şey başka türlü kurgulanamaz mıydı, diye düşünüyorum. On üçüne geldiniz mi kızlar ve kıçlar uyuşturucu gibi oluyor. Kendinizi kurtaramıyorsunuz. Florian ve Şişko Felix buna iyi bir örnek. Anna'yı neredeyse yiyecekler. Ben de onlardan farklı sayılmam. Marie tekrar yanıma oturdu. Yakasından içeri bakmaktan kendimi bir türlü alamıyorum.

Bir yudum daha bira içiyorum. Bu her şeyi daha da kolaylaştırıyor. Sonra tekrar Anna'ya bakıyorum. Siyah bir tişörtü var. Üzerinde sarı, süslü harflerle *Aşk bir usturadır* yazıyor. Büyük ihtimalle doğrudur bu cümle. Ama belki de saçmalıktan başka bir şey değildir. Aşk ne bir ustura ne de başka

bir şey. Aşk tanımsız bir şey. Şimdi Janosch olsa, aşk düzüşmektir, derdi. Ama ben öyle düşünmüyorum. Aşk daha fazla bir şey. Düzüşmek düzüşmektir. Aşk çok başka bir şey. Belki müzik gibi. Ama en iyisi müzik. En azından *Frank Zappa* böyle söylüyor. Sanırım sarhoş oldum. Bütün bu müzik nerede çalıyor. Ah, evet, Malen bir CD koydu. Hem de *Rolling Stones - I can't get no satisfaction*. Malen şortu ve uzun bacaklarıyla Janosch'un yanına dönüyor. Oturuyor. Ben bir yudum bira daha alıyorum. Bu nesneden hoşlanmaya başladım. Komik bir durum bu. Nedenini ben de bilmiyorum. Birazdan bir şeyler daha içeceğim. Marie bana doğru eğiliyor. Güzel bir duygu. Marie, birkaç tane cips almak istiyor. Florian'a göre cips ve alkol öldürücü bir bileşim. Bunlar karıştırılırsa ardından kusacağına inanıyor. Yine de Marie'nin cipsleri yemesine ses çıkartmıyorum. Onu klozetin üzerine eğilmiş hayal ediyorum. Kendimi tutamayıp gülüyorum. Bir yudum daha bira içiyorum. Kutu boşalıyor. Komik. Oysa daha yeni açmıştım. İşte böyle. Dediğim gibi. İçmeye alışkın değilim. Bu yüzden kutuların bu kadar çabuk boşalmasına da alışkın değilim. İki yeni kutu daha alıyorum. Bunlar sonuncular. İkinci kutuyu sonrası için saklıyorum. Yanıma yere koyup üzerine kâğıt mendil örtüyorum. Biramı başkasının kapıp içmesini istemiyorum. Yazık olur doğrusu. Janosch etrafına bakınmaya başladı bile. Çok içtiği kesin. Ama daha da içmek istiyor. Halinden belli. Ağzının kıyısında bir sigara duruyor. Oda büyük ve pencere açık. Kimse sigara kokusu alamaz kolay kolay. Ben de sigara paketimi çıkartıyorum. Neredeyse dolu sayılır. Marie de bir tane içmek istiyor. Aynı kibritle ikimiz de yakıyoruz. Sonra Marie kibriti sallayarak söndürüyor. Kolunu omzuma atıyor. Bu sırada *ABBA'nın The Winner takes it all*'u çalıyor. Güzel bir şarkı.

Bana nedense eğlenceli geliyor. Aslında hüznü bir parça. Yine bir ayrılık söz konusu. Sanırım bu duygu beni izliyor. Eve telefon açsam iyi olacak. Sadece iyi olduklarını öğrenmek için. Ama şimdi zamanı değil. Şimdi gece. Ayrıca Marie o kadar yakınımda ki. Neredeyse üzerimde yatıyor. Teninin kokusunu alıyorum. Harika bir parfüm kokusu duyuyorum. Tatlımsı. Noel kokusu gibi bir koku sanki. Çam ağacı veya kurabiyeler gibi. Aklıma son Noel geliyor. Herkes vardı o gün. Amcam bile. Amcamı seviyorum. Ama herkes ona kızıyor. İnsanın ona ihtiyacı olduğunda asla bulunmadığını söylüyorlar. Oysa benim her zaman yanımda oldu. Noel'de de. Büyük günlük gazetelerden birinde çalışıyor. Üçüncü sayfadaki çarpıcı röportajları çoğunlukla o yapar. Bazen gazeteye beni de götürür. Bu hoşuma gidiyor. Orada herkes büyük masaların başında çalışıyor. Dünya hakkında bir şeyler anlatmaları gerekiyor. Ben bunu yapamazdım. Doğru düzgün bir kompozisyon ödevi yazmayı bile beceremiyorum. Geçen Noel'de Neuseelen Yatılı Okulu için kararımızı yeni vermiştik. Bu benim için bir şanssızlıktı, çünkü Noel armağanlarının hepsi okulla ilgiliydi. Bölgenin bir haritası, önemli günler için giysiler, bir çamaşır torbası vb. Ve bir yığın etiket, bunları her yere yapıştırıp üzerlerine adımı yazabilirdim. Benjamin Lebert. Off, buraya gelmekten gerçekten korkuyordum. Ve off, burada olmaktan hâlâ korkuyorum. İki gün geçti bile. İki gün ve bir buçuk gece. Şimdi kızların odalarından birindeyim ve üzerimde bir kız yatıyor. Bir ilerleme belki de. Boynumu gıdıklıyor. Bu bir şekilde tuhafıma gidiyor. Bu kızı neredeyse hiç tanımıyorum. Ama iyi. Janosch, yatılı okuldaki kız öğrencilerin oldukça rahat olduklarını söylüyor. Özellikle de yeni gelenler öyleymiş. Biraz farklı olmak yeterliymiş. O zaman her şey yolunda gider-

miş. Janosch farklı olmaktan ne anlıyordu? Ben her zamanki gibiyim. Yoksa ben her zaman mı farklıyım? Bu kız niçin üzerimde yatıyor? Sarhoş olduğu için mi? Ben sarhoş olduğum için mi? Fark etmez. Önemli olan üzerimde yatıyor olması. Bir yudum daha bira alıyorum. Tam bir şey anlatmaya başlayacağım, Marie benden önce davranıyor. Ne diyeceğimi unutuyorum.

"Bana senin alışılmışın dışında biri olduğunu anlattılar," diyor.

"Alışılmışın dışında mı?" diyorum. "Pekâlâ. Ben sakatım. Alışılmışın dışında olan bu herhalde."

Sigaramdan bir nefes çekiyorum. Marie de aynı şeyi yapıyor. Dolgun dudakları ileri uzanıyor. Böyle seksi görünüyor. Bir yudum daha bira içiyorum. Kutu boşalıyor. Diğerini açıyorum. Marie ayağa kalkıyor. Biraz daha cips almak istiyor. Mumun titreyen ışığında bedenini seyrediyorum. Az sonra geri dönüp yine yanıma uzanıyor. Göğüs uçlarını karnımda hissediyorum.

"Bana sakatların da insan olduğunu anlattılar," diyor.

"Sana bu kadar çok şey anlatmaları tuhaf," diye yanıtlıyorum. "Bana kimse bir şey anlatmadı. Her şeyi kendim bulmak zorunda kaldım. Ama olsun. Haklısın. Sakatlar da sonunda insan. Biraz tuhaf olsalar da." Şimdi *Guns'n Roses*'dan *Knocking on heavens door* çalıyor. Şu anda ruh halim böyle parçalara hiç uygun değil. Ama yine de hoşuma gidiyor. Eski bir *Bob Dylan* ezgisi. İçime tuhaf bir duygu yayılıyor. Bir yudum daha bira içiyorum.

"Ne kadar sakatsın?" diye soruyor Marie.

"Sol tarafım tutmuyor sayılır," diyorum. Marie iç geçiriyor.

"Kolumu ve bacağımı neredeyse hiç kıpırdatmıyorum. Tamamen hissiz sayılır. Ancak birisi canımı yakarsa hissediyorum."

Marie yüzünü benimkine iyice yaklaştırıyor. Dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzere.

"Ben senin canını yakmayacağım," diye fısıldıyor. "Hiçbir zaman. Ve bunu kimse yapmamalı da. Çünkü sadece temelden farklı olan insanların içinde yeni bir şeyler gelişir."

"Kaç yaşındasın," diye soruyorum.

"On altı," diye yanıtlıyor.

"Söylediklerin on altı yaşında biri için epeyce olgun sayılır," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ben olgunum zaten." Sırıtlıyor.

"Ne dersin," diyorum. "Günün birinde bende de yeni bir şeyler gelişir mi acaba?"

"Bilmiyorum," diyor. "Olursa göreceksin! Fırsat çıkarsa!" Ve tekrar sırtıtmaya başlıyor.

Gözlerimle Troy'u arıyorum. Yazı masasının başında oturuyor. Yapayalnız ve tek başına. Oldukça fazla içmiş olmalı. Şişko Felix, bunu her zaman yaptığını söylüyor. Hatta bazen gecede on biraya kadar içtiği oluyormuş. Janosch, bunun ona iyi gelmediğini düşünüyor. Eninde sonunda hep kusarmış. Ama aldırmadan yine içmeye devam edermiş; çelik gibi hiç sarsılmadan; ertesi sabaha kadar. Onun hemen yanında, yerde Şişko Felix yatıyor. Uyumuş bile. Kolu bir tarafta, bacağı başka bir tarafta yayılmış yatıyor. Ağzı açık. Biraz hırıldıyor. Salyaları parke zemine damlıyor. Sıska Felix, onun yine futbol muhabbetine başladığını, Janosch'un da onu iyice kiradığını söylüyor. Şimdi uyuyor. Mutlu ve huzurlu.

Ayağa kalkıyorum. Derhal tuvalete gitmem lazım. Marie'yi özenle üzerimden indiriyorum. Bacaklarımın arasına yerleşmiş rahat rahat yatıyordu.

Kapıya doğru yürüyorum. Başım dönüyor biraz. Bu duygu bana yabancı aslında. Güçlkle kapının tokmağına ulaşıyorum. Aşağı doğru bastırıp odadan çıkıyorum. Kimse bana dikkat etmiyor. Herkes uyuklamaya başlamış bile. Sadece Marie şöyle bir başını kaldırıyor. Kızlar Koridoru'nu geçiyorum. Bitmek tükenmek bilmezmiş gibi görünüyor. Tuvalete varmam beş dakika sürüyor. Kapıyı açıyorum. Buradaki tuvaletler Orospular Kanadı'ndakilerden daha modern ve daha güzel. Geniş bir giriş holü var. Her taraf beyaz fayans kaplı. Yan yana altı tane kadar lavabo var. Her birinin üzerinde bir ayna asılı. Aynada kendime bakıyorum. Suratım korkunç görünüyor. Lavabolardan birine yaklaşıyorum. Yüzüme biraz su serpiyorum. İyi geliyor. Serinletiyor. Bir anda arkamda kapının açıldığını duyuyorum. Gıcırıyor. İçeriye Marie giriyor. Biraz sendeliyor. Yorgun yorgun karşımda duruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Yüzüme su çarpıyorum," diye yanıtlıyorum.

"Soğuk mu?" diye soruyor.

"Çok soğuk," diyorum.

"Sanırım çok zaman kaybedip pek çok şey kaçırdık," diyor Marie dili dolanarak. Söylediklerini anlayamıyorum. Üstündeki geceliği çıkartıyor. Üzerinde sadece siyah iç çamaşırlarıyla kalıyor. Güzel görünüyor. Pürüzsüz cildini seyrediyorum. Göbeğini. Yüzünü. Göğüslerini. Gerçi her şey biraz bulanık görünüyor. Benden bir şey istiyor. Bunu anlıyorum. Üzerime doğru geliyor. Korkuyorum. Boynuma dokunuyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum. Titriyorum. Bir kızla daha önce hiç beraber olmadım. Aslında kızlar benden genellikle hiçbir şey istemezler. Ben fazla tuhafım. Ayrıca sarhoşum. Hayır, Marie sarhoş. Sutyenini çıkartıyor. Neredeyse bayılacağım. Şimdi üst tarafı çıplak olarak karşımda duruyor. Göğüsle-

rini görüyorum. Biçimli ve güzeller. Uçları pembe. Aklıma Janosch geliyor. Altıma yapmama gerek olmadığını söylerdi mutlaka. Fırsatı değerlendirmem ve özellikle de elimi uzatmam ve kolay kolay çekmem gerektiğini söylerdi. Onu tanıyorum. Önerilerini biliyorum. Ve sonra da Marie'yi zımbalamalıyım. Zımbalamak, Janosch'a göre düzmekten daha onurlu bir kavram. Herkes düzebilir, diyor, ama zımbalamak – bunu herkes yapamazmış. Bu bir sanatmış. Marie'yi herhalde zımbalayacağım. Ya da düzeceğim. Ya da işte her ne ise. Eğer korkudan altıma etmezsem. Bu konuda hiç deneyimim yok.

Ya yanlış bir şey yaparsam ne olacak? Bunun fark etmeyeceğini söylemişti Janosch bir keresinde. İnsan on altısına geldi mi artık bu işe başlamış olmalıymış. Şimdiye kadar yapmamış olmam zaten ayıpmış. Oğlanlar on altısına geldi mi zımbalamak isterlermiş.

Kızlar da on altısına geldiler mi zımbalanmak isterlermiş. Yani sonuçta kızları zımbalamalıyız, demişti Janosch. Görünüşe bakılırsa Marie de aynı fikirde. Şu anda külotunu çıkartıyor. Üçgen biçimli tüylerini görüyorum. Tüyleri simsiyah. Venüs tepesi bir pencere gibi görünüyor. Geniş ve kısa tıraşlanmış. Böyle bir şeyi daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Sadece *Playboy*'lardan biliyorum. Gençler niye bu kadar vahşi, diye soruyorum kendi kendime. Orayı zımbalamak, burayı zımbalamak. Ben bundan korkuyorum. Her şey çok çabuk oluyor. Ayak uyduramıyorum bir şekilde. Pencerenin yanında duran bir tabureye oturuyorum. Buraya niye koymuşlar bilinmez. Belki de böyle durumlarda destek olsun diye. Bilemeyeceğim. Duvara dayanıyorum. Marie yanıma geliyor. İri göğüsleri neredeyse suratıma geçecek. Marie bana doğru bir adım daha atıyor. Biraz daha eğiliyor. Parmak uçlarıyla bacak-

larımı okşuyor. Bedeninin üst kısmı hareket ederken memeleri sallanıyor. Kamışım sertleşiyor. Sanırım böyle olması gerekiyor zaten. Böyle doğru. Kendimi yine de şapşal hissediyorum. Pijamamın üstünü pantolonumun üzerine indiriyorum, sonra ellerimle üstünü kapatıyorum. Alnımdan ter damlıyor. Üzerimdeki yine aynı pijama. *When the going gets tough, the tough gets going.* Aklıma babam geliyor. Marie alnımdan öpüyor. Tir tir titriyorum. Yan tarafa dönüyorum. Lanet olsun, diye düşünüyorum. Napayım ben de onu zımbalarım. Janosch olsa bir erkek gibi davranmam gerektiğini söylerdi. Ve bir çift top gördü diye bir erkeğin eli ayağı kesilmez. Erkek adam el atmalı. Onlarla oynamalı. Bir erkek soğukkanlı olmalı, derdi Janosch. Ne yazık ki şu anda bana yardım edemez. Kendi başıma yapmalıyım. Nasıl yapacağsam. Ya da en azından denemeliyim. Pijamamın altını biraz indiriyorum. Marie, kamışımı görebilir. Yere attığı giysilerin arasından bir prezervatif çıkartıyor. Paketi dişleriyle yırtıyor. Prezervatifi bana geçiriyor. Çok çabuk yapıyor bunu. Tuhaf bir duygu. Çok sıkı. Lastiğimsi. Islak bir uçan balon duygusu veriyor. Biraz daha yapışkan sadece. Kendimi gergin hissediyorum. Prezervatifin rengi sarı. Bunu bu kadar çabuk nereden çıkarttığını soruyorum kendi kendime. Janosch olsa, işte kadınlar böyledir, derdi. Her zaman yanlarında bir prezervatif bulundururlar. Fırsatları kaçırmamak için. Marie ata biner gibi üstüme oturuyor. Sanırım içindeyim. Bu tatsız bir duygu. Zımbalamak herkesin söylediği kadar güzel değil. Kendimi sıkıştırılmış hissediyorum. Kamışım acıyor. Ama ben bir erkeğim. Memelerini avuçluyorum. Birbirine bastırıyorum. Uçlarını yalıyorum. Yumuşacıklar. Avuçlarımın içinde olağanüstü güzel duruyorlar. Herhalde o kadar çabuk unutamayacağım. Florian, insanın

ilk memeleri unutamayacağını söylüyor nasılsa. Hepsinden daha iyi oluyorlarmış. Belki de haklı. Marie'nin kalçaları daha hızlı dönmeye başlıyor. Kamışım giderek kabarıyor. Marie inliyor. Biraz terliyor. Her şeyi tek başına o yapıyor. Ben sadece oturuyorum. Ama gittikçe daha çok hoşuma gidiyor. Kendimi iyi hissediyorum. Sanki yirmi tane kola içmiş gibi. Bütün bedenim karıncalanıyor. En çok da kamışım. Bu karıncalanma yukarı doğru basınç yapıyor. Öne eğiliyorum. Marie'nin kalçalarını tutuyorum. Ona iyice sarılıyorum. Kıçını mıncıklıyorum. Birbirimizi okşuyoruz. Marie inliyor. Ben daha derin soluyorum. Marie durmadan gidip geliyor. Birazdan tamamız. Kamışım bir an için dışarı fırlayıp sonra hemen yeniden içeri giriyor. Janosch, ilk keresinde hep böyle olduğunu söylüyor. Kapı hafifçe çalınıyor. İçeriye kısaca bir göz atılıp hemen 'görüşürüz' deniyor. Marie devam ediyor. Alnında ter birikiyor. Terini yalıyorum. Başımı göğüslerinin arasına sokuyorum. Hiç konuşmuyor. Tek kelime bile söylemedi. Sadece inliyor. Kolları vahşice havada sallanıyor. Ben gelmek üzereyim. Belki beş saniye daha. İşte geldim. Fıskırtıyorum. Bedenim adrenalin pompalıyor. Kendimi özgür hissediyorum. Kuşların cıvıltılarını işitiyorum. Suyun şırıltısını duyuyorum. Bir fırtınayı dinliyorum. Bedenim titriyor. Bir şekilde diğer bütün durumlar karşısında olduğundan daha soğukkanlıyım. Niçin bilmiyorum. Çılgın bir şey. Hemen tekrar olsun istiyorum.

Marie de geliyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Daha şiddetle inliyor. Kendi göğüslerini avuçluyor. Kısa bir çığlık atıyor. İki büklüm kalıyor. Sarılıyoruz. Onun ilk keresi olmadığı kesin. Fazla deneyimli. Janosch ilk seferi deneyimli bir kızla yaşamanın iyi olduğunu söyler hep. O zaman sizin fazla bir şey yapmanıza gerek kalmıyor. Ne ya-

pılması gerektiğini o biliyor. Marie üzerimden iniyor. Ön tarafa doğru tökezleyerek yürüyor. Tekrar şortunu giyiyor. Organını bir an için tekrar görüyorum. Bu görüntüyü aklımda tutacağım. Kesin. Demek ilk seferim buydu. Hem de Neuseelen Yatılı Okulu'nda. Hem de tam ikinci gecemde. Her şey fazla hızlı gelişti. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sefil bir durumdayım. Sanki birisi yumurtalarımı soymuş ya da benzeri bir şey yapmış gibi. Ayakta duramıyorum bile. Dizlerim titriyor. Bira midemde dolaşıp duruyor. Marie'yle yaşadığımız hızlı seansta midem altüst oldu. Başım ağrıyor. Gözümden yaş geliyor. Marie gidiyor. Çıkış kapısından sendeleyerek geçtiğini görüyorum. Gerçekten de iyice sarhoş olmalı. Yaptıklarından bir şey anlayıp anlamadığından bile emin değilim. Belki de bu sık sık yaptığı bir şeydir. Sonuçlarına aldırmıyordur. Belki sadece eğlenmek istiyordur ve diğer her şeyin canı cehenneme diyor. Neyse, öyle ya da böyle. İlk kezle ilgili bütün o bildik cümleler nelerdi? İlk kezden sonra erkek olunmuş! Kendi ayaklarınızın üzerinde dururmuşsunuz! Çocuksu gençlik geride kalırmış! İnsan artık yetişkin sayılırmış! Hımm! Ben ilk seferi geride bıraktım. Ve kendimi hâlâ altına eden bir ufaklık gibi hissediyorum. Böylesi de iyi bence. Yetişkin olmayı hiç istemiyorum. Keyfime bakmak istiyorum. Gerektiğinde annemin babamın yanına saklanabilmek istiyorum. Şimdi bunların hepsi geride mi kaldı yani? Sırf kamışımı Marie'nin şehvetli deliğine soktuğum için mi? Bunu kimse görmedi nasılsa. Kimseye de anlatmayacağım.

Sevgili Tanrı bana anlayış göstermeli. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi yapmamız. Durum giderek biraz daha karmaşıklıyor benim için. Genel olarak düşünürsek niçin günün birinde yetişkin olmak zorundayım ki? Daha doğrusu hangi budala bu kav-

ramı ortaya çıkarttı? Niçin hepimiz küçük oğlanlar olarak kalmıyoruz sanki? Eğlenmek isteyen, düzüşmek, gülmek, mutlu olmak isteyen küçük oğlanlar olarak! Tuvaletin girişinde dolanıp duruyorum. Kendimi huzursuz hissediyorum. Sanki bir düş sili-nip gitti veya benzeri bir şey. Sanki bir şey geçip gitti. Hâlâ titriyorum. Benzim solgun. Kendimi yalnız hissediyorum. Bu lanet olası koca dünyada yapayalnızım. Berbat bir yatılı okuldayım. Neuseelen, yani yeni ruhlar, ne kadar da hoş bir isim. Evet, ruhum yeni. Bunu söyleyebilirim. Boktan ruhum benim. Evimi özlüyorum. Ailemi. Niçin kavga ediyorlar? Ablam nerede? Ve neden bu böyle saldırganca duygulara kapılıyorum? Kahretsin! Az önce bir kızı zımbaladım, lanet olsun. Sarhoş bir kızı! İri memeleri ve ateşli bir organı olan bir kızı. O büyük ihtimalle olanların farkında bile değildi. Ne büyük şans, değil mi? Yüzüme biraz su çarpıyorum. Sonra işemeye gidiyorum. Uzun zamandan beri çişim var. Sanırım biraz donuma ettim. O iğrenç prezervatif hâlâ üstümde. Gevşemiş, sarkıyor. Kamışım yeterince sert değil artık. Çıkartıp yere atıyorum. Yarın temizlikçi kadın ya da bir başkası bulursa bu onların sorunu olacak. Klozete yaklaşıyorum. Kapağını kaldırıyorum. İşiyorum. Kenarlara da gidiyor. Aldırmıyorum. Hatta birazcık duvara da işiyorum bilerek. Orospular Koridoru'nda her zaman yaptığımız gibi. Bu eğlenceli geliyor. Hepsi yere süzülüyor. Bir birikinti oluşturuyorum. Sonra dizlerimin üzerine düşüp kusuyorum. Uzun uzun kusuyorum.

Bu gece olanlar benim için biraz fazlaydı: uymak yerine bir yangın merdiveninden üst kata tırmanmak, içebildiğim kadar içmek, birazcık düzüşmek ve bu arada büyümek. Bir gece için fazlaydı. Kim olsa kusardı bence. Ayağa kalkıyorum. Yalpalayarak dışarı çıkıyorum. Pijamamın üst kısmında

birkaç kahverengi leke görülüyor. Aldırmıyorum. Nasılsa kimse fark etmeyecek diye düşünüyorum. Prezervatif fayans zeminde duruyor. Beyaz sıvı ucunda toplanmış. Kolayca görülüyor. Yarın sabah birilerini şaşırtacak diye düşünüyorum. Belki Malen'i. Belki bir eğitmeni. Dışarıya, Kızlar Koridoru'na ıkıyorum. Duvardaki resimlere bakıyorum. Diğerlerinin arasında Malen'in resmini de görüyorum. Ayak seslerimin yankılanışını dinliyorum. Yalnızım. Kimse bana yardım etmiyor. 330 numaralı odanın önünde duruyorum. Malen'in odasının önünde. Gayet sıradan bir pirinç kolu olan griye boyalı normal bir ahşap kapı. Kapının kolunu indirip içeri giriyorum.

Yatılı okul yaşamı nasıl tanımlanabilir ?

Zorlayıcı mı? Can sıkıcı mı? Zahmetli mi? Benim aklıma yalnızlık geliyor. Bütün gün diğerleriyle birlikte olmama rağmen kendimi yalnız hissediyorum. Gayet sıradan bir günü düşünelim ilk olarak: Saat 6.30'da uyanıyorum. Öğretmen Landorf kapıya dayanıyor.

"Kalkma zamanı," diyor.

Ağır ağır başımı kaldırıyorum. Janosch'a bakıyorum. Sadece karmakarışık saçlarını görüyorum. Daha yarım saat zamanımız oluyor. Janosch, bu süreyi de uyuyarak geçiriyor. Sabahları hiç yıkanmıyor. Ben kalkıyorum. Banyo çantamı alıyorum. Orosplar Koridoru'nu geçiyorum. Kahvaltı saat yediye çeyrek geçe. Sandviç ekmeği, nutella, yoğurt. Ders sekize çeyrek kala başlıyor. Başlarken sadece ders çalışıyoruz. Yarım saat boyunca öylece oturup dersleri tekrarlıyoruz kendi kendimize. Buna sessizlik saati diyorlar. Böyle bir şey sadece yatılı okulda var. Sessizlik saatinde çoğunlukla bir kitabın arkasına saklanıp uyuyoruz. Bazen kitap düşüyor. Bu çok utanç verici. Sonra ders başlıyor. Günde altı saat. Cumartesi günlerinde de. İkinci saatten sonra bir uzun teneffüs, dördüncü saatten sonra bir kısa

teneffüs. Yemekhanenin önündeki büfeden hazır sandviç yiyebiliyorsunuz. Tatları iğrenç.

13.15'te öğle yemeği. Yemekte neler olduğunu yemekhanenin girişindeki listede okuyabiliyorsunuz. Çoğunlukla yanında herhangi bir garnitürle pilav. Altı haftada bir yemekhane görevi yapıyorsunuz. Herkes yemeğini yerken ortalıkta koşturuyorsunuz. Masa kurup topluyorsunuz. Her şey bittikten sonra sıra size geliyor. Yemeğinizi personelle birlikte mutfakta yiyorsunuz. Öğle yemeğinden sonra bir saat serbestsiniz. Öğleden sonra ev ödevleri etüdü. Sonra akşam yemeği.

İki saat serbest. Banyo. Uyku. On altı yaşındakiler için yatma saati 10.30.

İnsan yatılı okul yaşamını nasıl tanımlayabilir? Bu arada buraya geleli dört ay oldu.

*

Troy'un odasına giriyorum. Açık pencereden içeri biraz ışık süzülüyor. Perdeler rüzgârda salınıyor. Gölgeleleri kırık dökük parke zeminde kıpırdıyor. Zemin gri. Ortama kasvetli bir hava yayıyor. Boyası dökük duvarlarda birkaç poster asılı. Hepsinde de İkinci Dünya Savaşı'nın acılı görüntüleri var. Ağlayan çocuklar. Bombalanan kentler. Çaresiz askerler. Yanlarında SS'lerle ilgili birkaç gazete makalesi. İtici suratlar görüyorum. Göbbels. Göring. Hitler. Duvara kan benzeri bir renkle şu cümle yazılmış: *Is this the way life's meant to be?* Harfler iç içe geçiyor. Buna rağmen okunaklı. Bu odada sadece bir yatak var. Odanın ortasında duruyor. Yastık ve yorgan darmadağın. Yatak takımının üzerinde fantastik film *Dragonheart*'tan bir sahne var. Alevler püskürten dev bir ejderha bir şövalyeyle dövüşüyor. Üzerinde de şu cümle yazılı: *We will al-*

ways succeed! Yazı masası sağ tarafta pencerenin yanında, üzerinde bir yığın şey var, çoğunlukla kitaplar, kalemler ve fotoğraflar. Pencerenin pervazında üst üste birkaç resim duruyor. İri memeli çıplak kadınlar. Daha önce bu odaya hiç girmemiştım. Nedense şimdi bu yüzden utanıyorum. Odanın ortasına doğru bir adım daha atıyorum. Sol taraftaki duvara raflı bir dolap dayalı. Her taraf kitap dolu. Troy da rafların önünde duruyor ve o sırada bir kitap çekip çıkartıyor. *Stephen King, Misery*. Harika bir kitap. Okumuştum. Trafik kazası geçiren bir roman yazarı anlatılıyor. Sonunda deli bir kadının eline düşüyor. Kadın ona işkence ediyor. Bir bacağını kesiyor. Onun en büyük hayranı olduğunu ve kendisi için bir kitap yazması gerektiğini söylüyor. Eğer bunu yapamazsa ölecek. Bu kadar basit. Sıkı bir kitap. Eski okulumda bir keresinde ders konusu olarak önermişim. Bunun üzerine öğretmen bana altı vermişti. Ve ders konusu olarak *Ruh Ateşi*'ni okumuştuk. Berbat bir kitap. Hiçbir şey anlamamışım. Tek bir kelime bile. Hatırladığım kadarıyla okulda hep benim hiç anlamadığım kitapları okurduk. Yazarlar hep bilmece gibi cümleler kurardı. Bana kalırsa bulmaca kitabı yazsalar daha iyi. Neyse belki de bir şey anlamayan benim. Yine de tuhaf. Troy'un yanına gidip yatağının kenarına oturuyorum. Canını sıkmak istemiyorum. Kötü bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. *Misery*'yi havaya kaldırıyor. Kitabın yeşil bir cildi var. Üzerindeki yazı gümüş rengi. Özellikle üzerine ışık düşünce çok güzel pırıldıyor. King, dünyalığını yapmıştır bence. Hiç sorunu yoktur. Stephen King'in hesabında milyonlarca dolar vardır. Oğlunun matematikten altı alması veya almamasının onun için bir önemi yoktur. O yaşamına devam ediyordur. Kitaplarını yazıyordur. Mutludur. Stephen King kışımı yesin. Geçen hafta yine iki ödev ha-

zırladım. Sanırım ikisi de berbat. Öğretmen henüz geri vermedi. Matematik ve Almanca.

Neden bilmiyorum ama şu sıralar her şey sinirimi bozuyor.

Üzerinde oturduğum yatak fazlasıyla yumuşak. Şu anda uyuyor olmayı isterdim. Ayrıca buna müthiş ihtiyacım var. Akşam yine faaliyeteydik. Aşağıda yemekhanenin önündeydik. Biraz sigara içtik. Biraz lafladık. Biraz mutlu olduk. Janosch, ileride bunu daha sık yapmamız gerektiğini söylüyor. Ama bu iyi mi bilmiyorum. Herkesin biraz uykuya ihtiyacı vardır bence. Çevreme bakıyorum. Oda gerçekten küçük. Burası 'Troy'un hoşuna gidiyor mu acaba? Bilmiyorum. Arkama yaslanıyorum. Saate bakıyorum. 17.30. Akşam yemeğine bir saat var.

"Troy, ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor.

"Bir şeyler yapman gerekir ama."

"Hayır, gerekmez."

Başımı biraz yana çeviriyorum. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Troy yanımda oturuyor. Bir sinek konup yüzünde dolaşıyor. Kovmaya çalışmıyor. Sakin sakin duruyor. Gözleri kıpırdıyor. Hafifçe öksürüyor.

"Niçin yalnızsın Troy?" diye bir kez daha girişimde bulunuyorum. "Niçin yalnız olmak istiyorsun?"

Troy uzaklara dalıp gidiyor. Kendi kendisiyle mücadele ediyor. Bu tür sorularla pek karşılaşmıyor çünkü. Böyle sorulara pek sık cevap vermesi gerekmiyor. Öksürüyor.

"Ben farklı biriyim," diyor boğuk bir sesle. "Sadece farklıyım. O kadar. Ve insanlar farklı olanlardan hoşlanmıyorlar. Bu böyle. İnsanlar beni ciddiye almıyor. Benden hoşlanmıyorlar." Troy bakışlarını bana çeviriyor. Gözkapakları titriyor. Dudaklarını

sıkıyor. Onun ilk kez böyle şeyler söylediğini duyuyorum. Bana bakarken gözlerinde sevecen bir ifade var.

"Ama biz seni seviyoruz, Troy!" diyorum. Sol kolumu okşuyorum. "Biz seni seviyoruz."

"Beni dikkate alıyorsunuz," diyor Troy. "Ama beni sevmiyorsunuz. Mecbur olduğunuz için beni de yanınıza alıyorsunuz. Belki bira taşımak için. Belki azarlamak için. Janosch'un her zaman tersleyecek birilerine ihtiyacı vardır."

"Ama sen de bizdensin," diyorum. "Florian gibi, ya da Şişko Felix gibi. Bizimkilerden birisin. Bir kahraman derdi, Janosch olsa. Sen olmasan eksik kalırdık."

"Ben kahraman değilim," diyor Troy. "Kimse beni ciddiye almadı şimdiye kadar. Ben yatağın ıslatan biriyim. Kendin bak istersen!"

Dragonheart desenli yorganı yavaşça kenara çekiyor. Çarşafın ortasında büyük bir leke var.

"Geceleri başıma geliyor bu," diyor. "Yatağa işiyorum. Neden, ben de bilmiyorum. Bunu kimse anlayamaz. Bu yüzden yalnız olmayı tercih ediyorum. Eğer yalnızsan seni kimse incitemez."

Troy ayağa kalkıyor. Pencerenin yanına gidiyor. Orada bir an duruyor. Sonra yatağa geri dönüyor. Oturuyor.

"Bazen korkar mısın?" diye soruyor. "Bir sınavdan korkmaktan söz etmiyorum. Ya da bir öğretmen. Gerçek korkudan söz ediyorum. Yaşam karşısında korkudan. Bunu biliyor musun?" Troy yutkunuyor. Öne doğru eğiliyor.

"Yaşamak korku duymaktır," diyorum. Bir huzursuzluk hissediyorum. Aslında bu konuda hiç düşünmemiştim. Ama sanırım söylediğim doğru.

"Böyle olmak zorunda," diyorum. "Nedenini ben de bilmiyorum, ama bir şekilde böyle olmak zorun-

da! Belki de aksi olsa insanlar saçmalamaktan başka bir şey yapmayacağı içindir. Hiçbir şeyden korkmayacakları içindir."

"Ama bu yüzden hep böyle olmak zorunda mı?" diye soruyor Troy. "Her zaman korku duymak istemiyorum. Her şey o kadar çabuk olup bitiyor ki. Yetişemiyorum. Korkuyorum."

"Haklısın, Troy," diyorum. "Her şey çok çabuk oluyor. Niye bekleyemiyoruz? Seyirci kalamıyoruz? Geri döndüremiyoruz?"

"Herhalde yaşam bir video kaseti olmadığı için," diyor Troy korkuyla.

"O zaman ne peki?" diyorum. Troy gerginleşiyor. Gözlerini ovuşturuyor. Alnında ter damlaları birikiyor. Derin bir nefes alıyor.

"Yaşam bir..." Yutkunuyor. Titriyor. Bedeninin üst kısmı ileri geri sallanıyor. Yüzündeki sinek uçuyor. Daha sakin bir yer arayıp sandalyeye konuyor. Masaya geçiyor. Dolaşmaya devam ediyor.

"Yaşam bir?.." diye tekrarlıyorum.

"Büyük bir 'yatağa işemektir'," diye nihayet dudaklarından dökülüyor.

Ağlıyor. Yüzünden iri gözyaşı damlaları yuvarlanıyor. Gözleri şişmeye başlıyor. Hıçkırıyor. Ona biraz daha yaklaşıyorum. Böyle olsun istememişim. Sağ elimle dikkatle sırtını sıvazlıyorum.

"Tanrı bana yardım etmiyor," diye kekeliyor Troy. "Yardım etmiyor işte. Orada yukarıda halinden memnun oturuyor ve bana yardım etmiyor." Troy elleriyle yüzünü kapatıyor. Öne doğru eğiliyor. Ağlıyor. Sessizce inliyor.

"Günün birinde bize yardım edecek, Troy," diyorum. "Günün birinde. Günün birinde bizi bu dipteki bokun içinden çıkartacak ve bize yardım edecek Troy. Sana da, bana da. İkimiz de gülümseyeceğiz o zaman, ya, her şey bittikten sonra. Yaşam artık bü-

yük bir 'yatağa işlemek' olmaktan çıktıktan sonra, Troy!"

"Yaşam benim için hep büyük bir 'yatağa işlemek' olarak kalacak," diyor çaresizlik içinde. Yüzü kızarmış. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor.

"Artık gücüm kalmadı, Lebert!" diyor. "Gücüm tükendi artık! Lanet olsun, nereye koşturup duruyoruz ki!"

Troy tükenmiş durumda. Bu görülüyor. Günün birinde hepimiz için her şeyin katlanılmaz olduğu bir an gelir. Sesi sedası çıkmayan Troy için bile geçerlidir bu. Janosch, buna *genelev dönemi* diyor. Hiçbir şey yolunda gitmez bu dönemde. Her şey sınıra gelip dayanmıştır. O zaman da insanın patladığını söylüyor Janosch ve bunu olumlu buluyor. Aksi halde ölürdük herhalde, diyor.

Bu iyi mi, kötü mü, bilmiyorum. Bence insan, kızmak için hiçbir nedenin olmadığı şeylere kızıyor sadece. Anlayamıyorum. Troy söz konusu olduğunda bütün bu olanları aklımdan bile geçirmezdim. Hep, bir şekilde yaşayıp gittiğini düşündüm. Ay veya yıldızlar gibi. Asla *genelev dönemi*'nden geçmeyeceğini düşündüm. Ama insan tam da böyle noktalarda yanılıyor. Janosch, gençliğin adı bir dönem olduğunu söylüyor. Herkesin kendi sorunlarıyla uğraştığı bir dönem. Troy'un da. Şimdi burnunu çekiyor. Bir süre sırtını okşuyorum.

Aklıma annemle babam geliyor. Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz hafta sonlarını düşünüyorum. Her şey bir biçimde zor gibiydi. Hiçbir zaman tam olarak kendime gelemiyordum. İçimde hep yakında yatılı okula geri döneceğim duygusu vardı. Ne yapsak hoşnut kalmıyordum. Hep öfke duyuyordum. Kendime. Babama. Anneme. Ablama. Her şeyin bir sonu oluşuna. Yaşamımı şimdi başka yerde sürdürmek zorunda oluşuma, yani yatılı okulda. Ja-

nosch, bunun yatılı okul öğrencilerinin trajedisi olduğunu söylüyor. Pazar akşamları okula dönmek zorundalar. İşte bu kadar. Hep neşeli olmalılar. Eski cemaat duygusunu yaşatmalılar. Birimiz hepimiz için, vs. Bu oldukça zorlayıcı bir şey, diye düşünüyor Janosch. Evde yaşam daha güzel, diyor. Bence haklı. Annemle babam kavga etseler bile böyle bu. Neredeyse her hafta sonu, eve gittiğimde annem ağladı. Her seferinde mutfakta oturdu. Yanaklarından yaşlar yuvarlandı. Troy gibi. Ablam yanına oturup onu teselli etmeye çalıştı. İkisi de babama kızgındı. Ben hep arada kaldım. Tek kişiye yüklenmek istemiyordum. Hepimizde hata payı olduğunu düşünüyordum. Bence her şey fazlasıyla karmaşık. En azından benim için. İçinden çıkamıyorum. Çaresiz kalınca da *bir genelev dönemi*'ne ihtiyaç duyduğumu söyleyesim geliyor. İnsan bir kez olsun içini iyice dökmeli. Her şeyi arındırabilmek için. İnsanın annesinin ağladığını görmesi üzücü. Bazen okula dönmenden önce ondan aklımda kalan son görüntü bu oluyor. Annem ağlarken. Mutfakta. Kırmızı taburede otururken. Pencerenin önünde. Gençliğin kolay bir dönem olduğunu biri çıksın da söylesin. Bence bunu yalnızca gençliğini geride bırakmış olanlar söyleyebilir. Herhalde gençlik dönemlerine özlem duyuyorlardır. Ama bence hata bu. Tanrım, her şey bombok. Troy bunun destanını yazabilir. Onu nasıl teselli edebileceğimi bilmiyorum. Yatağa işlemekten vazgeçmesi gerektiğini söylemek olmaz. Ama ona yardım etmeyi de çok istiyorum. Onun için üzülyorum. Gerçekten de bu çocuk hiçbir zaman bolluk yaşamamış.

"Gel, birlikte kaçalım," diyor. "Çekip gidelim. Çocukları da toplayıp ortadan kaybolalım. Herhangi bir yere gidelim. Dünya büyük. Artık burada yaşamaya dayanamıyorum!"

"Bunu yapamayız," diye yanıtlıyorum. "Bizi ararlar ve bulurlar. Bu dünya, senin sandığından daha küçük. En azından yatılı okul dünyası öyle. Çekip gidemeyiz. Bu çok tehlikeli."

"Eğer acele edersek başarırız," diyor Troy. "Yemek saatinden önce Münih'e gitmek için yola çıkabiliriz. Rosenheim'a otobüs var. Oradan da trenle devam ederiz." Troy, bakışlarımı yakalamaya çalışıyor. Oğlan ciddi. Bu belli oluyor.

"Artık seyirci olarak kalmama izin verme ne olur," diyor. "Karanlıkta durup sahneye bakmak zorunda bırakma beni. Yaşamım boyunca sahneyi seyretmekten başka bir şey yapmadım. Artık bunu istemiyorum. Artık ben de sahneye çıkmak istiyorum. Delice bir şeyler yapmak istiyorum. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şeyler. *Çılgın* bir şeyler."

"*Çılgın* mı?" diye soruyorum.

"*Çılgın*," diye yanıtlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Önerisini çok da heyecan verici bulduğum söylenemez. Kaçmak istemiyorum. Bu hiç hoş olmaz, eminim. Ayrıca nerede geceleyeceğiz? Neuseelen Yatılı Okulu kapılarını gece 23.00'te kapatır. Bundan sonra ne birisi içeri girebilir ne birisi dışarı çıkabilir. Janosch olsa, daha da iyi, derdi. O zaman biz de Münih'te geceleriz. Ama sorun nerede geceleyeceğimiz. Okuldakiler yokluğumuzu hemen fark edeceklerdir. Ortalık karışacaktır. Yavaşça arkama yaslanıyorum. Derin bir soluk alıyorum.

"Daha önce bunu yapan biri var mı?" diye soruyorum.

"Neyi?" diyor Troy.

"Neyi olacak, kaçak olarak Münih'e gitmeyi? Kimseye haber vermeden orada gecelemeyi?"

"Ben buraya geldiğimden beri böyle bir şey olmadı," diye yanıtlıyor Troy. "Hele bizim yaşımızda

biri böyle bir şey yapacak. Bu göze alınacak şey değil. Bu neredeyse polisiye bir durum." Gülüyor.

"O zaman biz niçin böyle bir şeyi göze alalım?" diye yanıtlıyorum.

"En cesur biz olduğumuz için," diyor Troy. "Bir düşünsene! Bütün zamanların en delice fikrini biz altımızdan başka kim gerçekleştirmeye cesaret edebilir? Janosch, Felixler, Florian, sen ve ben. Biz bu dünyaya delice fikirleri gerçekleştirmek için gelmişiz." Troy gülüyor. Gözleri parlıyor. Sanırım daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştir. Tümüyle kendinden geçmiş durumda. Bedeninin üst kısmı öne doğru eğiliyor. Gözlerinin kenarında yaşlar kuruyor. Geriye izleri kalıyor.

Ağız var, dili yok Troy kabuğunu kırdı. Bu belli oluyor. İyileşme yoluna girdi. Daha az önce karamsarlıkla çarpılmış olan ağzının kıyısında şimdi bir gülümseme var. Ayağa kalkıyor.

"Biz altımız," diyor.

"Demek okuldan kaçmak istiyorsunuz?" diyor Janosch coşkuyla ben onu odamızdan dışarı çekiştirirken. Az önce en önemli şeylerimi mavi sırt çantama doldurdum. Su. Birkaç paket çikolata. Kitap. Nereden bileceksin. Belki de okumak isterim. Janosch sırtıyor. Gözlerinde macera ateşi pırıldıyor. Sanırım epeyce heyecanlandı.

Florian, bu fikrin tam Janosch'a göre olduğunu söylüyor. Onun hep okuldan kaçmayı hayal ettiğini anlatıyor, ama tek başına göze alamamış. Şimdi arkasında tam bir ekip varken karşı çıkamazmış. Janosch'un çok *çılgın* olduğunu söylüyor Florian. Herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian da aramızda. Burada zaten her şey çok can sıkıcı, diyor. Sıska Felix'i de özel olarak ikna etmiş. Başta o, bu fikri pek tutmamış, bütün bunları oldukça tehlikeli bulmuş.

Ama şimdi o da aramızda. Böyle de olmalı. Her şey, insanın katılmaktan kendini alıkoyamayacağı kadar heyecan verici. Bu herhalde Şişko Felix için de geçerli. Öğleden sonra biraz uyumak için uzanmış. Başına nasıl bir talih kuşu konduğunu henüz bilmiyor. Janosch onu uyandıracak. Bizce bu iyi bir fikir değil.

"Çok kabasın," diyor Sıska Felix.

"Ben mi kabayım?" diye soruyor Janosch. "Hadi canım! Tombi beni sever! Benimle birlikte kaçak olarak Münih'e gitme fikrine bayılacaktır mutlaka. Onu iyi tanırım." Janosch, Tombi'nin odasına gidiyor. İki dakika bile kalmadan Şişko Felix'i yanında sürükleyerek tekrar dışarı çıkıyor.

Felix uyukulu görünüyor. Gözleri küçülmüş. Saçları yüzüne düşmüş. Çok komik görünüyor. Hepimiz gülüyoruz. Yüzünde hâlâ yastığın izi var. Hırsla kollarını havaya kaldırıyor.

"Hepiniz delisiniz!" diyor.

"Elbette deliyiz," diye yanıtlıyor Janosch. "Bu yüzden de deli olmayan birine ihtiyacımız var. Eğitimcimiz Landorf da bizimle birlikte gelmeyeceğine göre aklımıza hemen sen geldin!"

"Haklısınız," diyor Felix, "ama ben de deli olmadığım için sizinle gelmeyeceğim."

"Bunu biz de düşündük," diyor Janosch. "Ama sana ihtiyacımız var! Gelmek zorundasın! Sen bizim can simidimizsin!"

"Can simidiniz mi?"

"Evet, sen bizim balımız, tatlımızsın," diyor Janosch.

"Niçin bir başkası değil de ben balınız oluyorum bakalım?"

"Malen bizimle gelemediği için," diye yanıtlıyor onu Janosch. "Bu yüzden balımız *sensin*. Ama bunun hakkını vereceğine inanıyorum. En azından Malen'inkiler kadar büyük göğüslerin var." Janosch kolunu Şişko Felix'in omzuna atıyor.

"Yanıma çikolata şeker dolu bir sırt çantası alabilir miyim?" diye soruyor Felix. "Ne yapayım, buna ihtiyacım var. Elimden bir şey gelmiyor."

"Ne istiyorsan onu al, ama lütfen domuz kızartması falan olmasın. Hadi çabuk ol!"

"Ama şimdi aklıma enfes bir fikir getirdin," diyor Tombi. "Münih'te istediğin yerde domuz kızartması bulunur herhalde. Ne dersiniz, yer miyiz?"

"Eğer evet dersem gelecek misin?"

"Domuz kızartması için zehir bile içilir," diyor Şişko Felix.

"Sadece işin ucunda tıkmamak varsa bize katılıyorsun," diye karşılık veriyor Janosch öfkeyle. "Aslında yeterince şişkosun."

"Şişko olabilirim," diyor Felix, "ama can simidiniz değil miyim? Az önce kendin söylüyordun."

"Evet, evet," diyor Janosch. "Ama sen acele et! Münih gibi bir şehir sonsuza kadar bizi beklemez."

"Münih gerçekten etkileyici mi," diye soruyor Siska Felix, Tombi odasına yollanırken.

"Evet," diye yanıtlıyor Janosch.

"Çılğın," diye ekliyor Florian.

"Kadınlar da var mı?" diye soruyor Siska Felix.

"Münih milyonluk nüfusu olan bir şehir," diyor Janosch. "Orada domuz kızartması kadar da kadın var. Hem de her köşe başında."

"Gerçekten de Münih'e gidiyoruz ha?"

"Elbette gidiyoruz. Biz erkeğiz."

"Ne zaman peki?"

"Hemen. Tombi gelir gelmez."

Büyük, kırmızı bir sırt çantası köşeden dönüyor. Tıkabasa dolu. Fermuarın açık kalan alt kısmından bir şekerleme paketi fırlamış. Zorla fışkırtıldığı belli. Şişko Felix odasının kapısını kapatıyor. Tereddütlü adımlarla bize doğru geliyor. Saatim 18.15'i gösteriyor.

*

Okuldan biraz uzaklaştığımızda, "Tanrı'ya şükür şu koca sırt çantası kimsenin dikkatini çekme-

di," diyor Janosch. "Uzun sürecektir bir gezintiye çıktığımız kimsenin aklına gelmezdi, öyle değil mi? Aferin, Tombi çok dikkatli davrandın!"

"Üzgünüm ama," diyor Şişko Felix, "ne istersem alabileceğimi kendin söyledin."

"Evet," diyor Janosch, "ama neredeyse bir yıl yavrusunu taşımaya kalkacağını düşünmemiştim."

"Artık yapacak bir şey yok," diyor Felix. "Yola çıktık bir kere. Çikolata isteyen var mı?"

"Şimdi çikolatalarını bir tarafına sokacağım," diyor Janosch.

"Bu, çikolata istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, istemiyorum."

O sırada herkesin sadece Kız diye çağırdığı küçük Florian söze giriyor. "Cesaretinizi kırmak istemem ama," diyor, "bu gece nerede kalacağız acaba?"

"Bir şeyler buluruz," diye yanıtlıyor Janosch. "Münih büyük şehir. İçinizde korkan var mı?"

"Ben korkmuyorum," diyor Siska Felix.

"Ben de korkmuyorum," diyor Florian. "Ya da birazcık korkuyorumdur belki. Ama geçer herhalde. O kadar da kötü bir şey olmaz değil mi?"

"Geçer, geçer..." diyor Janosch, "başaracağız."

"Korkusu geçer mi?" diye tekrarlıyor Şişko Felix. "Geçer demek. Asla geçmez. İki yıldan bu yana her türlü boka ben de katılıyorum ve hâlâ korkuyorum. Bazen kendi kendime niçin her seferinde beni kandırmanıza izin verdiğimi soruyorum."

"Buna ihtiyacın olduğu için," diyor Janosch. "Hepimizin buna ihtiyacı var. Daha genciz. Hatta Troy'un bile buna ihtiyacı var."

"Ah, hayır," diyor Tombi. "Benim ihtiyacım yok. Troy'un da yok. Değil mi Troy? Böyle şeylere ihtiyacın var mı?"

"Evet, evet, var," diyor Troy. En arkadan yürüyor. Okulun bulunduğu tepeden aşağı yavaş yavaş iniyoruz. Asfalt yolda Troy'un yanında yürüyorum. Yol, ancak bir arabanın sığacağı genişlikte. Virajlarla yukarı şatoya doğru doğru kıvrılıyor. Etrafı ağaçlık. Burası çok yeşillik bir yer. Güzel görünüyor. Güneş ışığı ağaçların tepelerinden süzülüyor. Yerde gölgelerden şekiller oluşuyor. Janosch ve diğerleri içlerinden geçiyorlar. Ben düşünüyorum.

Bu yoldan yukarı arabayla ne kadar çok çıktım. Babamın eski Renault'suyla. Ne kadar çok ağladım. Burada kalmak istemediğimi, her şeyin çok berbat olduğunu söyledim. Artık dayanamadığımı söyledim. Her seferinde babam kızdı. Kendimi toparlamam gerektiğini, yaşamın böyle olduğunu söyledi. Yapacak bir şey olmadığını, bu yoldan herkesin geçmesi gerektiğini söyledi. Bu kadar basitti. Sonra da beni okula bıraktı. Çantamla birlikte. Yeşil bir seyahat çantası. Yan gözlerinde iki CD vardı. *The Rolling Stones Collection 1+2*. Babam bunların bana yardımcı olacağını söyledi. Enerjimi artıracığını, yaşama sevinci vereceğini söylemişti. Bilmiyorum. Bence her şey boktan. Her seferinde önce beş dakika park yerinde durup ağladım. Sonra yukarı çıktım. Yani odama. Janosch'un yanına. Aslında Janosch beni hiçbir zaman gerçek anlamda teselli etmedi. Buna rağmen vardı. Hep benimle birlikte bir sigara içti. Yaşam hakkında konuştu. Yaşamı yargıladı. Onu görmek bir şekilde mutlu etti beni. Janosch, kaya gibi. Bunu herkes biliyor. Hatta Şişko Felix bile. Zaman zaman bunu kabul etmese bile. Florian, insanın yaşamda böyle bir kayaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. O zaman yolundan sapmazmışsın. Korkmana gerek olmazmış. Bence haklı. Janosch, yanımda olduğu sürece korkmuyorum. Bununla bir-

likte öyle fazla iriyarı veya güçlü değil. Sadece Janosch o. Ama bu yeterli.

"Görüyor musun Tombi, senin de buna ihtiyacın var," diyor Janosch ve kahkahayla gülüyor. "İhtiyacın var işte! Bize ihtiyacın var! Eğer Troy'un bize ihtiyacı varsa, senin de var!"

"Saçmalık," diye yanıtlıyor Şişko Felix. "Size kimsenin ihtiyacı yok. Bize kimsenin ihtiyacı yok. Niye varız ki sanki? Eğer biz olmasaydık da bu dünya üzerinde değişen bir şey olmazdı."

"Buna inanmıyorum," diye söze giriyor Siska Felix. "Bu dünyadaki varlığımızın bir nedeni var bence."

"Neymiş peki?" diye soruyor Janosch.

"Aslında ben de tam bilmiyorum," diye yanıtlıyor Siska Felix. "Belki de neden, her şeyi gözlemlememize izin verilmiş olmasıdır."

"Her şeyi gözlemlememize izin verilmesi mi?" diye soruyor Janosch. "Yani şimdi sadece ucuz seyirciler olduğumuzu mu söylemek istiyorsun? Sıradan seyirciler miyiz yani?"

"Hepimiz sadece seyirciyiz," diyor Felix. "Hepimiz sonunda bir mezara gireceğiz. Sonra da bizimle ilgilenen kimse kalmayacak."

"Niye bu kadar karamsarsın?" diyor Tombi. "Belki günün birinde meşhur olurum. Ve öldüğümde herkes arkamdan ağlar. Lady Di için olduğu gibi."

"Bu çok farklı bir şey," diye açıklıyor Janosch. "Lady Di, her zaman Lady Di'ydi. Ve her zaman Lady Di olarak kalacak. Herkes onu o şekilde hatırlayacak. Ama bizi kimse hatırlamayacak. Yaşam

böyle. Bizler sadece yatılı okul öğrencileriyiz. Bizi kimse fazla düşünmez."

"Bütün bunlar çok moral bozucu," diyor Tombi. "Yani demek istiyorum ki, biz de yaşıyoruz. Herhangi bir şeyi harekete geçirmiş olmalıyız biz de."

"Evet, yatılı okuldan kaçtık ya işte," diyor Florian.

"Belki de bizi aramaya başlamışlardır bile."

"Hayır, daha yemekteler," diye yanıtlıyor Janosch.

"Bir saniye durun bakalım, çocuklar," diyor Tombi. "Ne için yaşadığımızı bilmeden nasıl yaşarız ki?"

"Ah, bence bu çok basit," diyor Janosch. "Aslında niçin olduğunu bilmeden bir yığın şey yapıyoruz her zaman. Örneğin şimdi. Aman altına etme! Belki de kimsenin bizim için kaygılanmaması iyidir. Ayrıca, biz birbirimizi hatırlayacağız elbette."

"Kimi hatırlayacağız?"

"Birbirimizi," diye yanıtlıyor Janosch.

"Birbirimizi mi?"

"Evet, birbirimizi," diyor Janosch. "Ben şu anda ve burada karar veriyorum ki, sizi hatırlayacağım. Ve başımıza gelen bütün delice şeyleri. Bir şekilde böyle yaşamaya devam edeceğiz. Nasıl olacak ben de bilmiyorum ama olacak."

"Emin misin?" diye soruyor Şişko Felix.

"Kesinlikle eminim," diyor Janosch. "Siz hatırlamayacak mısınız yoksa?"

Herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian, "Elbette," diyor.

"Ben de hatırlayacağım," diye Sıska Felix söze giriyor.

"Ya sen, Tombi?" diye soruyor Janosch.

"Üzerinde düşünmem gerekir. Ama sanırım, ben de hatırlayacağım. Sonuçta bütün her şey bir biçimde çılgınlıktı."

"Yaa, gördün mü," diyor Janosch. "İşte böylelikle şu ânı yaşatmaya devam edeceğiz. Çocuklarımıza ve torunlarımıza anlatacağız. Gerçi küçük bir çevrede kalacak ama, yine de yaşamaya devam edecek."

"Troy da mı?" diye soruyor Florian.

"Troy da," diye yanıtlıyor Janosch. "Anca beraber, kanca beraber. Benni nerede?"

"Buradayım!"

Hızlı yürüyoruz. Neredeyse köye vardık bile.

Hep aynı terane. Altı yatılı okul öğrencisi. Hızla yokuştan iniyoruz. Hava kararmaya başladı bile. Korkuyorum. Sebebini ben de bilmiyorum. Geceden herhalde. Gecelerden hiçbir zaman hoşlanmadım. Geceler fazla şeyi gizliyor. Geceler öylesine ıssız, öylesine karanlık ki. En iyi niyetler bile gecenin içinde kararıyor. Buna rağmen siyah en sevdiğim renk. Ama sadece ortalık aydınlıkken galiba.

Janosch, şansımız varsa son otobüsü yakalayacağımızı söylüyor. Otobüsle Rosenheim'a gideceğiz. Rosenheim küçük bir Bavyera kenti. Florian bu kentte çok sayıda aşırı sağ görüşlü olduğunu söylüyor. Burada pek oyalanmak istemiyor. Janosch her şeyin yolunda gideceğini söylüyor. Hemen aktarma yapıp trene bineceğiz. Münih trenine. Büyük kente gidiyoruz. Yaşadığım kente. Ailemin olduğu kente. Kavga ettikleri kente. Kısa süre önce ablamla telefonda konuştum. Her şeyin berbat olduğunu söyledi. Annemle babam birbirleriyle artık hiç akıllıca konuşmalar yapmıyorlarmış. Babam otelde kalıyormuş. *Leopold Otel*'inde. Ablam otelin telefon numarasını verdi. 0 89 / 36 70 61. Hiç aramadım. Hem babamla ne konuşacağım ki? Soluk almadan konuşmaktan başka bir şey yapmayacak nasıl olsa. Ne kadar üzüldüğünü ama benim için değişen bir şey

olmayacağını anlatacak. Bunların hepsi saçmalık. Elbette benim için bir şeyler değişecek.

Bütün bu olup bitenlerin anlamı ne? Etrafıma bakıyorum. Beş arkadaşımı görüyorum. Hepsi de biraz kaygılı. Belirsizlik duygusu gözlerinden okunuyor. Janosch, lider, önden yürüyor. Bakışları yere çevrili. Üzerinde bir polo gömlek ve beyaz jean var. Sarı saçları yüzüne düşüyor. Her adımda içinde anesiyle babasının resmi olan boynundaki madalyon sallanıyor. Bunu boynundan hiç çıkartmıyor. Uyurken bile çıkartmıyor. Şişko Felix, Janosch'un ailesini sevdiğini söylüyor. Dünyada herkesten fazla hem de. Hatta bazen ağlıyormuş. Uzun süre birlikte olup ayrıldıktan sonra. Ve her fırsatta onların yanında olmaktan daha çok istediği başka bir şey yokmuş.

Onun yanında küçük Florian yürüyor. Yalpalaya yalpalaya yürüyor. Gözleri doğayla oyun oynar gibi. Hep ışığı arıyorlar. Güneşi izliyorlar. Batışını izliyorlar. Saçlarını arkaya doğru taramış. Adidas marka kırmızı bir eşofman var üzerinde. Boydan boya üç şerit var eşofmanında. Korkunç görünüyor.

Janosch, Florian'ın nasıl görüldüğüne aldırmadığını söylüyor. Önemli olan, herhangi bir şekilde görünmesi, diyor. Giyim konusunda sorunu yok. Öylesine üzerine bir şeyler geçiriyor. Herkes nasıl giyiniyorsa o da giyiniyor; tek farkla, bazen ortaya çok tuhaf kombinasyonlar çıkıyor. Hatta bir keresinde birbirinden farklı renkte çoraplarla derse gelmişti. Kendisi farkına bile varmıyor. Böyle şeyler onun için önemli değil. Ve bu yüzden de eğlenceli bir çocuk, diyor Janosch.

Onun arkasında iki Felix yürüyor. Sırt çantası benden başka bir de onlarda var. Şişkonunki kırmızı, sıskanınki mavi. Böyle yan yana komik görünüyorlar. Diğerlerinin arkasından sessizce yürüyorlar. Janosch ve Florian'la aralarında beş metre mesafe var. Ama bu kimseyi rahatsız etmiyor.

Yavaş yavaş yola devam ediyorlar. Tombi'nin üzerinde mavi yün bir kazak ve kahverengi bir kot pantolon var. Gözleri yaşarmış. Başında Ferrari simgeli bir bere var. Şişko Felix Ferrarilere bayılıyor. Bütün modellerin gösterildiği bir kataloğu var. Geceleri onu yatağına alıp kokluyor. En büyük arzusu, bir gün bir Ferrari kullanmak. Üstü açık olacak tabii. Eğer günün birinde bunu başarırsa Felix mutlaka çıgıllıklar atar.

Sıska Felix başlıklı, yeşil bir sweatshirt giymiş. Başlığı alnına kadar düşüyor. Kıpır kıpır kara gözleri başlığın altından görünüyor. Ayaklarında beyaz jimnastik ayakkabıları var. Nike. Sıska Felix spor ayakkabılarına çok meraklı. Bu konuda çok bilgili. Dolabında bin tane falan spor ayakkabısı vardır. Hatta sonra kendisi de spor ayakkabısı modelleri tasarlamak istiyor. Florian, bu çok delice bir fikir, diye düşünüyor.

Onların arkasından Troy yürüyor. Neredeyse ayakta uyuyacak. Küçük yuvarlak gözleri ağırlaşmış. Üzerinde siyah bir yağmurluk var. Aslında yağmur yağmıyor. Yağmurluğu ona abisi vermiş. Abisinin fazla ömrü kalmamış, belki iki ay daha yaşayacak. Bazen, fazla alkol aldığımız zamanlar Troy ondan söz ediyor. Abisinin adı Nikolas ya da benzeri bir isim. Troy'dan tam bir yaş büyük. Troy onu seviyor. Onu delice seviyor ve kaybetmek istemiyor. Bu nedenle gerilimli zamanlarda hep bu yağmurluğu giyiyor. Abisini yanında hissetmek için. Onu yalnız bırakmamak için. Janosch bunun yürekli bir davranış olduğunu söylüyor. Bence haklı. Ben Troy'un arkasında biraz uzaktan yürüyorum. Her zaman olduğu gibi. Zorlukla yavaş yavaş ilerleyebiliyorum çünkü. Sol ayağım sürükleniyor. Onu kopartıp atmak istediğim oluyor. Üzerimde yine bir *Pink Floyd* tişörtü var. Bu kez *The Division Bell* albümü. Üzerinde iki büyük taş resmi var. Gözleri ve ağızları da

var. Birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi görünüyor. Hatta uzaktan bakıldığında bütünmüş gibi görünüyorlar. Tipik *Pink Floyd*. *Pink Floyd*'u seviyorum. Janosch *çılgın* bir müzikleri olduğunu söylüyor. Zaten ben de bu yüzden seviyorum onları. *We don't need no education* insanın içine işliyor. Böyle işte. Üzerimde blucin var. Levis. Ablam vermişti. Bunun kadınları tavlama konusunda çok etkili olduğunu söylemişti. Ne dediğini bilir o. Benim bir fikrim yok. Aslında insanın lezbiyen bir ablası olması harika. Her zaman tatlı kız arkadaşlar olur çevresinde. Gerçi çoğu lezbiyendir. Janosch, bunu yerinde bulmuyor. Onları asıl cinsiyetlerine döndürmek gerektiğini söylüyor. Janosch, bütün lezbiyen kadınların gizliden gizliye böyle bir şeyi hayal ettiğini düşünüyor. Doğru mu, bilmiyorum. Doğru olsun veya olmasın, onları yolundan döndürmek pek de kolay değil. Ben bir kere denemiştım.

Adı Manuela veya benzeri bir şeydi. Yirmilerin-deydi. Ben daha on dört yaşımdaydım ve ona körkütük âşık olmuştım. Boyu 1.79'du ve omuzlarına kadar inen kumral saçları vardı. Gözleri deniz gibiydi. Mavi ve derin. Onu kolay kolay unutamayacağım herhalde. Hatta beni bir kez öpmüştü bile. Ablamın odasında. Ablam yoktu. Biz de televizyon seyrediyorduk. *Yavaş Yavaş Öl* veya benzeri bir film-di. Ve aniden bana doğru eğilmişti. Neredeyse ölecektim. Yani öyle böyle bir öpücük değildi. Ancak aramızda ciddi bir şey hiçbir zaman gelişmedi. Bana çok tuhaf biri olduğumu söyledi. Her zamanki gibi. Janosch, bunu anladığını, kendisinin de beni tuhaf bulduğunu söylüyor. Ama olumlu anlamda. *Çılgın* yani. Şimdiye kadar tanıdığı insanlar arasında en delisi olduğumu söylüyor. Florian buna fazla bir şey yüklemememi, onun aynı şeyi herkese söylediğini belirtiyor. Ama biz onunla yine de iyi anlaşıyoruz. Sonuçta dört aydır aynı odayı paylaşıyoruz.

Uzaktan otobüs durağını görüyorum. Tabela asılı basit bir direk ve önünde bir bank. Hemen ana yolun üzerinde. Tabelada Neuseelen Otobüs Durağı yazıyor. Bank koyu kahverengi ahşaptan. Dünkü yağmurun birikintileri bankın üzerindeki çentiklerin içinde kalmış. Ara sıra asfaltın üzerine bir damla düşüyor. Bankın kenarında yaşlıca bir adam oturuyor. Çok zayıf. Dümdüz, beyaz saçları birbirine karışmış. Ayaklarına kadar uzanan yeşil bir yağmurluk giymiş. Altından siyah yarım botları görünüyor. Yağmurluğun önü tek bir düğmeyle kapanmış. Yaklaştığımızda ihtiyar bize bakıyor. Janosch önden gidiyor. Florian, iki Felix ve Troy da peşinde. Ben de onları izliyorum. Diğerleri tabelanın yanında. Otobüs saatlerine bakıyorlar.

"Şatodan mı geliyorsunuz?" diye soruyor ihtiyar. Sesi güçlü ve derin. Oğlanlar ona doğru dönüyor. İlk konuşan Şişko Felix oluyor.

"Evet," diyor. "İzinliyiz."

İhtiyarın gözleri kısılıyor. Açık renk bir pırıltıları var. İhtiyar dudaklarını büzüyor.

"Yaşlı bir adamı kandırmaya çalışmayın," diyor sonra. "Yaşlı bir adam sağır olabilir. Kör olabilir. Belki de sakat olabilir. Ama yaşlı bir adam, yaşamın şarkısını kandırılmayacak kadar çok söylemiş-

tir zamanında. İzinli falan değilsiniz. Haksız mıyım? Okulu kırıyorsunuz."

"Okulu kırmak mı?" diyor Tombi. "Ama bu da ne demek!"

"Yaşamın şarkısı mı?" diye soruyor Janosch. "Ne anlama geliyor bu?"

"İnsan olmanın kaçınılmaz halleri," diye karşılık veriyor ihtiyar. "İnsanın gizleyemeyeceği şeyler: keder, sevinç, rüzgâr."

"Rüzgârın bunlarla ne alakası var?" diye soruyorum.

"Keder ve sevinci birbirine karıştıran rüzgâr," diye yanıtlıyor ihtiyar. "Gerektiğinde her şeyi birbirinden ayıran ya da bir araya getiren rüzgâr. Artık sen ne isim verirsen."

"Siz bir bilge veya kâhin gibi biri misiniz?" diye soruyor Siska Felix.

İhtiyar gülüyor. Kahkahasının tınısı yuvarlanarak yaklaşan bir silindir gibi. Yolunu güç kullanarak açıyor. Oğlanlar göz ucuyla etraflarına bakıyorlar. Banka oturuyorum.

"Ben kâhin değilim," diye yanıtlıyor ihtiyar. "Bilge de değilim. Ben sadece yaşlı bir adamım ve hayatta çok şey öğrendim. Bu insanın kendi rengini bulması için yeterli."

"Günün birinde biz de böyle olacak mıyız?" diye soruyor Şişko Felix.

"Nasıl yani?" diyor ihtiyar.

"İşte... böyle... Yaşlı... yani."

"Yaşlanacağın kesin, oğlum. Yaşam böyle. Her şeyin yaşlanacak. Ruhun, yüreğin, görüşlerin. Sen o kadar çabuk değişmesen de, görüşlerin değişecek. Bu kesin. Düşlerin de. Günün birinde onlar da yaşlanacak. Aynı senin gibi!"

"Peki, yaşlandıkları zaman da iyi olacaklar ama değil mi?" diye soruyor Tombi. "Niçin düşlerimiz de yaşlanmak zorunda?"

"Yaşamı ardında bırakmak için," diyor ihtiyar.

"Yaşamı ardında bırakmak için mi?" diye tekrarlıyor Felix. "Bunu anlamıyorum. İnsan yeni bir şeye ulaşmak için eski bir şeyi ardında mı bırakmalı?"

"Sanırım öyle," diyor ihtiyar. "Böylece her şey hareket halinde kalıyor."

"Ama bir kere de hareketsiz kalamaz mı?" diye soruyor Tombi. "Niçin durmadan ilerlemeye çalışıyoruz. Olduğumuz yerde durabiliriz de. Mola verebiliriz. Elde ettiklerimizi rahat rahat gözden geçirebiliriz."

"Hayır, bunu yapamayız," diye yanıtlıyor ihtiyar.

"Ama niçin?" diyor Felix.

"Yoksa her şey durmak zorunda kalacağı için," diye yanıtlıyor ihtiyar. "Elde edilmiş olanı rahat rahat değerlendirebilmemiz için hem bizim hem de elde ettiklerimizin durağanlaşması gerekir. Biz durağanlaştığımızda ise yeni bir şey elde edemeyiz. Ve sonsuz bir hareketsizlik oluşur. Haydi evlat, doğrusunu söyle: Hangisini tercih ederdin? Sonsuz bir durağanlığı mı, yoksa sonsuz bir hareketi mi?"

"İşte şimdi yaşamın şarkısını söylediniz, değil mi?" diye soruyor Tombi. "Yaşlandığı zaman herkes yaşamın şarkısını söyler mi?"

"Duruma bağlı," diye yanıtlıyor ihtiyar. "İnsanın yaşlanıp yaşlanmayacağına rastlantılar karar verir. Ve insanın yaşamın şarkısını söyleyip söylemeyeceğine de sevgili Tanrı karar verir. Bu kadar basit."

"Siz buna basit mi diyorsunuz?" diyor Felix. "Bunların hepsi çok karmaşık. Sanırım ben ne yaşlanmak istiyorum ne de yaşamın şarkısını söylemek. Aslında insanın hiçbir şeyi anlamadığı bir dünyada yaşaması daha kolay. Ben yaşlanmak iste-

miyorum. Yaşlanmak bence *çılgın* bir şey. Ben olduğum gibi kalmayı yeğlerim. Felix Braun. On altı yaşında. 1.64 boyunda. İşte bu kadar."

"Bunların hepsi rastlantı," diye yanıtlıyor ihtiyar.

"Bu rastlantı değil," diye karşılık veriyor Janosch. "Rastlantı diye bir şey yok. Sadece kader var."

"Burada karşılaşmamız kader mi?" diye soruyor ihtiyar.

"Belki," diyor Janosch. "Belki de sadece talih-sizlik. Ben on altı yaşındayım. Yaşam devam ediyor. Hep devam ediyor. Nasıl yürüyeceğimi benden daha ilerideki insanlardan öğrenmek istemiyorum. Son on altı yıl boyunca onlarsız yürümek zorunda kaldım ve görülen o ki, önümüzdeki altmış beş yılı da, eğer Tanrı isterse, onlarsız yürümek zorundayım. İyisi mi beni rahat bırakın. Yaşamın şarkısını söylemeniz güzel! Bence şarkınızla birlikte yaşlılar yurduna gidin ve bunu oradakilere öğretin! Mutlaka sevineceklerdir. Ama bırakın ben kendi hayatımı yaşayayım. Siz de yaşayın! Her şey yeterince berbat zaten. Az önce okuldan kaçtık. Ve sanırım şu genç yaşamımıza daha ihtiyacımız var. Siz o lanet olası şarkınızla başka bir yere gidin!" Janosch gözlerini kısıyor. Öfkeli.

"Arkadaşınız her zaman bu kadar kaba mı?" diye soruyor ihtiyar.

"Elbette. *Kaba* sözcüğünü o keşfetmiştir zaten," diye yanıtlıyor Tombi.

"Ben kendim yukarıda, Neuseelen Yatılı Okulu'nda okurken, bizde de böyle bir tane vardı. Liderimiz. O da bu kadar kabaydı. Adı da Xavier Mils'di. Şimdi ne yapıyor bilmiyorum. Sanırım heykeltıraş falan oldu. Aradan çok zaman geçti. Şimdi Münih'te. Elli yıldan beri hakkında bir şey işitme-

dim. Belki de artık hayatta değildir. Görebildiğim kadarıyla geriye bir ben kaldım galiba. Ama böyle işte. Hayat. Okulu kırdığınızı söylemişsiniz değil mi? Gece nerede kalacaksınız? Eğer Münih'e gidiyorsanız durumunuz pek parlak görünmüyor. O kadar çabuk kalacak bir yer bulmanız kolay değil. Parkta bank üzerinde uyumanızı asla tavsiye etmem. Münih tehlikelidir. Özellikle gece. Ortalıkta tuhaf tipler gezer, size söylemiş olayım. Belki en iyisi bende kalmanız. Münih-Schwabing'de küçük bir evim var. Gerçi pek geniş değil ama size yeter. En azından orada başınıza bir şey gelmez. Güvende olursunuz. Yirmi beş yıldır orada oturuyorum. Tek başıma. Şimdiye kadar başıma hiçbir şey gelmedi. Karımın yattığı Neuseelen Mezarlığı çok daha tehlikeli. Eğer yanlış hatırlamıyorsam birkaç tane battaniyem bile var."

Tombi, Florian ve Siska Felix arkalarına döndüler. Düşünüyorlar. Janosch'un yüzünde öfkeli bir ifade var. Bankın üzerine, yanıma oturuyor.

"Bu ihtiyardan hoşlanmadım," diye fısıldıyor. "Bir tuhaf. Ters bir şeyler var adamda. Evinde kalma fikri pek hoşuma gitmiyor. Düpedüz deli."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık veriyorum. "Belki de sadece konuşkan bir ihtiyar. Bizim iyiliğimizi isteyen biri. Sen de duydun işte, kendisi de Neuseelen'de öğrenci olmuş. Herhalde bizi düşündüğü için böyle söylüyordur. Belki de bizim sorunlarımız ona yabancı değil ve gerçekten iç okuma yetisi olan biri."

"Kaçığın biri," diyor Janosch. "Ve annem bana böylelerine inanmamam gerektiğini öğretti. Bunlardan uzak durmak gerekir."

"O zaman *senden de* pek çok kişinin uzak durması gerekir," diyorum. "Biz hepimiz kaçığız. Onun farkı ihtiyar olması."

"Sorun da bu ya zaten," diyor Janosch. "O ihtiyar, biz genciz. Bu uygun değil. Bu hiçbir zaman uygun bir Şey olamaz. Yaşlı insanların yaşama bakışları çok farklıdır. Bizden hoşlanmazlar. Biz de onlardan hoşlanmayız. Dünya üzerinde hiçbir genç insan şimdi bu ihtiyaşlarla Münih'e gitmezdi. Burada ne işi var bir kere? Münih'te oturduğunu söyledi."

"Herhalde karısının mezarını ziyaret etti," diye karşılık veriyorum. "Burada olmak için bir nedeni var."

"Bütün bunlar bana güven vermiyor," diyor Janosch. "Belki de yatılı okulun bir adamıdır ve bizi gammazlayacaktır."

"O bizi gammazlamaz," diyorum. "Haydi onunla gidelim. Flo ve diğerleri de aynı fikirde bence. Öyle değil mi, ocuklar?"

"Biz ihtiyaşlarla birlikte gitmek istiyoruz," diyor şişko Felix. "Bizce düzgün biri. Ayrıca ne olursa olsun, parkta gecelemeden iyidir. Yanında rahat edeceğimize inanıyorum. Geliyor musun Janosch?"

Janosch'un bakışları kararıyor. Gözlerinde keskin şimşekler çakıyor. "Neden her boku ilk *biz* yemek zorundayız, bunu bana biriniz söyleyebilir mi?"

"Yaşadığımız için," diye yanıtlıyor Florian. "Ve genç olduğumuz için."

"Bu bir gerekçe değil," diyor Janosch.

"Elbette bir gerekçe," diye karşılık veriyor Florian. "Varız işte. Var olduğumuz sürece de her boku ilk biz yiyebiliriz."

"yle mi Lebert?" diye soruyor Janosch.

"yle herhalde," diye yanıtlıyorum.

şişko Felix yaşlı adama yaklaşıyor. "Sizinle geliyoruz," diyor. "Otobüsün beş dakika içinde gelmesi gerekiyor."

Janosch göğe bakıyor. Gökyüzü iyice karardı bile. Anayol ıssız ve karanlık, önümüzde uzanıyor. Bi-

raz korkuyorum. Bütün bu olanlar fazlasıyla gerilimli. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadım. Ama bu cümleyi Neuseelen Yatılı Okulu'nda geçen her günün sonunda söyleyebilirim bence. Her şey bir şekilde heyecan verici. Her şey yeni. Bu arada dört aydır okuldayım. Zamanın bu kadar çabuk geçmesi şaşırtıcı.

"Bildiğim bir şey varsa, hiçbir şey bilmediğimdir," diye o sırada ortaya bir laf atıyor Janosch. "Bunu bir zamanlar bir filozof söylemişti değil mi?"

"Hiç duymadım," diyorum. "Bilinmesi gereken bir şey mi bu?"

"Bilinmesi gereken ne?" diyor Janosch. "Hiçbir şey bilmediğimiz mi?"

"Hayır," diyorum. "Bu cümleyi kimin söylediği."

"Haa, o mu?" diyor Janosch. "Evet, bence kimin söylediğini bilmek gerekir."

"Peki, kim söylemiş," diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Janosch. "Ama aslında önemli de değil. Nasılsa filozoflar serseriden başka bir şey değil. Her şeyi açıklamak zorunda olduklarını sanıyorlar. Ama açıklanacak hiçbir şey yok ki. Şu yeryüzünde sadece etraflarına bakmaları yeterli. O zaman her şeyin müthiş güzel olduğunu görebilirler. Anlattıkları şeyler saçmalık."

"Belki de haklısın Janosch," diye yanıtlıyorum onu.

"Yine de, *bildiğim bir şey varsa, hiçbir şey bilmediğimdir*, cümlesini kullanacağım yerler olabilir. Matematik dersi örneğin."

"Ama bu cümle özünde matematik dersi için düşünülmemiş ki," diyor Janosch.

"Ne için düşünülmüş peki?" diye soruyorum.

"Bizim için," diye karşılık veriyor Janosch.

"Bizim için mi?"

"Evet, bizim için. İnsanın, *çılğın* olmak için bir şey bilmesi gerekmediğini anlatmak için söylenmiş."

"Bu cümlenin *çılğın* olmakla hiçbir ilgisi yok ki," diyorum.

"Tam tersi," diyor Janosch. "Bu cümle *çılğın* bir cümle."

"Bu cümleyi anlamıyorum," diye yanıtlıyorum. "Belki de gerçekten fazla *çılğın* bir cümle. Önemli olan her şeyin sürüp gitmesi. Ve hepimizin kendi yolunu bulacak olması."

"Münih'e giden yolumuzu mu?" diye soruyor Janosch.

"Her yere olan yolumuzu," diye yanıtlıyorum. "Sen her yeri görmek istemiyor musun?"

"Bence bulunduğumuz her nokta *her yerdir*," diyor Janosch. "Sadece aklını hapsetmemelisin, o zaman hep *her yere* açık yaşarsın."

Uzakta bir çift far seçiliyor. Hızla ana caddeye doğru yaklaşıyor. Asfalt zemine kare biçiminde güçlü ve geniş bir ışık demeti düşüyor. Otobüs durağındaki tabelanın önünde dururken dizel motorun homurtulu sesi yükseliyor. Otobüsün uzunluğu en az on iki metre var. Yanlarına dört köşeli reklam afişleri sabitlenmiş. Bir madensuyunun baştan çıkarıcı etkisi gösteriliyor. Kapılar otomatik olarak açılıyor. Kapının geçirgen kanadı madensuyunun mavili kırmızılı armasının üzerine doğru açılıyor ve arma koyu kahverengi pleksiglasın altından görünüyor. Otobüse biniyoruz. Önce Florian, her iki Felix, Troy ve Janosch. İhtiyar ve ben sonuncuyuz. İhtiyar otobüsün basamaklarında duruyor. Parlayan gözleriyle bana doğru dönüyor. Bana elini uzatıyor. Tutuyo-

rum. Uzun ve bakımsız tırnakları etime gömölüyor. Elimi tekrar çekebildiğim için içim çok rahatlıyor..

"Kendimi hâlâ tanıtmadım," diyor. "Ne nezaketsiz bir davranış. Adım Sambraus. Marek Sambraus. Kolay bir isim değil. Biliyorum. Ama akılda kolay kalıyor."

Sambraus otobüs şoförüne dönüyor. "İki tane Rosenheim, lütfen," diyor.

Şoför, direksiyonun yan tarafındaki kutuyu karıştırarak iki tane kırmızı bilet çekiyor ve Sambraus'a veriyor. Sambraus, onları mavi bir kutunun zımbalama deliğine sokarak kullanıldığını işaretliyor. Biletleri kutuya soktuğunda bir çliink sesi duyuluyor. Biletlerden birini pantolon cebine sokuyor, diğerini bana veriyor. Üzerine mavi, eğik bir yazıyla *Neuseelen Durağı* yazısı ve biletin kullanıldığı saat damgalanmış. Bu arada saat 19.15 olmuş.

Diğerleri oturma yerlerinin arasında duruyor. Otobüste neredeyse sadece biz varız. Bizden başka sadece iki kişi daha var. Arka tarafta oturuyorlar. Aşık bir çift. Yüzlerini cama dayamışlar. Florian ve Şişko Felix, durmadan arkalarına dönüp onlara bakıyorlar. İkisi çiftin hemen üç sıra önünde oturuyor. Rahatça görebilmek için. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyoruz elbette. Gece, pencerelerden içeri doluyor. İnsan kontürleri seçmekte zorlanıyor artık. Sokaklar. Tarlalar. Birkaç tepe. Tipik Bavyera coğrafyası. Troy ve Siska Felix, ilk koltukta yan yana oturuyorlar. Troy cam kenarında. Geceyi seyretmeyi seviyor. Siska Felix, sırt çantasının içinden bir walkman çıkartıyor. Ne de olsa bir saatlik yolumuz var. Belki de biraz fazla. Trafik ve hava durumuna bağlı. Ama sanırım bu akşam korkulacak bir durum yok. Sambraus gidip tek başına oturuyor; en ortaya, koridor kenarındaki koltuğa. Cam kenarında oturmayı sevmiyor herhalde. Ama nasılsa hemen uyuyacak. Kırışık gözkapakları yeşil gözlerini kapatıyor yavaş yavaş. Başı göğsüne düşüyor. Sambraus uyuyor. Derin derin nefes alıp veriyor.

Janosch'la ben arkada oturuyoruz. Son sırada. Hemen çiftin yanında. Cam kenarı benim. Buna seviyorum. Böylece biraz düşünebileceğim. Kafamı

dinleyebileceğim. Karanlık gökyüzünde kuşlar uçuyor. Mutlaka uzun bir yol var önlerinde. Bizim yolumuzdan daha uzun olduğu kesin. Ama bizimki de kolay bir yolculuk değil. Janosch, çantasından kâğıt ve pantolon cebinden bir kalem çıkartıyor.

Ben yine camdan dışarı bakıyorum. Tarlaların yanından geçiyoruz. Otoyolun üzerindeki beyaz şeritler altımızda hızla kayıyor. Ufukta Alpler seçiliyor. Bu görüntüyü küçük bir ağaçlık bölüyor. Karanlıkta görkemli çamlar yükseliyor. Üzerlerinde orak biçimindeki ay görülüyor. Aşağıdaki tarlaların üzerine hafif bir ışık gönderiyor. Uzaklarda biraz sis yükseliyor. Aklıma büyükbabam ve büyükannem geliyor. Her zaman benim yanımda oldular. Özellikle de büyükbabam. İnsanın babası olmasını isteyeceği büyükbabalardandır. Yaşamla sürekli mücadele içinde olan yaşlı, alçakgönüllü bir adam. Cesur ve gözü pek bir adam. Annem, bu mücadeleyi daha fazla sürdüremeyeceğini, günün birinde pes etmek zorunda kalacağını söylüyor. Kanserle uğraşmak çok zor bir iş, diyor.

Annem büyükbabamı seviyor. Bazen acaba büyükbabamı oğlundan daha mı çok seviyor, diye kendi kendime sorduğum oluyor. Yani kocasından. Babamdan. Ama bunu anlayabiliyorum. Büyükbabam gerçekten harika bir insan. Onu kaybetmek istemiyorum. Ne zaman bir sorunum olsa onun yanına giderim. Birlikte şöminede büyük bir ateş yakarız. Bazen önünde üç saat oturup konuşur, zamanın nasıl geçtiğini anlamayız. Havadan sudan. Olup bitenlerden konuşuruz. Büyükbabam bilge bir insan. Onun anlattığı pek çok şeyi tutarlı bir biçimde tekrarlamam bile zor. Ama onları anlayabileceğim zamana kadar yüreğimde koruyacağımdan eminim. Büyükbabam ve büyükannem şehir dışında eski bir çiftlik evinde oturuyorlar. Çok güzel bir yer. O eve

binlerce kez gittim. Ve binlerce kez büyükbabamı gördüm. İleride onu bu kadar sık göremeyeceğim herhalde. Son zamanlarda şöminenin önünde fazla odun olmuyor.

"Senin Almanca notun iyi değil mi?" diye soruyor Janosch ve yalvaran gözlerle bana bakıyor.

"Hayır, zayıf," diye yanıtlıyorum. "Bunu sen de biliyorsun. Ben kompozisyon yazamam."

"İnsan bir kıza onu sevdiğini nasıl söyler bilirsin belki yine de?"

"Bir kıza mı?" diye soruyorum. "Sen ne diyorsun?"

"Şeyy, işte," diyor Janosch. "Bir aşk mektubu ya da ona benzer bir şey yazmaya çalışıyorum da."

Gülüyorum.

"Malen'e mi?" diye soruyorum.

"Evet, Malen'e," diye yanıtlıyor Janosch. "Ama bütün bunlar hiç de kolay değil, anlıyor musun? Ben romantik biri değilim bir kere. Öğretmenin söylediklerini yazarken bile en az yirmi hata yapıyorum."

"Almanca notunun belki de bu yüzden kırık olduğunu hiç düşündün mü şimdiye kadar?"

"Böyle olabileceğini düşündüm elbette," diye yanıtlıyor Janosch. "Ama şimdi bu hiç umurumda değil. Malen'e bir aşk mektubu yazmalıyım. Günümüzde her şey çok zorlaştı. Eskiden bir kıızı düdükleme yeterliydi. O zaman senin olurdu. Bugün insan etkileyici olabilmek için, aklındakileri kâğıda dökmek zorunda. Ben şu lanet olası zihnimdekileri kâğıda dökemiyorum ama. Ben Kafka değilim ki."

"Sakin ol," diyorum ona, "Kafka olmak zorunda değilsin zaten. Neler hissettiğini yaz yeter."

"Ne yani, kendimi boktan hissettiğimi mi yazmalıyım."

"Şu anda hissettiklerini değil! Malen'e karşı neler hissettiğini yazmalısın."

"Ne hissediyorum peki?" diye soruyor Janosch. "Onu düdükleme istediğimi mi?"

"Hayır," diyorum. "Onu sevdiğini yazmalısın. Seni seviyorum, yaz, olsun bitsin."

"Bunu yapamam," diyor Janosch. "Böyle bir şey yaparsam tokatı yerim."

"Ama o zaman ona Kafka olarak *seni seviyorum* desen de aynı şeyi yapacak demektir."

"Hayır, yapmazdı. Kafka bir *çılgın*. Ayrıca kızlar edebiyatçılara bayılıyor."

"Kızlar Leonardo DiCaprio'ya bayılıyorlar," diyorum.

"Aslında sen haklısın," diyor Janosch. "Leonardo DiCaprio olarak mı *seni seviyorum* demeliyim?"

"Sen, Janosch Schwarze olarak *seni seviyorum* demelisin," diye karşılık veriyorum.

"Bunu söyleyeceğini zaten biliyordum," diyor Janosch.

"Bak, gördün mü! Bir aşk mektubu yazmak hiç sorun değil. Bu işi büyüten kızlar. Erkekler için durum farklı. Oğlanlar *çılgın*. Onlar için sorun değil bu. Bizim kalemimiz kendiliğinden yazar."

"Peki, ne yazmamı istiyorsun şimdi?"

"*Malen, seni seviyorum, yaz,*" diye öneriyorum.

"*Malen, seni seviyorum, ha? Pekâlâ.*"

Janosch, kırmızı keçeli kalemle yazıyor. Yazısı düzgün ve okunaklı. Her harf tek tek seçiliyor.

"Peki sonra?" diye soruyor.

"Onda en çok beğendiğin şey ne?" diye soruyorum. "En iyi tarafını göklere çıkartmaya çalış. Kadınlar buna bayılır."

"Peki, bunu nasıl yapabilirim?" diye soruyor Janosch.

"Yüreğinle," diyorum.

"Yüreğimle mi?" diye soruyor. Düşünüyor. Kaşları çatılıyor. Neredeyse birbirlerine değecekler.

"Onu düdükleme daha iyi galiba," diyor sonunda. "Bu daha kolay. Aşk mektupları nasılsa ser-serilere göre bir şey. Aklımın başaramadığını kamışım başarır belki. Bunu sen daha iyi bilirsin! Senin Marie nasıl?"

Arkama yaslanıyorum.

"Gayet iyi herhalde," diyorum. "Gerçi durmadan benden kaçıyor. Ama sanırım bunun dışında keyfi yerinde."

"Tuhaf hatun," diyor Janosch. "Hem kendini sana düzdürdü hem de senden kaçıyor şimdi. Anlamıyorum bir türlü."

"Ehh, ben de anlamıyorum," diyorum. "Ama herhalde bu işler böyle."

"Doğru," diye karşılık veriyor Janosch. "Gerçekten de bütün kızlar böyle. Kızlar bir tuhaf zaten."

"Tuhaf ve istekli," diyorum.

"Belki de o kadar tuhaf oldukları için bu kadar istekli oluyorlar," diyor Janosch.

"Evet," diyorum. "Ya da o kadar istekli oldukları için tuhaf oluyorlar." Gülüyoruz. Janosch benim yüzümü pencerenin camına yapııştırıyor.

"Tanrı kızları niçin yarattı ki sanki?" diye soruyor Janosch. "Niçin bu kadar istekliler? Tanrı onları dünyaya çirkin yaratıklar şeklinde de getirebilirdi."

"Ama mesele de bu zaten," diyorum. "Böyle istekli oldukları sürece herkes onları düzmek isteyecek. Ve herkes onları düzdüğü sürece insanlık varlığını sürdürecektir. Evet, Tanrı'nın akli başında."

"Tanrı çılgın," diye yanıtlıyor Janosch. "Tanrı keyfine çok düşkün. Ne istediğini biliyor."

"Tanrı ne istediğini her zaman bilir," diyorum.

"Peki, ya şimdi ne istiyor?" diye soruyor Janosch.

"Rahat rahat Münih'e gitmemizi istiyor," diyorum. "Yaşamamızı istiyor. Yapacak mıyız?"

"Elbette," diyor Janosch. "Yaşayacağız. Her zaman yaşayacağız. Artık yaşayacak bir şey kalmayınca kadar yaşayacağız."

"Bundan emin misin?" diye soruyorum.

"Tabii ki eminim," diyor Janosch. "Bunu sen kendin söyledin zaten. Tanrı yaşamamızı istiyor. Biz de istediğini yapacağız. Yanlış mı, yoksa doğru mu yaptığımıza ise sonra kendisi karar verir. Günün birinde karşısına çıktığımızda."

"Çıkacak mıyız ki?"

"Bir gün mutlaka," diye yanıtlıyor Janosch. "O zaman ondan bir imza isteyeceğim."

"Tanrı'dan imza istemeyi mi düşünüyorsun?" diyorum.

"Tabii," diyor Janosch. "Böyle bir fırsat her zaman ele geçmez."

"Sen delisin," diyorum. "Gerçekten de Tanrı'nın imza vereceğine inanıyor musun?"

"Tanrı herkese imza verir," diye karşılık veriyor Janosch. "O kadar zamanı var. Ayrıca bir star gibi kapris yapacağını sanmıyorum."

"Sen bunu bilmiyorsun ki daha," diyorum. "Tanrı da star sayılır. Sence kalkıp hemen bir imza istemek kabalık olmaz mı?"

"Hayır. Tanrı'nın gururu okşanmış olur. İmza meraklılarıyla o kadar da sık karşılaşmıyordur."

"Sen delisin," diyorum.

Yine camdan dışarı bakıyorum. Yavaş yavaş ortalık ağarıyor. Rosenheim'ın parlak ışıkları yaklaşıyor. Birazdan oradayız. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr var. Yolun üzerinde yapraklar ve dallar savruluyor. Ağır vasıtalar ve özel arabalar sık sık fren yapıyor. Bir yerlerde bir pop konseri olmalı. Kirli kentin üzerinde kırmızı lazer ışınları dolaşıyor. Orta noktada kesişiyorlar. Bir an duruyorlar. Sonra tekrar dolaşmaya başlıyorlar. Şimdi sırasıymış gibi aklıma matematik geliyor. Matematikçi Falkenstein. Öğretmenim. Benim geleceğimi parlak görmediğini söylüyor. Hemen vazgeçsem daha iyiymiş. Özel derse filan gerek yokmuş. Kafam çalışmıyormuş işte. Belki de haklı. Son zamanlarda beni sık sık sözlüye kaldırıyor. Çünkü bir şey anlamadığımın farkında. Bu onu bir şekilde tatmin ediyor. Tam bir psikolojik savaşa dönüştü. Aslında bütün okullar böyle. Yatılı okulla ilgisi yok. Okulun *kendisi* tam bir psikolojik savaş. Zora girmeniz gerekiyor. On altı yaşındaki biri için sert şeyler bunlar. Daha çok genç olduğunuz halde sürekli örseleniyorsunuz. Öğretmen denilen bir tip tarafından. Bavyera Eyaleti'nde durum daha da berbat. Burada dikkate alınanlar sadece sabahtan akşama kadar ders çalışan bilgisayar çocukları. Onlar destekleniyor. Gerisi ele-

niyor. *Bilmek bilgelik değildir* deyişi burada geçerli değil. Hepsi de Falkenstein gibi kendini tatmin etmekten başka bir şey yapmıyor. Gayet sıradan bir ders saatinde Falkenstein bize kitapları kapatmamızı emrediyor. Delici bakışlarla bir kurban aranmaya başlıyor. Bu bile bana yetiyor. Şimdi birisini kaldırıp sözlü yapacağım, diye tehditler savuruyor. Tahtada. Herkesin önünde sözlüye kalkmak. Beceremeyenin vay haline. Falkenstein sandalyesinden ağır ağır kalkıyor böyle zamanlarda. Alnımdan ter boşanıyor. Sözlüye kalkmayı hiç istemiyorum. Kimi kaldıracağını niçin hemen söylemiyor? Niçin bana doğrudan altı vermiyor? Böylesi daha kolay olurdu. Niçin bana böyle işkence ediyor? Sınıfın önünde problem çözmekten hoşlanmıyorum. Her seferinde rezil oluyorum. Korkudan titriyorum. Gerginleşiyorum. Falkenstein, Franz'ın masasının üzerinde parmaklarıyla trampet çalıyor. Franz da en az benim kadar gergin. Gerçekten zor bir durum. Falkenstein berbat sorular sormaktan her zaman çok hoşlanıyor.

"Ee, Franzcık," diyor. "İyi hazırlandın mı bakalım?"

Franz arkasına yaslanıyor. Kollarını ileriye uzatıyor. "Eh," diyor fısıldayarak. *Eh* iyi, *hayır* deseydi tahtadaydı. Böylece tehlikeyi savuşturmuş oluyor. *Evet*, deseydi de kaldırırdı. Falkenstein dolaşmaya devam ediyor. Melanie'nin kalem kutusuyla oynuyor. O an herkes sözlüye kendisinin değil de, bir başkasının çıkmasını diliyor. Şanssız öğrencinin adı belli olduğunda diğerleri rahat bir nefes alıyor. Şanssız kişinin durumu ise iki kat zorlaşıyor. Bence her şey planın bir parçası. Falkenstein çevresine bakıyor. Titriyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Aklımda kalan birazcık bilgi de gerilimin kurbanı oldu. Neredeyse altıma edeceğim. Mideme kramplar giriyor. Vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Sıra bana

geliyor. Böyle olacağı belli. Falkenstein, derinden gelen güçlü bir sesle konuşuyoru. "Lebert! Kalkıp bize gösterin bakalım anlattıklarımıdan neler anlamışsınız." Hep böyle söyler. Bunu söylemesinden nefret ediyorum. Lebert deyişinden nefret ediyorum. Sanki bana ateş edecekmış gibi. Sanki beni ipe e-kecekmiş gibi. Bunu yapıyor da. Uyurgezer gibi yerimden kalkıyorum. Terliyorum. İim bomboş. Düşüncelerimi hiçbir noktada toplayamıyorum. Sadece elime sıkıştırılan tebeşiri algılayabiliyorum. Diğer ğrencilerin rahat bir soluk aldığını duyuyorum. Yutkunuyorum. Tebeşirle oynuyorum. Sert ve kuru bir his uyandırıyor içimde. Avucumun içinde dolaştırıyorum. Leke bırakıyor. Parmaklarım bembeyaz oldu bile. Tahtaya bakıyorum. Bu tahtadan hiç hoşlanmıyorum. Onun zerine yazılan her şeyi aklımızda tutmak zorundayız. Her zaman için. Unutma hakkımız yok. Szlde de bu tahtaya yazacağımız her şey daha önce oraya aynen yazılmış olmalı. Falkenstein birkaç veri belirtiyor. Bunları tahtaya yazıyorum. Tebeşirin tahtada çıkardığı sesi duyuyorum. şimdi problemi zmeliyim. Tanrım ben niye burada dikiliyorum ki. Bilmiyorum. Bir şekil iziyorum. Bir daire. Falkenstein hoşnut değil. Beni tekrar yerime gönderiyor. Öğrencilerin yanından geçerken yüzlerini buruşturarak bana bakıyorlar. Birkaç tanesi gülüyor. Tahtada çizdiğim şekle bakıyorum. Korkunç görünüyor. Bir beşinci sınıf öğrencisinin çizeceği bir şekil gibi. Utanıyorum. Ne yazık ki daha iyisini yapamıyorum. Bana tedavi için sürekli jimnastik yaptıran kadın bunun sakatlığımla ilgili olduğunu söylüyor. Bende mantık kurgusunda bazı eksiklikler varmış. Bu sadece fiziksel bir durum değilmış. Bu yüzden matematiğim zayıfmış. Ama bu kadar da basit olamaz ki. Bence herkes matematikle bir lde baş edebilmeli. Benim gibi bir sersem

bile. Hayal kırıklığı içindeyim. Kalem kutumdan kırık bir kurşunkalem çıkartıyorum. Üzerinde *built your own future* (kendi geleceğini kendin kur) yazılı. Güleyim bari. Ben daha iskeleyi bile kuramadım. Ama olsun. Daha on altı yaşındayım. Önümde koca bir yaşam var. Böyle söylenir, öyle değil mi? Ders-ten sonra Falkenstein yanıma geliyor. "Okulu bitirmeyi unutabilirsin," diyor. "Gördüğüm kadarıyla eğitim bakanlığı senin gibiler için sekizin altında bir not öngörmediği için sevinmemiz lazım."

Sırıtıyor. Suratına yayılan bir sırıtış. Ağzı neredeyse kulaklarına varacak. Suratının ortasına bir tane geçirmeyi çok isterdim. Eğitim bakanlığının benim gibiler için başka neler düşündüğünü görmek için. Falkenstein gidiyor. Ben de gidiyorum. Tenef-füsteyiz.

Evet, okul dönemi hiç de kolay bir dönem değil bence.

Rosenheim'a giriyoruz. Trafik sıkışık. Her tarafta arabalar ve insanlar var. Janosch'a dönüyorum. Yüzüne bakınca son sözlüyle ilgili düşünceler aklımdan silinip gidiyor. Janosch sırıtıyor.

"Ne dersin, bizi aramaya başlamışlar mıdır?" diyorum.

"Evet, sanırım," diyor. "Herhalde ailelerimize de haber vermişlerdir."

"Annenle baban bozulmuş mudur sence?"

"Annemle babam bana her zaman bozuktur," diye yanıtıyor Janosch. "Ama sanırım durum o kadar da berbat değildir. Eğer günün birinde ortadan kaybolursam arkadaşlarımla olacağımı babama söylemiştim."

"Peki buna nasıl tepki göstermişti?" diye soruyorum.

"Bir tane patlatmıştı," diyor Janosch.

"Demek öyle," diyorum. "Ve sen buna rağmen okuldan kaçıyorsun. Ben olsam cesaret edemezdim."

"Ama insan bu cesareti göstermeli," diyor Janosch. "Yoksa yaşamda hiçbir şeye ulaşamazsın. Şu şiirin adı neydi?"

Eğer sahip değilsen bunlara; bu ölmeye ve olmaya.

Sadece silik bir konuksun demektir bu karanlık yeryüzünde."

"Ne zamandan beri şiirle ilgileniyorsun?" diye soruyorum.

"İlgilenmiyorum," diyor Janosch. "Bir keresinde abim bu dizelerin kadınları etkilediğini söylemişti."

"Senin bir abin mi var?" diye soruyorum. "Kaç yaşında?"

"Yirmi," diyor Janosch. "ABD'de yaşıyor. Oraya göçtü ya da yerleşti. Ne olursa olsun onu seviyorum."

"Peki işine yaradı mı?" diye soruyorum.

"Ne işime yaradı mı?"

"İşte o şiir ve kadınlar!"

"Ah, hayır," diyor Janosch. "Bu dizeleri okuduğum kız şiirden hoşlanmadığını söylemişti. Ne yazık ki birer milk-shake içmekten öteye gidemedik."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Garaj, yani ineceğimiz durak uzaktan seçiliyor. Annemle babam bütün bunlara ne diyecekler acaba? Annem mutlaka paniğe kapılmıştır. Neuseelen'e bile gitmiş olabilir. Beni aramak için. Her zaman çabuk korkuya kapılır. Hele söz konusu olan bensem. Her zaman beni korumak, asla yalnız bırakmamak ister. Yalnız kalamayacak kadar duyarlı olduğumu düşünüyor. Ona kalsa beni asla yatılı okula göndermezdi. Evde, onun yanında olmamı tercih eder. Orada başıma

hiçbir şey gelmeyeceğini düşünür. Annem için üzülüyorum. Herhalde şu anda arabaya atlayıp yola çıkmıştır. Babamınsa hiçbir şeyden haberi yoktur. Zaten nasıl olsun? Otelde kalıyor ya. Terk etmek her zaman kolay bence. Ama terk edilmek değil. Aslında ona kızmam gerekir. Ablam başka bir kadın olduğundan söz etti. Yirmilik biri. İri göğüslü, uzun bacaklı bir kadınmış. Eğer günün birinde onunla karşılaşırsam suratına bir tane geçireceğim. Bu konuda o kadar da duyarlı değilim. Böyle şeyleri her yerde okuyoruz. Magazin basını bunlarla dolu:

Eski beraberlikleri genç kadınlar yıkıyor:

Evlü erkeklere yaşlılık günlerinde gelen taze bir sevinç.

Çoğunlukla da yanında o koca memeli canavarlardan biriyle bir büyükbabayı gösteren bir fotoğraf. Ama bu doğru olamaz. Gerçekte böyle bir şey yok. Bunlar sadece o lanet olası gazete haberlerinde olur. Bizim evimizde, bizde değil. Benim ailemde değil. Ayrı bir kısım mı? İnsanın ailesi koca memeli bir canavardan daha önemli olmalı. Daha önemli olmalı. Ailemi kaybetmek istemiyorum. Ben onlara aitim. Onlarsız ben neyim? Bir parça mı? İnsanın bir insan olabilmesi için ailesinden kopması mı gerekiyor? Sanırım bu konuda fazla kafa yoruyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya bakmalıyım. Şu anda Rosenheim'da bir yerdeyim. Otobüs duruyor. Sarsıntıyla koltuğa yapışıyorum. Ayağa kalkıyorum. Sol bacağım ağrıyor. Janosch bunu yüzümden anlıyor. Kendisine tutunmama izin veriyor. Otobüsten birlikte iniyoruz. Sambraus, Florian ve diğerleri kaldırımda bekliyorlar. Ortalık çok kalabalık. Yüzlerce insan ortalıkta dolaşıyor. Gözlerinde sevinç pırıltıları var. Florian, her iki Felix, Troy ve Sambraus'da da durum farklı değil. Yüzleri heyecanla titriyor.

"Evet, başlıyoruz demek," diye söze giriyor Şişko Felix. "Büyük kent bizi bekliyor. Yüzyılımızın en çılgın altı tipi sonunda hazır. Haydi! Münih'e!"

"Ne dersiniz, polise haber vermişler midir?" diye soruyor Janosch. Bakışları sakın. En küçük bir heyecan belirtisi bile göstermiyor. Kolunu omzuma atıyor. Bana bakıyor. Sanki az önce ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

"Sanmıyorum," diyor Felix. "Kalkıp da buraya niçin polis göndersinler? Bizi Neuseelen'de ararlar. Hiç sorun yaşamadan trenimize bineceğiz. Böylece tehlikeden uzaklaşmış olacağız. Sambraus yedi tane bilet alır. Kimse farkına bile varmaz. Biz peronda bekleriz. Sanırım ikinci peron. Orada buluşuruz. On dakika sonra. Görevlilerle karşılaşmamaya çalışın. Ne olur ne olmaz!"

Bunları söyledikten sonra Felix ve diğerleri istasyon binasına dalıyorlar. Cam kapı gürültüyle arkalarından kapanıyor. Yorgun adımlarla onları izleyen Sambraus da doğruca bilet gişesine gidiyor. Janosch'a bakıyorum. Sol bacağımlı inceliyor.

"Her zamanki gibi mi?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi," diyorum.

"Pes etmemelisin Benni," diyor. "İnsan pes etmemeli. Ortadan kaldırılabilirsin ama pes etmemelisin."

"Bazen pes etmek daha kolay olsa bile mi?" diye soruyorum.

"O zaman bile," diye onaylıyor Janosch.

"Ama ben pes etmek istiyorum," diyorum. "Her şey çok belirsiz. Çok uzak. Niçin bilmiyorum, ama sanki hiçbir anlam bulamıyorum. Bir son göremiyorum. Annemle babam aklımdan hiç çıkmıyorlar. Babamın kız arkadaşını düşünüyorum sürekli. Üstelik sol bacağımlı da acıyla haykırıyor. Sakat bir bacak bu yüzyılın en deli yolculuğu için uygun değil. Sa-

kat bir bacağa uygun olan uyumak. Dinlenmek. Yorgunum, Janosch. Yorgunum."

"Benjamin Lebert, sen bir kahramansın," diyor Janosch alçak sesle. Gözleri pırıldıyor. Beni yavaşça bir adım öne yürütüyor.

"Bir kahraman mı?" diye soruyorum. "Sakatlar kahraman mıdır?"

"Sakatlar değil," diye yanıtlıyor Janosch. "Ama sen bir kahramansın."

"Niçin peki," diye soruyorum.

"Çünkü senin içinden yaşam konuşuyor," diye karşılık veriyor Janosch.

"Benim içimden mi?" diye soruyorum.

"Evet, senin içinden," diye onaylıyor.

"Benim içimden konuşan neyse, lanet olası bir şey," diye yanıtlıyorum.

"Hayır, heyecan verici," diyor Janosch neşeyle.

"Yaşam heyecan verici. Her zaman yeni bir şeyler oluyor."

"İyi de insan bunu istiyor mu?" diye soruyorum.

"Elbette istiyor," diye bağıırıyor Janosch. "Aksi halde yaşam sıkıcı olurdu. Felix nasıl söylüyordu? Her zaman dizginleri elde tutmaya çalışmalıyız. Evet, dizginler. Dizginleri hiç elden kaçırmamalıyız. Evet, gençlik böyle bir şey! Dizginlerin peşinden koşmak! Gel biz dizginleri Münih treninde arayalım."

Bunları söyleyerek beni de istasyondan içeri sürüklüyor.

İçeride büyük bir salonla karşıyoruz. Ortada gişeler ve danışma yeri var. Üzerlerine asılı büyük mavi harfli yazılar belli yerleri işaret ediyor. O sırada bir anons yapılıyor: *27 D, lütfen A gişesine geliniz!*

Janosch'la gülerek birbirimize bakıyoruz. Bu zavallı 27 D de kim acaba, diye soruyorum kendi kendime. Duvarlarda bir yığın reklam panosu asılı. Çoğu günlük gazete reklamları. İçlerinde amcamın yaptığını arıyorum. En sağda tepedeki. Işıklı reklam panosu yukarıdan pırıldıyor. Uzakta peronlar görülüyor. Bizim trenimiz 2. perondan kalkacak. Anonsu yapıldı bile.

134 numaralı Karlsruhe treni. Ara istasyonlar: Münih, Passing, Stuttgart. Tarifeli kalkış: 20.45.

Saate bakıyorum. 20.32. Daha zamanımız var. Janosch salonun arka tarafındaki tütün satılan bir dükkâna doğru yürümeye başlıyor. Daha çok bir tütün büfesi bu. Kısa boylu, solgun yüzlü bir adam açık kepengin ardından bakıyor. Üzerinde sigara biçiminde neonlu bir reklam asılı: *Monsieur de Tabac*.

Küçük pencereye doğru ilerleyen Janosch'a, "Ne alacaksın?" diye soruyorum.

"İki puro," diye yanıtlıyor.

"İki puro mu?" diye tekrarlıyorum. "Niçin?"

"İçmek için," diyor Janosch. "İkimize."

"İkimize mi?" diye soruyorum. "Niye ama?"

"Çünkü biz erkeğiz ve erkekler puro içer," diye karşılık veriyor. "Sen daha *Independence Day*'i görmedin mi?"

"Gördüm," diyorum. "Ama oradakiler dünyayı uzaylılardan kurtarmışlardı. Biz daha böyle bir şey yapmadık, öyle değil mi?"

"Hayır, yapmadık," diyor Janosch. "Ama benzer şeyler yaptık."

"Ne peki? Eğer sormamın sakıncası yoksa."

"Yatılı okuldan kaçtık," diye yanıtlıyor Janosch. "Bu bizim için dünyayı uzaylılardan kurtarmak kadar zordu. Her zaman karşılaştırarak düşünmelisin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette," diyor Janosch. "Ayrıca, bence birer puroyu hak ettik. İşte o kadar."

Bunları söyledikten sonra büfedeki kısa boylu, solgun adamın yanına gidiyor.

"Çocuklar! Beni de sürüklemenize niçin izin verdim sanki? Biri bana söylesin lütfen?" diye soruyor Şişko Felix perona vardığımızda. Saat 20.43. Tren neredeyse gelecek.

"Belki de arkadaş olduğumuz için," diyor Janosch.

"Arkadaş mı?" diye atılıyor Şişko Felix. "Pekâlâ. Ama arkadaşlığın anlamı ne Tanrı aşkına?"

Janosch düşünüyor. "Arkadaşlık insanın içinde olan bir şey sanırım," diyor sonunda. "Onu göremezsiniz, ama buna rağmen orada vardır."

"Evet, buna rağmen vardır," diyor Sıska Felix, "Örneğin gündüz gibi."

"Gündüz gibi mi?" diye soruyor Şişko Felix. "Eğer arkadaşlık gündüz gibiyse o zaman güneş kim, bana söyler misiniz."

"Biziz işte," diyor Sıska Felix. "Güneş biziz."

"Biz mi güneşiz?" diye soruyor Janosch. "Peki etrafımızda dönen ne?"

"Arkadaşlık," diye yanıtlıyor Sıska Felix. "En azından ben böyle düşünüyorum."

"Peki ışığı gönderen kim?" diye soruyor Janosch. "Yoksa ben miyim?"

"Biz, hepimiz," diye açıklamada bulunuyor Sıska Felix. "Bir arkadaşlığın içinde hepimiz kendi ışığımızı gönderiyoruz."

"Bunu anlamıyorum," diyor herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian. "Peki, ışığımızı gören var mı?"

"Biz görüyoruz," diye yanıtlıyor Tombi. "Bu yeterli zaten."

"Başka kimse görmüyor mu?" diye soruyor Florian.

"Bu, arkadaşlığın gücüne bağlı," diye karşılık veriyor Sıska Felix. "Bazen başkaları da görürler. Ama bunu önce kendimiz görmeliyiz. Çünkü ancak aydınlık olan şey görülebilir. Arkadaşlık da biraz bu zaten. Yani *aydınlatmak* gibi bir şey."

"*Aydınlatmak* mı, *aydınlatmamak* mı, bütün bunlar saçmalık," diyor Janosch. "Bizim arkadaşlığımız *çılğın*. İşte o kadar. Sonuçta bizi buraya getiren de o."

"Sadece arkadaşlık mı?" diye soruyor Florian.

"Eh, belki bir de Tombi'mizin domuz kızartmaları," diyor Janosch. "Ama bunun dışında arkadaşlığımızdı bence. Bir şey olmalı bunu sağlayan. İçinizde kan kardeşi olmak isteyen yok mu? Pantolonunun cebinde bir raptiye var. Raptiye bu işi görür."

"Bilmiyorum," diyor Şişko Felix. "Burada Robin Hood'culuk oynamıyoruz. Ayrıca bir gece için epeyce delilik yaptık. Bence bu kadarı yeterli."

"İnsan asla yeterince delilik yapmış olamaz," diyor Janosch. "İnsan yaşamı kana kana içmeli."

"İçmek mi," diye soruyor herkesin sadece Kız diye çağırdığı Florian. "Yaşam bir nehir mi ki?"

"Benzer bir şey bence," diye yanıtlıyor Siska Felix.

"Siz iyice kafayı mı yediniz?" diye soruyor Janosch. "Biz güneşiz. Yaşam bir nehir. Arkadaşlık bizim çevremizde dönüyor. Bu kadar yeter bence. Yaşam yaşamdır. Nehir de nehir. Ve bildiğim kadarıyla arkadaşlık da sadece arkadaşlıktır. Niçin durmadan her şeyi simgeselleştirmeye çalışıyoruz? Niçin her zaman her şeyi anlamaya çalışıyoruz? Tanrı acaba bizim herhangi bir şeyi anlamamızı istiyor mu? Bence Tanrı bizim yaşamamızı istiyor sadece."

"Son zamanlarda dindarlaştın mı? Ne oldu?" diye soruyor Şişko Felix, Janosch'a dönerek.

"Evet, bir bakıma," diye onu onaylıyor Janosch. "Bunu Lebert'e borçluyum. Onun yaşam hakkındaki saçmalamalarına. Ne olursa olsun ben Tanrı'ya yaşamın bir nehir olduğundan daha fazla inanıyorum artık. Yaşam bir şeyleri denemektir."

"Peki, denediğimiz ne?" diye soruyor Florian.

"Her şeyi denemeyi deniyoruz," diye yanıtlıyor Janosch.

"Bu bir deneme. Şimdi de kan kardeşi olmayı deneyeceğiz. Kız – önce sen gel!"

Florian öne çıkıyor. Kuşkulu olduğu gözlerinden okunuyor. Parmağını uzatıyor.

"İçinizde AIDS olan var mı?" diye soruyor.

"Elbette," diyor Şişko Felix. "Ben AIDS'liyim. Bunu bilmiyor muydun?"

"Bırak saçmalamayı," diye karşılık veriyor Florian. "Bu raptiye mutlaka can yakar."

"Hiç de yakmaz," diyor Janosch. "Ayrıca sen bir erkeksin." Bunu söyledikten sonra da raptiyeyi işaretparmağına saplıyor. Kan fışkırıyor. Florian da aynısını yapıyor. Gözleri kısılıyor. Sonra parmaklarını birbirine sürtüyorlar. Janosch sıradan devam ediyor. Raptiyeyi önce Troy'a, sonra Felixlere saplıyor. Sonra da bana. İnce bir sızı bedenimde dolaşıyor. Kan görmeye dayanamam. Kötü olurum. Janosch işaretparmaklarımızı birbirinin üzerine bastırırken ben başımı çeviriyorum. Hepimiz bunu yaptıktan sonra ellerimizi birbirinin üzerine koyuyoruz. Kan kardeşleri.

Tren beş dakika gecikmeyle geliyor. Trenle ilgili ilk algıladığım şey keskin bir düdük sesi. Uzak-tan bize doğru yankılanıyor. Sonra tren Rosenheim istasyonuna giriyor. Sıradan, kırmızı bir ekspres tren. Pencerelerden görüldüğü kadarıyla içeride çok az insan var. Çoğu kapıların önünde duruyor. Rosenheim'da incekler. Tren gıcırdayarak duruyor. Kapılar yavaş yavaş açılıyor. Turistler perona iniyorlar. Sambraus biletleri pardösüsünün cebinden çıkartarak bize dağıtıyor. Şanslıyız. Yerlerimiz 29 numaralı vagona ve biz 22 numaralı vagonun önündeyiz. Tombi, Troy, Florian ve Felix vagonumuza doğru ilerliyorlar. Sambraus, Janosch ve ben peşlerindeyiz. Janosch bana destek oluyor. Nedense yorgunum. 29 numaralı vagonun önüne vardığımızda siyah giysili bir memur bizi içeriye çekiyor. Kısa boylu bir adam. Beyazlaşmış gür saçları karmakarışık. Kapılar kapanıyor. Tren ağır ağır hareket ediyor.

Memur, Janosch'un bana yardım ettiğini görünce, "Arkadaşsınız herhalde?" diye soruyor.

"Evet, arkadaşız," diyor Janosch ve diğerlerinin çoktan yerlerine yerleşmiş olduğu kompartımana beni de sokuyor. Troy iyice yayılmış bile. Siyah yağmurluğu hâlâ üzerinde. Gözleri kapalı. Derin derin soluk alıp veriyor. Belki de daha güzel bir dünyanın hayalini kuruyordur. Karşısında Sambraus oturuyor. Sambraus pardösüsünün cebinden bir kitap çıkartıyor: *Paul Auster, Leviathan*. Bir cep kitabı. Kitabın kapağında özgürlük anıtının baş kısmı görü-lüyor. Gördüğüm kadarıyla Sambraus kitabın yarısına gelmiş. Bildiğim bir kitap değil. Yazarı da tanı-mıyorum. Ama adını duymuştum. Paul Auster. Şu üç-beş büyük yazardan biri olmalı. Gerçi bu arada onlardan da binlerce oldu. Sambraus'un yanında Florian oturuyor. Pencereden dışarı bakıyor. Yorgun olduğu yüzünden anlaşılıyor. Belli ki uzaklara dalıp gitmiş. Belki de artık hayatta olmayan anne ve babasını düşünüyor. Ya da büyükannesini. Şimdi bakışlarını yere çeviriyor. Kollarını yorgun yorgun öne uzatıyor. Sağında Siska Felix oturuyor. Göğüs kafesi inip kalkıyor. Burun kanatlarını oynatıyor. Durup durup sağ elini sol işaretparmağının üzerinde gezdiriyor. Kanı silmeye çalışıyor. Parmağı yapış yapış. Ayrıca hiç de hoş görünmüyor. Burnu kanamış olabilir. En kenarda Tombi oturuyor. Poposunu koltuğun üzerine iyice yaymış. Tatlılarla dolu sırt çantasıyla meşgul. Renkli ayıcık şekerler ortaya çıkıyor. Sarı, kırmızı, pembe. Rengârenk ayıcıklar sırayla Tombi'nin ağzında kayboluyor. Orada bir bulamaç haline geliyorlar. Felix'in iştahlı dili ara sıra ağzının kıyısından ortaya çıkıyor. Şekerler dilini iyice boyamış. Janosch'la ben Troy'un sağ tarafına oturuyoruz. Ben yine cam kenarındayım. Buna sevi-niyorum. Gece çökmüş, dışarısı çok karanlık. Sade-

ce yukarıda parlayan ayın ışığı düşüyor üzerimize. Karanlığın içinden tek tük çam silüetleri yükseliyor. Bunun dışında geniş, ıssız bir yer burası. Hemen hemen hiçbir şey görünmüyor.

Başlangıçta bizimle birlikte yanımızda paralel uzanan raylar sola doğru dönerek Münih yolculuğundaki refakatlerini tamamlıyorlar. Oturduğum yere iyice gömülüyorum. Burası rahat, insan burada uyuyabilir bence. Her oturma yerinin üzerinde bir resim asılı. Çoğu demiryollarının tarihiyle ilgili. Benim üzerimde bir reklam var. Bir İngilizce kursu reklamı. *Talk the words right out of your soul* veya benzeri bir cümle. Janosch'a bakıyorum. Bakışlarını kaçırıyor. İçinden bir şeyler geçiyor. Elleri koltuğun kenarlarında hırsla gidip geliyor. Elleri çok düzgün. Neredeyse üzerlerindeki her çizgi seçiliyor. Ellerinin üst tarafında birkaç sarı tüy parlıyor. Kompartımanın donuk ışığı altında sarı tüyler elinden belirgin bir biçimde ayrılıyor. Janosch'un parmakları siyah tişörtünün üzerinde dolaşıyor. Yüzünde özgürlük duygusu parlıyor. Münih'e gittiğimiz için sevinç duyuyor. Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Ufukta karanlığın içinde bir uçağın kırmızı ışığı yanıp sönüyor. Nereye gidiyor acaba? Daha ileride rayların yakınında gençler bir ateş yakmışlar. Bir tepeliğin üzerine rahatça yerleşmiş sigara içiyorlar. Hızla yanlarından geçiyoruz. Aklıma eski okulum geliyor. Orada tanıştığım insanlar. Bana hep yamuk ayak derlerdi. Düzgün yürüyemediğim için. Sol ayağım hep ardımdan sürüklendiği için. Bundan rahatsız olurlardı. Bazen bana çelme takarlar ve yüzüstü düştüğümde gülerlerdi. Bazen okulun önünde beni beklerlerdi. Annemin okulda yemem için hazırladığı sandviçi elimden almak için. Annemin benim için özel olarak bol peynir ve salamla yaptığı sandviçi. Annem için üzülürdüm. Sandviçimi vermek is-

temezdim. Ama vermek zorunda kalırdım. Oğlanlar benden daha güçlüydüler. Liderleri Matthias Bochhow'du. İriyarı, yapılı ve geniş omuzlu bir tip. Kahverengi, kıvrıkcık saçları vardı. 1.73 m. boyundaydı. On yedi yıldır bu yeryüzünde yaşıyordu ve duyduğu, gördüğü, kokusunu aldığı hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Ve onun hoşlanmadığı şeylerden diğerleri de hoşlanmazlardı. Lider oydu. Baş o çekiyordu. Onun isteği yasaydı. Ve yasa çok katıydı. Diğer beş oğlan sadece onun dümen suyuna giderlerdi. Peter Trimolt, 17. Michael Wiesbeck, 18. Stephan Genessius, 17. Claudio Bertram, 17 ve Karim Derwert, 16. Bunlar Matthias'ın pis işlerini görürlerdi. Onun istediği her şey uygulanırdı. Ona kadın bulurlar, sınıf geçirirler, yoluna çıkan serserileri temizlerlerdi. Aynı bana, yamuk ayağa yaptıkları gibi. Bir kere sinde okul çıkışı beni bir ağaca bağlamışlardı. Meşe ağacına bağlamışlardı. Kapıcı dairesinden aşırıdıkları bir urganla. Yani akşamın ilk saatlerinde annem ağlayarak okul avlusuna girene kadar orada dayanmak zorunda kalmıştım. Annem neredeyse aklını kaçıracaktı. Beni iki hafta okula göndermemişti. Bu çok iyi olmuştu. En azından kendime gelmiştim. Biraz okumuştum. Matthias Bochow diye biri hâlâ var sanırım. Bazen onu metroda yanında kırıttık bir kızla gezerken görüyorum. Ama o bana dikkat bile etmiyor.

*

Sırt çantamı açarak bir paket çikolata ve kitabımı çıkartıyorum. Dışarıda birkaç yıldız görüyorum. Uçak gözden kaybolmuş. Kitabı iki elimle tutuyorum. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. Kitapları okşamayı seviyorum. Bu beni çok sakinleştiriyor. Bu dünyada hâlâ bir şeylerin elle tutulabilir ol-

duğunu hissediyorum. Her şeyin çok hızlı geçip gitmesine rağmen Bu duyguyu özellikle yeni kitaplar da hissediyorum. Ve bu kitap yeni. Babam armağan etmişti. Bir cep kitabı. Babam bunun yaşam hakkında şimdiye kadar yazılmış en iyi kitap olduğunu söylemişti. Arka kapağında hâlâ fiyat etiketi duruyor. 7.90 DM. *Bizden alışveriş yaptığınız için teşekkür ederiz. Kitapçınız Lehmkuhl.* Babam bu kitabı bana eve en son gittiğimde vermişti. Hâlâ yepyeni kokuyor. Güzel kokuyor. Kırmızı renkli kapağının üzerinde yaşlı bir adam resmi var. Adam kolunu küçük bir oğlanın omzuna atmış. Kapağın yan tarafında üzerinde *Nobel Ödülü* yazan bir şerit resmin üzerinden geçiyor. Bu kitap ödül almış olmalı. Bu ödülün ne anlam taşıdığını bilmiyorum. Zaten beni hiç ilgilendirmiyor. Sağ tarafta sıkışık beyaz harflerle şöyle yazıyor:

Yaşlı Adam ve Deniz

Ernest Hemingway

Çok güzel bir başlık bence. İnsan hemen bir şeylerin tadını anımsıyor. Hemen okumaya başlama isteği uyandırıyor. Ben de başlıyorum. Kitabı yavaş yavaş açıyorum. Sağ elimle tutuyorum. Sol elim bir şekilde işe yaramayacak nasılsa. Hastalığına boyun eğmiş, incecik itici haliyle öylece duruyor. Okumaya başlarken saate bir göz atıyorum. 21:09. Daha bir saat on dakika kadar yolumuz var. Zaman çok. Okumaya devam ediyorum. Harfler ve satırlar uçar gibi bana doğru kayıyor. Güzel bir kitap. Her ifade, her cümle içime işliyor. Daha şimdiden gözlerim nemlendi. Ben böyleyim işte. İyi kitaplarda sulugöz oluyorum *Hazine Adası*'nda ağlamıştım. Bu yüzden *Yaşlı Adam ve Deniz*'de de ağlayacağım. Bu herhalde kendi tercihim. Aslında öykü oldukça basit. Elli sayfalık bir kitap. Yaşlandığı için artık balık tutamaz olan bir balıkçı anlatılıyor. Açlık çekiyor. Her-

kes onunla alay ediyor. Ona yardım eden sadece küçük bir oğlan var. Eskiden balıkçıyla hep denize açılmış. Ama artık gidemiyor. Ailesi izin vermiyor. İhtiyar adam artık pek balık tutamadığı için. Bu yüzden balıkçı denize yalnız çıkmak zorunda kalıyor. Günün birinde gerçekten büyük bir balık yakalıyor. Ama onu karaya getirmeyi başaramadan denize ve köpek balıklarına karşı verdiği mücadelede hayatının en büyük avını elinden geçiriyor. Gerçekten olağanüstü bir kitap. Gerçekten de olağanüstü bir kitap. Daha dörtte birini okumadan gözyaşlarına boğuluyorum. Okuduklarımın etkisiyle kitabı göğsüme bastırıyorum. Bana bu kitabı armağan ettiği için babama teşekkür borçluyum. Hemingway'e de böylesine güzel bir öykü anlatabildiği için teşekkür borçluyum. Bir kâğıt mendille burnumu siliyorum. Janosch gülerek bana bakıyor.

"İşte böyledir bizim Lebert'imiz," diye Sambraus'a açıklama yapıyor. "Birazcık duyarlıdır."

"Ne okuyordun?" diye soruyor Janosch sonra.

"*Yaşlı Adam ve Deniz*," diyorum.

"*Yaşlı Adam ve Deniz*, öyle mi?" diye soruyor Janosch ve ellerini kavuşturuyor. "Oldukça iyi bir kitap olmalı. Ne dersin, bana içinden bir şeyler okur musun? Öylesine. Hoşça vakit geçirmek için. Daha epey yolumuz var nasılsa. Ayrıca edebi bir şeyler okumayı da isterdim."

"Bu edebiyat mı?" diye soruyorum.

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyor Janosch.

"Edebiyat ne peki?"

"Edebiyat, okurken yerinden bulmuş olduğun için her satırın altını çizebilmenindir," diyor Janosch.

"Yerinde bulmuş olmak mı?" diye tekrarlıyorum. "Bunu anlamadım."

"Eğer her cümlede doğru bir şey varsa," diye yanıtlıyor Janosch. "Dünyaya dair, yaşama dair bir

şeyler söylüyorsa. Her paragraf sana, aynı durumda olan tıpkı romanın kahramanı gibi davranıp düşüneneğini hissettirebiliyorsa. O zaman bu edebiyattır."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Öyle düşünüyorum işte," diyor Janosch.

"Demek öyle düşünüyorsun," diyorum. "O zaman boktan bir şeydir. Bir edebiyat profesörü başka şeyler anlatırdı eminim. Şimdiye kadar kaç tane kitap okudun?"

"İki tane filan," diye yanıtlıyor Janosch.

"Demek iki tane filan. Yine de bana edebiyattan söz edebiliyorsun."

"Eh, soran sendin," diye karşılık veriyor Janosch. "Ayrıca ben, bütün bunların biraz karmaşık olduğunu düşünüyorum. Bu konuda bir şeyler bilmesi gereken insanlar bile her şeyi anlamıyorlar. O halde *biz* niçin kafa yoruyoruz? Okuyalım yeter. Okumayı sevdiğimiz için okuyalım. Anlamayı sevdiğimiz için. Edebiyat mı, değil mi diye düşünmeyelim, boş ver. Bunu başkaları yapabilir. Eğer gerçekten edebiyatsa ne âlâ. Değilse de hiç fark etmez."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," diyorum ve kitabımı tekrar açıyorum. Hoparlörden tiz bir ıslık sesi geliyor. Sonra görevlinin sesi işitiliyor. Cızırtılı gelen ses sık sık kesiliyor. Ama en önemlisini anlıyoruz. Münih'e yarım saatlik bir gecikmeyle gireceğiz. Janosch ve diğerleri iç geçiriyor. Ben kendimi kitabıma veriyorum. Yüksek sesle ve anlaşılır bir şekilde okuyorum. Çok seyrek hata yapıyorum. Yoksa her zaman o kadar iyi okuyamam. Okulda okurken hep teklerim. Sınıfta okuma saatlerinden nefret ederim. Ama burada iyi gidiyor. Az sonra bakıyorum, beni tek dinleyen Janosch değil. Diğerleri de kulaklarını dikmişler. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlar. Hatta Sambraus bile okuduklarım-

dan hoşlanmış görünüyor. Paul Auster'in kitabı kol-
tuğun üzerine kayıyor. Sambraus ellerini göbeğinin
üzerinde kenetliyor. Ne kadar okudum bilmiyorum.
Ama bana çok uzun geliyor. Ağzım kurumuş ve
bomboş. Yaşlı adam okyanusla mücadelesini kaybe-
diyor. Evine eli boş dönüyor. Oğlanların yanakları
kızarmış, hatta Janosch bile yüksek sesle burnunu
çekiyor. Hızlı hızlı başını sallıyor. Neredeyse gözleri
yerlerinden fırlayacak. Kulakları yanıyor, kıpkırmı-
zı kesilmiş. Telaşla Hemingway'in romanına uzanı-
yor.

Tombi ve Siska Felix, ürpererek birbirlerine el-
lerini uzatıyorlar. Gözlerinde yaşlar parlıyor. Troy
ve Florian sakın. Belli ki bu öykü onları etkileme-
miş. Bir üzüntü belirtisi göstermiyorlar. Şimdi Şiş-
ko Felix de kitabı eline alıyor. Hızla karıştırıyor.
Bazı yerlerini tekrar okuyor. Sonra bana geri veri-
yor. Yüzünde bir pırıltı var. Saate bakıyorum.
22:40. Az sonra Münih'te olacağız.

Şişko Felix sesini yükseltiyor. Bakışları dışarı çevrili.

"Ne dersiniz," diyor, "biz de kıaptaki bu yaşlı adam kadar cesur muyuz acaba? Yitiren biz olduğumuz zamanlarda bile cesur olabiliyor muyuz?"

"Biz hepimiz cesur gençleriz," diye yanıtlıyor Janosch.

"Peki niye öyleyiz?" diye soruyor Şişko Felix.

"*Yürekliyle cesur* arasındaki sınır nerede?"

"Burada sınır yok," diye yanıtlıyor herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian. "Her insan hem yürekli, hem de cesur."

"Peki nasıl?" diye soruyor Şişko Felix.

"Çünkü her insan sabah uyanır ve yaşamın içine karışır," diye söze katılıyor Siska Felix. "Kafasına bir kurşun sıkılmaz. İşte bu yüzden de hem cesur hem de yürekli."

"Peki bunu niçin kimse görmüyor ya da söylemiyor?" diye soruyor Tombi.

"Artık olağanlaştığı için," diye karşılık veriyor Janosch.

"Olağanlaşmak mı?" diye tekrarlıyor Şişko Felix. "Niçin bu yeryüzünde her şey olağan? Niçin her şey önceden belli? Yaşamın içine karışmamız. Adımlarımızı peş peşe atmamız. Bunlar niçin bu ka-

dar normal. Hangi lanet olası kitapta yazılı bunlar? Ve hangi geri zekâlı bunu yayınlamış?"

"O geri zekâlının adı *sevgili Tanrı*," diye yanıtıyor Sambraus ve kaşlarını çatarak. Sambraus'un düzgün biri olduğunu söyleyen Şişko Felix'ti. Rosenheim'da onunla sohbet etmişlerdi. Yaşam hakkında konuşmuşlardı. Yaşamın kökenleri hakkında.

Sambraus da Neuseelen'de yatılı okumuştı. Bu herhalde onun için de korkunç bir dönemdi. Kendini hapsedilmiş hissediyordu. Evine dönmeyi istiyordu ve evine döndüğünde hiçbir şey eskisi gibi olmuyordu. Yatılı okuldaki planlı yaşamın eksikliğini hissediyordu. Sambraus İkinci Dünya Savaşı'nda Rus cephesindeydi. Savaştan sonra tatilde tanıştığı nişanlısıyla birlikte Neuseelen'e yerleşmişti ve burada evlenmişlerdi. Sonra karısı 1977'de kanserden ölmüştü. Sambraus onu Neuseelen Mezarlığı'na defnetmişti. Çünkü burasını seviyordu. Sonra Sambraus biraz üşütmüştü belli ki. Kendini genelevlere falan vurmıştı. Derdini düzüşerek unutmaya çalışmıştı. Hatta Münih'e bir striptiz kulübünün üzerindeki bir daireye taşınmıştı. Hâlâ da orada oturuyordu. Ve yirmi yıldan beri günaşırı Neuseelen'e karısının mezarını ziyarete gidiyordu, her seferinde büyük bir demet kırmızı gül alıyordu. Karısının en sevdiği çiçeklerdi bunlar.

"Peki, o zaman sevgili Tanrı böyle bir şeyi niye yapıyor?" diye soruyor Tombi yumruklarını sıkarak.

"Dünyada her şey belli bir şemaya göre yürüdüğü için," diye açıklama yapıyor Sambraus. "Bu şemanın özü de görmek için görmek. İşitmek için işitmek. Anlamak için anlamak. Yürümek için yürümek. Haydi evlat! Yürü!"

Şişko Felix yüzünü cama yapıştırıyor. Camda büyük koyu lekeler oluşuyor. Hoparlörden görevlinin cızırtılı sesler çıkararak yaptığı anons duyuluyor:

Birkaç dakika içinde Münih merkez garına girmiş olacağız.

*

Pencerelerin dışında Münih kenti uzanıyor. Ben kapının yanında duruyorum. Janosch, Troy ve öbürleri arkamdalar. Gara giriyoruz. Şişko Felix'in tıklım tıklım dolu sırt çantası koridora çıkarken neredeyse köşede sıkışıp kalıyordu. Yanımızda kurt köpeğiyle sarışın bir adam duruyor. Yorgun görünüyor.

"Eee, şimdi zamanıdır," diyor Janosch.

"Neyin zamanıdır?" diye soruyorum.

"Puroların," diyor Janosch. "Münih'e giriyoruz. Artık onları tüttürmeliyiz. İki kahraman gibi. *Independence Day*'deki gibi." Puroları cebinden çıkartıyor. Ucuz purolar. Agno marka. Ama önemi yok. Birini bana veriyor, diğerini kendi dudaklarına yerleştiriyor. Aynı şeyi benim de yapmamı bekliyor, sonra puroları yakıyor. *Sigara içmek yasaktır* yazısına aldırıyor. Sarışın adama da aldırıyor. Büyük bir istekle purosundan nefes çekiyor. Sarışın adam göz kırpmıyor. Ben bakışlarımı kaçırıyorum. Dumanı bir köşeye doğru üflüyorum. Puronun tadı berbat. Bir an önce bitse çok sevineceğim. Köpek tıksırıyor. Ona acıyorum. İyilik dolu gözlerle bana bakıyor. Yine arkamı dönüyorum.

"Ölümden korkar mısın sen de?" diye Janosch'a soruyorum.

"Genç birisi ölümden asla korkmaz," diye karşılık veriyor.

"Gerçekten mi?" diyorum.

"Gerçekten korkmaz," diyor Janosch. "Genç birisi, ancak gençliğini geride bıraktıktan sonra ölümden korkar. Daha öncesinde sadece yaşar. Ölümü düşünmez bile."

"O zaman *ben* niye ölümden korkuyorum?" diye soruyorum.

"Senin durumun biraz farklı," diyor Janosch.

"Benim durumumun farkı neymiş peki?" diyorum.

"Sende deniz var!" diye yanıtlıyor Janosch.

"Ne denizi?"

"Korku denizi. Bir kere bundan kurtulmalısın. Biliyor musun, senin dünyanda seni yok etmek isteyen o kadar çok şey var ki. Annenle babanın ayrılması olsun. Yatılı okul olsun. Öbür tipler olsun. Önce kendi kendini yok etmemeye çalış! Çok yazık olur biliyor musun!"

Janosch purosundan bir nefes çekiyor. Ona bakıyorum. Ona hayranlık duyuyorum. Bunu ona daha hiç söylemedim ama ona hayranlık duyuyorum. Janosch yaşam. Janosch ışık. Ve güneş. Ve eğer bir Tanrı varsa onun içinden konuşuyor. Bunu biliyorum. Tanrı onu kutsamalı. Tren duruyor. Geldik. Kapılar açılıyor. Perona ilk olarak köpeğiyle birlikte sarışın adam atlıyor. Sonra Janosch'la ikimiz çıkıyoruz. Köpeğin kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum. Tatlı bir şey. Burnunu yere uzatıyor. Sahibinin yanında yorgun ve sarsak adımlarla koşturup gidiyor. Son olarak kuyruğunu görüyorum. Yere doğru eğik gür bir kıl yumağı olan kuyruğunu

Aklıma *köpeğimiz* Charlie geliyor. Bir St. Bernard karışımı. Babası bir canavardı. Annesi de öyle. Kendisinin de bir metreden büyük olması şaşılacak bir şey değil. İki yıl önce öldü. Bu iki yıl bana sanki bir sonsuzluk kadar uzun geliyor. Charlie bir dosttu. Zor zamanlarda hep destek olurdu. Bazen gecele-

ri uyku tutmadığında, dışarıda fırtına varken onun yanına uzanırdım. Fırtınadan hiç hoşlanmam. Charlie ise hep soğukkanlıydı. Bir kaya gibiydi. Arkasına saklanabileceğim bir kaya gibi. Her zaman için. Her yerde. Soluyuşunu asla unutamayacağım. Burnu bir sünger gibi büzülürdü. Sünger gibi yumuşacıktı. Onun her şeyi yumuşacıktı. Kulakları pamuk gibiydi. Ve karnı havanın durumuna göre inip kalkan kocaman bir gemi gibiydi. Son gecemizi hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Charlie yine kan tükürmüştü. Ben banyoda onun yanında bir şezlongun üzerinde uyuyordum. Ama orada uzun süre yatamadım. Onun yanına sokuldum ve bir havlunun üzerinde uyumaya devam ettim. O gece Charlie'nin durumu oldukça kötüydü. Hırıldıyor ve kan kusuyordu. Onun için yapabildiğim tek şey yanında olmaktı. Ona sarılmaktı. Öyle de yaptım. Ona sarıldım ve dua ettim. Bu hayvanı kaybetmek istemiyorum, diyerek dua ettim. Charlie beni hep korumuştur. Yanımda o varken kimse benimle sakat diye alay edememişti. Onun yanında güvendeydim. Birlikte gençlerin kalabalık olduğu mahallelerde de uzun yürüyüşler yapardık. Beni gören insanlar saygılı davranırdı. Çünkü yanımda o vardı. Charlie. Benim köpeğim. Kayam. Yalnız olduğum zaman hep aynı oyunu oynardık. On santim genişliğinde bir plastik halkayı havaya atardım ve Charlie onu yakalardı. Aslında bu oldukça can sıkıcıydı. Ama bizim oyunumuzdu. Bazen bütün bir gün oynardık. İki yıl önce köpeğimizin öldüğü gün sevgili Tanrı herhalde farkında değildi. Çünkü benim ricalarımı duymadı. Sabah dörde doğru Charlie öldü. Bu büyük heybetli gemi son bir kez inip kalktı. Sonra hareketsiz, öylece kalakaldı. Charlie'nin gözleri söndü. O dönemde aynı yaştaydık. On dört. O bize geldiğinde ben daha bebektim. Ama onu hâlâ hatırlıyorum ve ben onu

hatırladığım sürece Charlie yaşayacak. Bir biçimde yaşayacak. Aynı gün onu bir çayırılıkta gömdük. Bütün aile oradaydık. Hepimiz ağlıyorduk. Sadece anem ağlamıyordu. Charlie'yi pek sevmezdi. Onun benim için tehlikeli olduğunu düşünürdü hep. Ayrıca çok iş çıkartırdı. Babamsa onu severdi. İkisi iyi anlaşırldı. Adını babam koymuştu. Rolling Stones'un davulcusu Charlie Watts'u düşünerek. Eğer köpeğimiz hâlâ yaşıyor olsaydı şimdi herhalde onu ziyaret ederdim. Ama artık yok. Zaman beni dikkate almıyor. Charlie'yi, benim sarsılmaz dostumu da.

*

"Bunun tadı yaşama benzemiyor mu?" diye soruyor Janosch ve Agno marka purosundan bir nefes çekiyor. Şimdi diğerleri de peronda. Gözlerinden biraz yorgun oldukları anlaşılıyor. Yorgun argın insanların arasına karışıyoruz. Buradaki istasyon Rosenheim'dakinden daha büyük. En azından on metre genişliğinde ve yüz metre uzunluğunda. Taş zeminde her adım atışımızda tuhaf bir ses çıkıyor. Şişko Felix'in hoşuna gidiyor bu. Sağ ayağını gülerek yere vuruyor. Burada bu saatte bile birçok insan var. Çoğu genç. Gruplar veya çiftler halinde peronlarda dolaşıyorlar. Bazıları sigara ya da bira içiyor. Bazıları sadece orada olmak için orada. Ya da diğerleriyle buluşmak için. Yaşamın zorluklarını biraz eğlenceyle dağıtmak için. Bir reklam panosunun önünde yerde iki berduş yatıyor. Yüzlerinde yaşamın izleri var. Kesikler, yaralar. Bir tanesi bana bakıyor. Uzun, beyaz saçları ve kızıla çalan bıyıkları var. Kolunu arkadaşının omzuna atıyor. Birazdan uyuyacaklar sanırım. Onlara biraz para veriyorum. Bir şey vermeden önlerinden geçemedim. Tekrar Janosch ve diğerlerinin yanına dönüyorum. O sırada

Sambraus'a bizim için aldığı biletlerin parasını veriyorlar.

"Yaşamın tadının başka türlü olduğunu düşünürdüm hep," diyorum ve Agno marka puromdan bir nefes çekiyorum. Koyu, yoğun bir duman yükseliyor.

"Ee? Nasıl olduğunu düşünüyorsun yani?" diye soruyor Janosch.

"Biraz daha tatlı belki," diyorum. "Sonuçta yaşamda tatlı şeyler de var."

"Bu saçmalık da nereden çıktı? Olsa olsa benim çikolatalarım tatlıdır, ama yaşam değil," diye Tombi söze giriyor. "Son zamanlarda çok saçma konuştüğümüz hiç dikkatinizi çekiyor mu?"

"Biz her zaman saçma konuşuruz," diye karşılık veriyor Siska Felix.

"Evet," diye onaylıyor Şişko Felix. "Ama saçma konuşmak için değil saçma işler yapmak için buradayız! Haydi bakalım yola çıkalım!"

"Tombi haklı," diyor Janosch. "Haydi! Gidiyoruz!"

Böylece Münih merkez garının giriş salonundan geçiyoruz. Oldukça büyük bir mekân. Her tarafta dükkânlar var. Porno film oynatan bir sinema bile var. Şişko Felix, burnunu bir film afişine yapıştırıyor. *Zevkler Hanesi*. Afişte bacaklarını açmış zenci bir kadın görülüyor. Üzerinde sadece kırmızı bir külot var. Göğüslerinin üzerine beyaz bir bant atılmış. Tombi'ye göre bu büyük bir küstahlık. Kendi kendine söyleniyor.

"Haydi yürü!" diyor Janosch. "Şimdi zaten bir striptiz kulübüne gidiyoruz. Orada gerçek karılar var! Azgınlığını sonraya sakla!"

"Azgınlığımı kendim ne kadar istersem o kadar saklarım," diye karşılık veriyor Şişko Felix. Afişlerin önünde dikiliyor. Biz önden gidiyoruz. En önde

Sambras. Arkasında Siska Felix ve Janosch. En arkada da Florian, Troy ve ben.

Troy'un yüzü gülüyor. Gözleri parıldıyor.

"Ee, hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

"Evet, çok hoşuma gitti," diye yanıtlıyor Troy. "Aslında hep burada kalmak isterdim."

"Münih'te mi yani?"

"Hayır, sizinle," diye karşılık veriyor Troy. "Nedense yavaş yavaş yaşadığımı hissetmeye başlıyorum."

"Ne güzel konuştun," diyorum.

Herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian hızla öndekilerin yanına koşturuyor.

"Troy konuşuyor," diye heyecanla bağırdığını duyuyorum.

"Gerçekten mi?"

Diğerleri arkalarına dönüyorlar. Şişko Felix giriş salonunun öbür ucundan koşturarak geliyor.

Tramvaya binerken Janosch bana özürlü kimliğim olup olmadığını soruyor. Sadece dört durak gideceğiz. Münchner Freiheit durağına kadar. Fazla uzun bir yol değil. Vagonda bizden başka kimse yok hemen hemen. Oturuyoruz.

"Özürlü kimliğim yok," diyorum.

"Niçin yok?" diye soruyor Şişko Felix.

"Vermiyorlar," diyorum. "Özürlü olmadığımı söylüyorlar. Yürüyebildiğimi ileri sürüyorlar."

"Kafayı mı yemiş bunlar?" diye soruyor Janosch. "Muayene, rapor filan geçerli değil mi?"

"Hayır, böyle bir şey yok," diyorum. "Ama itiraf etmeliyim ki özürlü kimliği almaya o kadar da hevesli değilim. Ne işime yarayacak? Sakat olduğumu kanıtlamaya mı?"

"Dengede durmakta bazen zorluk çektiğini kendin anlattın," diyor Janosch. "Bu tehlikeli olabilir. Örneğin metroda. Çok doluyken. Bu yüzden özürlülere ayrılmış yerler var. Tam sana göre!"

"Ayrıca her yere daha ucuza girebilirsin," diye Şişko Felix söze katılıyor, "örneğin porno oynatan sinemalara!"

"Bu senin hakkın," diyor Janosch. "Sakatlığın seni yoksullaştırıyor aslında biliyor musun? Bu durumda sana pekâlâ bir tazminat ödeyebilirler. Ama

onları ilgilendirmez elbette. Tipik bir devlet tavrı işte."

"Hayır, bu devletin değil bakanlığın işi," diyorum.

"Olsun, aynı şey işte," diyor Janosch. "Bu da devlet."

"Devletle neyi kastediyorsun?" diye soruyor Şişko Felix.

"Bunu kimse tam olarak bilmiyor," diyor Florian.

"Bir şekilde her şeyin sorumlusu olan insanlar sanırım. Neyin hak, neyin haksızlık olduğuna onlar karar veriyor."

"Peki, ne işe yarıyorlar?" diye soruyor Şişko Felix.

"Duruma bağlı," diyor Janosch. "Caddeler açıyorlar. Metrolar inşa ediyorlar. Sanırım onlar olmasaydı biz de burada olmazdık."

"Ama bize bütün dalavereleri çevirenler de aynı tipler öyle değil mi?" diye soruyor Tombi. "*Aliens* diye bir şeylerin olduğunu bizden saklayanlar da onlar yani?"

"Evet, sanırım aynı tipler," diye karşılık veriyor Florian.

"Suçluları hapsedenler de onlar değil mi?"

"Lanet olası! Daha başka neler yapıyor bunlar?" diye soruyor Şişko Felix. "Bu gerçekten berbat. Bütün bu komplonun içinde bizim yerimiz ne?"

"Biz insanız," diye karşılık veriyor Siska Felix.

"Biz insansak diğerleri ne?" diye soruyor Tombi.

Siska Felix düşünüyor. Gözleri kıpır kıpır. Ellerini birbirine kenetliyor. "Diğerleri de *büyük* insanlar," diyor sonunda.

"*Büyük* insanlar mı," diye tekrarlıyor Tombi. "Şu suikast filmlerindeki gibi mi?"

"Eh, biraz," diye yanıtlıyor Janosch. "Film film-
dir. Gerçek biraz farklı bir şeydir sonuçta."

"Buna rağmen sinema *çılgin* bir şey," diye söze
girdi Şişko Felix.

"İçinizden *Pulp Fiction*'u gören oldu mu?"

"*Pulp Fiction*'u herkes gördü," diye yanıtlıyor
Janosch. "Ayrıca o kadar da harika değildi."

"Bildiğin daha iyi bir film var mı?" diye soruyor
Florian.

"*Braveheart*," diye karşılık veriyor Janosch. "O
iyiydi. Mel Gibson *çılgin*. Ayrıca ben İskoçya'yı sevi-
yorum."

"Niye özellikle İskoçya?" diye soruyorum.

"Çünkü bence insan cennette kendini nasıl his-
sederse İskoçya'da da öyle hisseder."

"Niye öyle?" diye soruyorum.

"Şey, yani – orada çok bitki var."

"Çok bitki mi var?" diye tekrarlıyorum. "Cen-
nette çok bitki olduğuna mı inanıyorsun?"

"Cennette her şey var," diye yanıtlıyor Janosch.
"İskoçya'da da öyle. İklim orada coğrafyayı insan-
lardan koruyor."

"Nasıl?" diye soruyor Şişko Felix.

"Çünkü sürekli yağmur yağıyor," diye açıklıyor
Janosch.

"Peki sen ne zamandan beri insanlardan kaçı-
yorsun?" diye soruyor Siska Felix.

"Burası çok kalabalıklaştığından beri," diye ya-
nıtlıyor Janosch. "Burası çok dar. Bazen artık soluk
alamadığım duygusuna kapılıyorum. Bu duygu tik-
sinç. İskoçya'da böyle bir şey hissetmiyorum. Orada
özgürüm."

"Bence ilk fırsatta birlikte sinemaya gitmeli-
yiz," diyor Şişko Felix.

"Niçin o kadar sinemaya gitmek istiyorsun?" di-
ye soruyor Janosch.

"Eh, sinema yaşamı anlatıyor. Öyle değil mi?" diye soruyor Tombi.

"Bence sinemaya giden yol yaşamı daha çok anlatıyor," diye karşılık veriyor Janosch.

"Bu tartışma beni nasıl bir sonuca vardırdı biliyor musunuz?" diye soruyorum.

"Nasıl bir sonuca?" diye soruyor Şişko Felix.

"Dünya *çılgın*," diye yanıtlıyorum.

"Haklısın," diye karşılık veriyor Janosch. "*Çılgın* ve güzel. Ve insan her saniyenin tadını çıkartmalı."

Çocuklar sırtımı patpatlıyorlar.

Sambraus'un üst katında oturduğu striptiz kulübünün adı, başka bir şey bulamamışlar gibi *Lebert'in Çeliği*. Sambraus'la giriş kapısına vardığımızda oğlanlar beni gülüşerek karşıladılar. Yolda Sambraus'la biraz sohbet ettik. Yaşam hakkında. Onun okul dönemi hakkında. Eski yatılı okul arkadaşını aramayı çok istediğini söyledi. Xavier Mils'i. Daha sonra telefon rehberinde onun numarasını bulmaya çalışacakmış. Onunla çok benzerliğimiz varmış. Özellikle de Janosch'un. Sambraus, Mils'in bizimle tanışmaktan büyük memnunluk duyacağından emin olduğunu söylüyor. Zaten onlar da çok uzun zamandan beri karşılaşmamışlar. Artık görüşme zamanının geldiğini söylüyor Sambraus.

Bence Sambraus tatlı bir herif. Bu arada Janosch da bunu kabul etti. Metroda birbirleriyle birkaç laf ettiler. Buna karşın Tombi hâlâ Sambraus'un kaçığın biri olduğunu düşünüyor. Sanırım bu konuda haklı da, ama o iyi niyetli bir kaçık. Bence yaşamı boyunca onun başından da epeyce olay geçmiş. Bu evinin durumundan da belli oluyor. Striptiz kulübü bir ara sokakta. Üç katlı, eski bir bina. Griye boyanmış duvarlarının boyası dökülmüş. Birinci katta, daha önce söylediğim adın yazılı olduğu bir neon tabela asılı: *Lebert'in Çeliği*. Yazı üçboyutlu,

pembe renkli sıkışık harflerle yazılmış. Yazının yanında yine neon ışıklarıyla yapılmış bir çıplak kadının figürü var. Kolları ve bacakları hareket ediyor. Araba farlarının ışığında parıldıyor.

"Bize porno dünyasına el attığını niçin anlatmadın?" diyor Janosch ve bir kahkaha patlatıyor.

"Sürpriz yapmak istiyordum," diyorum.

"Bunu başardın," diyor Şişko Felix.

"Lebert'in Çeliği ha! Benjamin sen *çılgın*'sın!"

Böylece striptiz kulübüne giriyoruz. İçerisi çok havasız. Soluk almak bile mümkün değil neredeyse. Çaresizlikle ağzımı açıp kapıyorum. Zeminde beyaz bir duman dolaşüyor. Duvarlar pembe. Her elli santimde bir bir çıplak kadın resmi asılı. Hepsi de neon çerçeveli. Renk yeşil. Sağ tarafta yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir sahne var. Sahne siyah. Sağ ve sol tarafında birer çelik direk var. Sahnenin zemininden tavana kadar uzanıyorlar. Sahnenin arka tarafını bir kırmızı perde kaplıyor. Üzerinde bir gösterge asılı. Saniyeler atıyor. 60'tan sıfıra kadar. Şu anda 53'ü gösteriyor. Sahnenin karşısı bar. Tezgâhın arkasındaki uzun boylu, iri yapılı bir adam içki veriyor. Kumral bir sakalı var ve küçük gözleri fıldır fıldır dönüyor. Kaşları gür ve karışık, alnında çizgiler var. Arkasında bir yığın şişe dizili. Ağırlıklı olarak viski, şarap ve diğer alkollü içecekler. Barda beş adam oturuyor. Yorgun ve bitkin bir halde göstergeye bakıyorlar. Bu arada saniyeler 49'a vardı. İçeride toplam elli kişi var belki. Mekân oldukça dar. Herkes ortadaki yuvarlak masaların etrafındaki bar taburelerinde oturuyor. Çoğu bacak bacak üzerine atmış. Belli etmeden göstergeye bakıp duruyorlar. 45. Hoparlörlerden yetmişli yılların müziği yayılıyor. Plakları seçen yirmi yaşlarında bir DJ. Saçları doğal olarak oksijenle sarartılmış. Üzerinde siyah bir deri giysi var. Ceketin arasından ara sıra beyaz bir *Simply Red* tişörtü görünüyor. Pürüzsüz yüzünde hiç

kırıksıklık yok. Önünde iki pikap var. Yanında plaklar ve bir mikrofon duruyor. Başında siyah bir kulaklık var. Hoparlörlerden *Supertramp*'in *It's all right*'i yükseliyor. Bu arada gösterge 42'de. Bardaki iriyarı adam geldiğimizi görünce bize doğru bakıyor. Sambraus'u fark edince gülümsüyor.

"Sammy! Yine kimleri sürükledin buraya?" diye soruyor.

"Neuseelen Yatılı Okulu'ndan altı oğlan," diye karşılık veriyor Sambraus. "Bugün okulu kırdılar. Ben de, onları sevgili Charlie'ye götürmeliyim, diye düşündüm. Böylece onlar da bir şeyler görsünler, dedim. İşte Janosch, Troy, Felix, Florian, bir Felix daha ve Benni! Gençler! Saygıdeğer Charlie Lebert'le tanışmış bulunuyorsunuz!"

"Charlie Lebert mi?" diyor Janosch. "Çok sevindim." Ve bir kahkaha patlatıyor.

Göstergede 31 sayısı görülüyor.

"Gençler! Burada doğru yerdesiniz," diyor Lebert. "Bu akşam burada gerçek bir parti veriyoruz! Bir dileğiniz varsa söyleyin yeter! Önce: Ne içmek istiyorsunuz?"

"Herkes için Bacardi-portakal," diyor Janosch.

"Hepsini benim hesabıma yaz," diye tamamlıyor Sambraus.

"Teşekkürler," diye söze karışıyor Tombi. "Ama benim bir sorum daha var."

"Sor bakalım!" diyor Charlie Lebert. Sesi boğuk çıkıyor.

"Ne dersiniz, bir porsiyon domuz kızartması bulmak mümkün olur mu sizce?"

"Domuz kızartması mı?" diye tekrarlıyor Lebert. "Bir striptiz kulübünde olduğunun farkında mısın?"

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Felix. "Ama belki yine de bulunur. Yani aslında... aslında karnım çok acıktı da."

"Eh, pekâlâ. Ne yapabiliriz senin için, bir bakalım. Önce Bacardilerinizi buyrun."

Bacardileri tezgâhın üzerine bırakıyor. İçlerine limon dilimleri ve pipetler bırakılmış kırmızı bardaklar. Oğlanlar içkilerini olabildiğince çabuk yuvarlıyorlar. Sambraus ödüyor. Ben acele etmiyorum.

Yarı çıplak bir hanım yanımıza yaklaşıyor. Üzerinde kırmızı sim şeritleri olan mavi-beyaz bir külot var. Üzerine giydiği şey meme uçlarını bile örtmüyor. Mavi bir pelüş atkı. Uzun kumral saçlarının arasından konfetiler parıldıyor. İnce yüzünde etkileyici bir makyaj var.

"Sammy! Bu yanındakiler ne tatlı herifler böyle!" diyor.

Gösterge şimdi 22'yi gösteriyor.

"Ah, Laura," diye karşılık veriyor Sambraus. "Seni tekrar görmek ne güzel! Bunlar yatılı okul öğrencileri. Okuldan kaçmışlar. Onları buraya getirdim."

"Gerçekten şirin herifler," diyor Laura. "Özellikle şuradaki!"

Beni gösteriyor. İri göğüslerini hoplatarak yanına geliyor. Saçlarımı okşuyor.

"İki yıl içinde yakışıklı, gerçek bir herif olacaksın, biliyor musun?"

Sesi çok yumuşak. Göğüslerine bakıyorum. Oğlanlar kendilerinden geçmiş haldeler. Gözleri fal taşı gibi hepsinin. Bacardi cesaretlerini yerine getirdi herhalde. Janosch kolunu Laura'nın beline doluyor.

"Bir ara sizi de bu sahnenin üzerinde göreceğiz değil mi?" diye soruyor gözleri parlayarak.

"Evet, ben de sahneye çıkacağım," diye yanıtlıyor. "Angélique'den hemen sonra. Sadece sizin için dans edeceğim. Sizin için tatlı şeyler!"

Janosch'un kulakları kıpkırmızı oluyor. Gözlerini yere çeviriyor.

"Laura! Delikanlılarımı bozmaya çalışma!" diyor Lebert ve gülüyor.

"Böyle bir şey yapmam," diyor Laura. "Nasıl olsa gitmek zorundayım. Haydi hoşça kalın. Keyfinize bakın şirin çocuklar! Ve Sammy'ye de fazla yaklaşmayın. O bir kaplandır!"

Bir kahkaha atıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. Külotunun arkası neredeyse bir ipten ibaret. Kıçı olduğu gibi görünüyor. İçinde batıp gitmek isterdim. Diğer oğlanların da durumu benden farklı değil. Hepimiz arkasından bön bön bakıyoruz. Sambraus'la Lebert gülüyorlar. Kıçı güneşten biraz bronzlaşmış. Kalkık. Yanakları neredeyse birbirine yapışık. Seksi görünüyor. Göstergede 10 sayısı okunuyor. Diğer sayılardakilerden daha büyük rakamları var. Janosch kollarını havaya kaldırıyor.

"Nihayet başlıyor!" diye bağırıyor. "Tanrım, bana yaşamımı bağışladığın için sana teşekkür ediyorum!" Bir tur daha Bacardi ısmarlıyor. Lebert yaşımızı sormuyor. Sadece gülümseyip duruyor. Belli ki iyi bir gününde. Bacardileri tazeliyor. Bir kenara bıraktığım bardağımı hızla boşaltmak zorunda kalıyorum. Bu bana pek iyi gelmiyor. Tıksırıyorum. Diğerleri ikinci bardaklarını götürmüşler bile. Aslında ben kendi içkimi hemen içmek istemiyorum. Ama Şişko Felix bardağı gırtlığımdan aşağı boca ediyor. İçimde ne varsa alev gibi yanıyor. Kalbimin gümbürdediğini hissediyorum. Fırlayacakmış gibi atıyor. Hapşırıyorum. Aklıma Laura geliyor. Anne mi düşünüyorum. Umarım iyidir ve umarım çok fazla kaygılanmıyordur. Aslında şimdi onun yanına gidebilirdim. Ama bunu yapmıyorum. Nasılsa bir yararı olmayacak. Birdenbire ortalık kararıyor. Göstergede büyük bir rakamı beliriyor. Bir öne, bir

arkaya sallanıyorum. Janosch kısa bir çığlık atıyor. En azından dört kolun birden bana sarıldığını hissediyorum. Üzerimde en az altı kişinin ağırlığını hissederek sahneye doğru sürükleniyorum. Şişko Felix gırtlığımdan aşağı bir şeyler daha akıtıyor. Biraya benziyor ama ağzımda belli bir tat bırakmıyor. Hoparlörlerden DJ'in berrak sesi yükseliyor. Bu ses beynimin içinde uğulduyor. Sizin için bugün beşinci kez Angélique! *Michael Jackson*'dan *The Way you make me feel* ayaklarımın altında titreşmeye başlıyor. Oğlanlar bağıryorlar. Havaya kaldırılıyorum. Tökezliyorum. Janosch'un yüzünü görüyorum.

"Lebert! Bu akşamı asla unutmayacağım. Söz veriyorum sana! Hep senin adınla birlikte hatırlayacağım!"

Elini saçlarımdan geçiriyor. Gülümsüyor. Daha önce Janosch'un böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. Troy. Yüzüne sevinç yerleşmiş. Geniş, büyük raptiyelerle çakılmış gibi. Ve Şişko Felix de gülüyor. Havaya zıplıyor. Zıplarken beni de birlikte çekiyor. Angélique'i beklemeye zor dayanıyor. Işık bir bacağı aydınlatıyor. Sonra diğerini. Sonunda kadının tümünü. Angélique. Siyah bir erkek kıyafeti var üzerinde. Kalçalarını döndürüyor. Boynuna kadar uzanan simsiyah saçları var. Yüzü pürüzsüz ve tertemiz. Küçük kahverengi gözleri parlıyor. Boyu en fazla 1.60. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar var. Siyah deri ayakkabılar. Sağ bacağına çelik direklerden birine doluyor. Pantolonunun önünü açıyor. Angélique direktten aşağı kayıyor. İzleyicilerden tiz çığlıklar yükseliyor. Janosch da bağıryor. Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. Felix'i sırtından yakalıyor. Havaya sığıyoruz. Angélique, pantolonunun içine küçük siyah bir külot giymiş. Parmaklarını yalıyor ve içine sokuyor. Biraz oynu-

yor. Kahverengi gözleri kısılıyor. Sertleşiyorum. Pantolonumun önü geriliyor.

Kendimi muhteşem hissediyorum. Çevremde her şey dönüyor. Hiçbir şeye aldırmıyorum. Ne babamın koca memeli sevgilisine. Ne annemin korkusuna. Ne ablamın sevgisine. Ben sadece sahneye Angélique'in yanına gitmek istiyorum. Kıçını yalamak istiyorum. Janosch elime bir on marklık tutuşturuyor.

"Bahse girerim ki, sahneye çıkıp bunu külotuna sokmaya cesaret edemezsin," diyor.

"Ben mi cesaret edemeyeceğim?" diyorum.

"Var mısın beraber yapalım?" diye soruyor Janosch.

"Tamam, beraber yapalım," diyorum.

Aralardan geçiyoruz. Bu arada her şeyi üçer tane görmeye başlıyorum. Janosch beni tutuyor. İkimiz de titriyoruz. Sahnenin önünde kalıyoruz. Angélique ceketini atmış, üzerinde sadece kaplan desenli bir bikini üstü var. Cildi pırıl pırıl. Neredeyse geleceğim. Ayaklarımın altındaki zemini artık hissetmiyorum. Janosch omzumu sıkıyor. Angélique ile göz göze gelmeye çalışıyor. Başım alev alev yanıyor. Bikininin üstü yere düşüyor. Angélique'in göğüslerini görüyorum. Ölmek istiyorum. Bir çift şeftali gibi. Yuvarlak ve güzel. Göğüs uçları koyu kırmızı. Salon uğulduyor. Florian ve diğerleri de öne doğru koşuyorlar. Şişko Felix gırtlığımdan aşağı bir şeyler döküyor. Anason gibi kokuyor. Sıvı boğazımda yanıyor. Florian ve Troy, beni sahneye itiyorlar. Janosch da arkamdan uçarak geliyor. Herkes gülüyor. On mark elimde titriyor. Şimdi dizlerimin üzerindeyim. Angélique'in göbeği burnumun ucunda dönüyor. Terli cildini görüyorum. Neredeyse kokusunu alıyorum. Angélique ellerimi kalçalarına yerleştiriyor. Ellerim orada kayboluyor. Göğüsleri sağa ve sola

doğru yayılıyor sanki. Alnım karnına dayanıyor. İzleyicilerin arasından öfkeli bir ihtiyar ayağa kalkıyor.

"Bu çocuklar kimin?" diye soruyor. "İndirin şunları sahneden!"

Sambraus elini kaldırıyor. "Çocuklar benim," diyor.

Öfkeli adam sesini kesiyor. Öfkeyle taburesine oturuyor yine.

"Haydi bakalım!" diyor Janosch. Sesi titriyor. Başını hızlı hızlı sallıyor. Geriye atıyor. Elleri yerde. "Başaracağız!"

Yavaş yavaş doğruluyor. Elimi Angélique'in göbek deliğinin çevresinde dolaştırıyorum. On mark elimin her hareketine uyuyor. Yavaş yavaş daha derine iniyorum. Küçük parmağımı külotunun içine sokuyorum. Külotunu biraz yukarı kaldırıyorum. Janosch derin bir soluk alıyor. Külotu aşağı kadar çekip parayı içine atıyorum. Bir an için elimi bu pozisyonda tutuyorum. Angélique'in organını seyrediyorum. Ancak hayal meyal görebiliyorum. Simsiyah tüyleri var. Ok biçiminde tıraş edilmiş. Janosch benim üzerimden eğiliyor. O da külotun içine bir göz atıyor. Küçük parmağımı çekiyorum. Külot eski konumuna dönüyor. Hızla Angélique'in cildine yapışıyor. Sahneden aşağı kayıyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Müzik kulaklarımda patlıyor. Binlerce insan sahneye yaklaşmaya çalışıyor. Onları gölgeler halinde algılıyorum. Janosch'un sahneden aşağı düştüğünü görüyorum. Bu arada kahkahalarla gülüyor. Troy bir köşede oturuyor. Önünde bira bardağı. O sırada külotunu seyircilerin arasına fırlatmakta olan Angélique'i seyrediyor. Şişko Felix de aynı köşede oturuyor. Önünde dev bir domuz kızartması var. Ağzı kulaklarında.

"İnsan daha ne ister ki," diyor. "Güzel kadınlar ve lezzetli yemekler. Kendimi cennette hissediyorum."

Koca bir parça domuz etini ağzına tıkıyor. Troy gülüyor.

"En müthiş sizlersiniz, biliyor musunuz?" diyorum. "Şimdiye kadar tanıdığım en harika tipler sizlersiniz."

"Evet, evet," diyor Tombi. "Biliyoruz. Sen kafayı buldun."

"Buldum belki," diye yanıtlıyorum. "Ama yine de bilin ki en iyiler sizlersiniz. Şimdiye kadar tanıdığım en iyi arkadaşlar."

"Evet! Sen de bizim şimdiye kadar tanıdığımız en iyi arkadaşsın," diyor Tombi öfkeyle. "Bunu biliyoruz!"

"Hatta en iyisinden bile daha iyisin," diye Troy söze karışıyor. Tekrar gülüyor.

"Biz hepimiz en iyileriz," diyorum. "Biz kahramanlarız. *Çılgınlar*."

Janosch tökezleyerek yanımıza geliyor.

Sambras köşedeki küçük kartlı telefonun önünde duruyor. Ağız sonuna kadar açık. Bakışları bomboş ve çok uzaklarda.

*

Hiçbir şey bilmediğimi biliyorum. Gözlerimi açıyorum. İçinde bulunduğum arabada oturduğum arka koltuk kahverengi deri kaplı. Ön koltuğun sırtında Alfa Romeo simgesi var. Aynı simgeyi direksiyonun üzerinde de görüyorum. Siyah. Charlie Lebert elini yorgun yorgun üzerinde gezdiriyor. Bir kavşaktan geçiyoruz. Sambras Lebert'in yanında oturuyor. Parmağıyla çeşitli yönleri gösteriyor. Ben oğlanlarla birlikte arka koltuktayım. Neredeyse

hepsi uyuyor. Sadece Tombi ve Siska Felix uyanık. Yüzlerini cama yapıştırmışlar. Burası oldukça sıkışık. Arka koltuk dört kişi için düşünülmüş aslında. Janosch ve Troy üst üste oturuyorlar. İkiisi de uyuyor. Janosch'un ağzı açık. Ara sıra pembe dili hızla dışarı fırlayıp sonra geri çekiliyor. Florian onun omzuna yaslanmış. Esniyorum. Başım ağrıyor. Dışarıda güneş parlıyor. Saate bakıyorum. 10:09.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Mezarlığa," diye yanıtıyor Sambraus. "Yatılı okul arkadaşım Xavier Mills orada yatıyor. Ölmüş, dün öğrendim."

Sambraus yutkunuyor.

"Peki, ben arabaya nasıl bindim?" diye soruyorum.

"Seni Lebert taşıdı," diye yanıtıyor. "Kendine gelemedin bir türlü. Diğerlerini ayılttık. Sadece sen ayılmadın. Biz de seni taşımak zorunda kaldık. Şimdi Neuseelen'e geri dönüyoruz."

"Neuseelen'e geri mi dönüyoruz?" diye tekrarlıyorum huzursuzlukla.

"Evet," diye karşılık veriyor Sambraus. "Oradakilere sizi yoldan topladığımızı söyleyeceğiz."

"Hangi yoldan yani?" diye soruyorum yılgın bir şekilde.

"Tabii ki köyden," diye karşılık veriyor Sambraus. "Öylesine köye dolaşmaya çıkmışsınız. Sonra zamanın geçtiğini fark etmemişsiniz. Saat 23.00'ü geçince de okula dönememişsiniz. O saatte kapılar kapalıymış."

"Bize inanacaklarını mı sanıyorsun? Peki telefon edemez miydik?" Sağ elimle ahize işareti yapıyorum.

"Size mutlaka inanacaklardır. Bir şekilde telefon bulamadınız işte. Ayrıca çok da geç olmuştu."

"Acaba bu işe yarayacak mı?" diye merak ediyorum.

"Elbette," diyor Lebert. "Yol açtığınız karışıklık için özür dileyeceksiniz – sonra her şey yoluna girecek. Ne geceydi ama!"

Bunu söylerken yan sokaklardan birine sapıyor. Elimle saçlarımı düzeltiyorum. Başım ağrıyor. Neuseelen'e geri dönme düşüncesi bana iyi gelmiyor. Yan tarafa yaslanıyorum.

"Dün akşam epeyce yuvarladın ha?" diyor Lebert. Bana doğru dönüyor. "Angélique'le iyi havaya girdin bence. Bu yüzden de Laura'ya bir şey kalmadı. Oysa ne numaralar yaptı. Eh, hiç olmazsa ötekiler tadını çıkarttı!" Oğlanları işaret ediyor.

"Başın ne durumda?" diye soruyor sonra.

"Yerinde," diyorum. Yalan söylüyorum. Ellerimi ovuşturuyorum.

Şişko Felix bana doğru dönüyor. Gözleri cam gibi görünüyor. Yanakları kızarmış. Saçları karmakarışık.

"Üzgünüm," derken kollarını öne doğru uzatıyor. "Yine bir şeyler sormak istiyorum. Biliyorum durmadan soru soruyorum ama..."

"Takma kafana," diyorum. "Soru sormak zorundayız. Yoksa pek çok şeyi anlamamız mümkün olmazdı. Ama sana cevap verebilir miyim bilmiyorum. Çünkü bazen de anlamadıklarımız, cevapların kendisi oluyor."

"Bütün bu olanlar neydi?" diye soruyor Şişko Felix. "Okuldan kaçışımız. Otobüs yolculuğu. Tren yolculuğu. Metro. Striptiz kulübü. Bütün bunlar ne içindi? Neye yaradı? Bunları nasıl tanımlayabiliriz? Yaşam olarak mı?"

Düşünüyorum. Düşünecek hali kalmamış beynim için bütün bunlar biraz fazla. Derin bir soluk alıyorum. Ağzımı açıyorum: "Bence bütün bunları

bir öykü olarak tanımlayabiliriz," diyorum. "Yaşamın yazdığı bir öykü."

Dudaklarımı sıkıp büzüyorum. Alnımdan ter süzülüyor. Tombi'nin gözleri kocaman açılıyor. Eliyle alnını siliyor.

"Peki, iyi bir öykü müydü?" diye soruyor. "Konusu neydi? Dostluk mu? Macera mı?"

"Konusu bizdik," diye karşılık veriyorum. "Bir yatılı okul öyküsüydü. Bizim öykümüzdü."

"Yaşamda çok öykü var mı?" diye soruyor Şişko Felix.

"Çok fazla," diye karşılık veriyorum. "Sevinç ve hüznün öyküleri var. Başka öyküler var ve her öykü farklı."

"Peki, bizim yatılı okul öykümüzün yeri neresi?" diye soruyor Tombi.

"Belli bir yeri yok," diye yanıtlıyorum. "Hiçbir öykünün ortak bir yere ait olamayacağı gibi. Hepsi de farklı farklı yerlerdeler."

"İyi ama neredeler?" diye soruyor Şişko Felix.

"Sanırım yaşamın yolu üzerinde," diye yanıtlıyorum.

"Dört ay önceki Kızlar Koridoru öykümüz de mi yaşamın yolu üzerindeydi?" diye soruyor Tombi.

"Evet," diyorum.

"Peki, ya şimdi nerede bulunuyoruz?"

"Yaşamın yolu üzerinde," diye karşılık veriyorum. "Yeni öyküler buluyor ve yapıyoruz."

Şişko Felix, başını tekrar arabanın camına yapııştırıyor. Gözleri bir şeyler arıyor.

Mezarlık küçük. Mezar da öyle. Neredeyse hiçbir şey dikilmemiş. Mezartaşı gri ve dört köşe. Üzerindeki yazı eski. Sanki geçen yüzyıldan kalma gibi.

Xavier Mills çok yoksul bir adam olmalı. İsminin başharflerini bir çocuk İsa koruyor. Sert bir ifadeyle bize doğru bakıyor. Sambraus mezarın önünde diz çöküyor. Üzerine bir demet beyaz gül bırakıyor. Lebert onun yanında duruyor. Oğlanlar ve ben geride duruyoruz. En son olarak Janosch geliyor yanımıza. İçine kapanıyor. Saçları darmadağın. Janosch esniyor. Gelip yanımızda duruyor.

"Çok geç kaldım, ihtiyar!" diyor Sambraus, mezar taşına dönerek. "Biliyorum. Ama şimdi buradayım. Birkaç yatılı öğrenciyi de yanımda getirdim. Yeni kuşak. Tanısaydın onlarla gurur duyardın! Eski dostum Charlie de geldi. İyi anlaşırdınız, buna inanıyorum. Gerçekten de düzgün biri..."

O an Şişko Felix beni dürtüyor. Yorgun gözleriyle bana bakıyor.

"Her öykünün sonu böyle mi oluyor?" diye soruyor.

"Evet, sanırım her öykünün sonu böyle," diye yanıtlıyorum. "Ama kimbilir. Belki aynı zamanda yeni bir öykü başlıyordur. Bunu bilemeyiz. Yapabileceğimiz tek şey izlemek. Beklemek ve görmek. Belki böylece yeni bir öykü başlar."

İnsan yatılı okul yaşamını nasıl tanımlayabilir? Bence bu oldukça zor bir şey. Bu da bir yaşam biçimi sadece. Bu koca dünyada bir yığın yaşam olduğu gibi. Bildiğim sadece, insanın yatılı okulu unutamayacağı. Bu bir an bile mümkün değil. Bu iyi bir şey mi, değil mi, başkaları karar versin. Benim söyleyebileceğim tek şey, birlikteliğe mecbur olduğunuz. Sonsuz birlikteliğe. Ortaklaşa yaşama. Birlikte yemek yemeye. Birlikte içmeye. Kendi yaşadıklarım-dan biliyorum. Hatta ağlarken bile birlikte ağlamalıyız. Tek başınıza ağlasanız bile, biri derhal içeri girer ve sizinle birlikte ağlamaya başlar. Sanırım bu böyle olmak zorunda. İnsan bazen ölmek istiyor. Bazen de içinde ikiye katlanmış bir yaşam hissediyor. Yatılı okul yaşamı nasıl tanımlanabilir? Her şey geçici. Artık bunu biliyorum.

Eşyalarım yatağın yanında duruyor. Toplanırken Janosch yardım etti. Üç bavul ve bir çanta. Şimdi düzgün bir biçimde yan yana duruyorlar. Yola çıkmaya hazırım. Yutkunuyorum. Burası birdenbire çok bomboş kaldı. Duvarlar çırılçıplak. Masala-

rın üzerinde hiçbir şey yok. Bedenimden tuhaf bir duygu geçiyor. Sağ elimi terli aluma götürüyorum.

Matematikten yine altı aldım. Üzerine bir de Almanca'dan beş geldi. Bunlar yeterli zaten. Sınıfta kaldım. Okuldan ayrılmak zorundayım. Kapanış olarak aileme katmerli bir mektup gönderdiler:

Oğlunuz ne yazık ki yetersiz. Ayrıca çok fazla sorun çıkartıyor ve sık sık geç saatlerde Kızlar Koridoru'nda görülüyor.

Babam on dakika içinde beni almaya gelecek. Bu arada Janosch ve diğerleriyle vedalaşacak zamanım var. Onlar ancak yarın sabah yaz tatiline başlayacaklar. Diğer herkes gibi. Babam beni bugünden almak için ısrar etti. Okul kapanmadan bir gün önce. Buna göz yumdular. Herhalde benden bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bu yüzden onlara kızamam. Şişko Felix, geleceğimi nasıl gördüğümü soruyor. Kolunu omzuma atıyor. Gülümsüyorum. Geleceğim oldukça pembe görünüyor bana kalırsa. Babamla oturacağım. Bu arada evimizden taşındı ve üç odalı küçük bir ev tuttu. Milbertshofen bölgesinde, Schwabing sınırında oturuyor. Babam orada pek çok genç olduğunu söylüyor. Tam bana göre. Şimdi den seviniyorum. Aklıma Matthias Bochow geliyor. Bundan sonra özörlöler için özel bir okula gideceğim. Okul Neuperlach'da. Annem orada matematik dersinin çok sınırlı tutulduğunu söylüyor. Ama açık söylemek gerekirse o okula gitmek istemiyorum. Hep yeni gelen olmak istemiyorum. Kolunun altında bir mektupla gelen yeni öğrenci. Neyse ki yatılı okul değil. Öğleden sonraları eve gidebileceğim. Ağlayabileceğim. Gülebileceğim. Mutlu olabileceğim. Yakında on yedi yaşımı bitireceğim. Bu yaşta yaşamın acımasızca değiştiğini duymuştum. Yakında bu benim de başıma gelecek. Bana tedavi için jimnastik yaptıran hastabakıcı hastalığımın ciddi bir bi-

çimde kötüye gittiğini söylüyor. Sol yanımdaki yetersizlik artıyor. Sol elim iyice içeri doğru döndü. Sol ayağım da öyle. Belki günün birinde yürüme şansım hiç yok artık. Zaten yürümeyi öğrenmiş olmam bile bir mucizeymiş. Ama yine de yaşamım devam ediyor işte. Bunu yapabildiğim sürece de bir şekilde her şey devam edecek sanırım. Şu filozoflardan biri böyle söylüyor en azından. Ama belki de doğrudur. Yatılı okuldayken eve gittiğim son hafta sonu yolda bir kızla tanıştım. Beni aslında oldukça tuhaf bulduğunu söyledi. Ona pek çok kızın böyle düşündüğünü söylediğimde, bunu daha da tuhaf bulduğunu söyledi. Bir şey olur mu, bilmiyorum. Eğer isterseniz bir kez ziyaretime gelin. Schwabing'de. Bütün bunlardan sonra beni yeterince tanıyorsunuz. Beni mutlaka bulursunuz. Sol bacağına tuhaf bir biçimde içeri doğru çeken genç benim. Kalabalıklara neredeyse hiç karışmam. Karışsam bile en arkadayımdır. Kuyruk gibi. Eğer babamla *Rolling Stones* konserinde değilsem. Orada en öndeyimdir. Sahnenin dibinde. Babam hep bir şeyleri kaçıracağından korkar. Ama *Stones*, artık turneye çıkmayacak nasılsa. Saçlarımı Neuseelen'deki yıl sonu partisinde oksijenle sararttım. Bunu diğer oğlanlarla birlikte yaptık. Oldukça eğlenceli görünüyoruz. Tıpkı kardeşler gibi. Janosch bunu çok *çılgın* buluyor. Pencere pervazının yanında duruyor. Dirseklerini pervaza dayamış. Ağır ağır öne arkaya sallanıyor. Arkasına dönüyor. Alnını kırıştırıyor.

"Kendine dikkat edeceğine söz veriyor musun?" diyor.

"Bana bak!" diye karşılık veriyorum. "Kendime dikkat etmeyecekmiş gibi bir halim mi var?"

Janosch gülüyor. Uç adımda yanıma geliyor. Sarılıp beni göğsüne bastırıyor.

"Bizi görmeye gel, tamam mı!" diyor.

"Elbette, her zaman," diyorum. Çantayı alıyorum. Felixlerin yanına gidiyorum. Onlara sarılıyorum. "Dikkatli olun, çocuklar," diyorum. İkisi de bana bakıyor.

"Her şey dilediğin gibi olsun ahbap! Kendine güven!" diyor Tombi. Sıska Felix başını sallayarak elini uzatıyor. Herkesin sadece *Kız* diye çağırdığı Florian'ın yanına gidiyorum. Onu kucaklıyorum.

"Birlikte çok eğlendik değil mi?" diye soruyorum.

"Çok eğlenceli şeyler yaşadık," diye karşılık veriyor. "Hoşça kal, Benni!" Troy'un yanına gidiyorum. Kafasını karnıma gömüyor.

"Kendi yolunda ilerle," diyor bana. Elini uzatıyor.

"Hoşça kal, Troy!" diyorum.

Kapıda Anna ve Malen duruyor. Peş peşe boynuma sarılıyorlar. Benim için veda kartları hazırlamışlar, hepsini çantama sokuşturuyorlar. Marie gelmemiş. Zaten başka türlü beklenemezdi. Beş dakika sonra babam görünüyor. Aceleyle yanımıza geliyor, diğer bavulları alıyor ve hemen odadan çıkıyor. Çocuklara el sallayarak peşinden gidiyorum. Bir kez daha arkama dönüyorum. Açık kapıyı ardında arkadaşlarımı görüyorum. Sağ elimi kaldırıyorum. Sonra Oropular Kanadı boyunca babamın peşinden yürüyorum. Merdivenlere açılan kapıyı ben geçeyim diye tutuyor. Orada okul müdürü Richter'le karşılaşıyoruz.

"İyi tatiller," diye homurdanıyor. Yanınızdan dümdüz yürüyüp gidiyor. Landorf Koridoru'na doğru ilerliyor. Merdivenden iniyoruz. Uzun bir merdiven. Aşağı vardığımızda çantamı yere bırakıyorum Yoruldum.

Kerstin Gleba'ya her şey için içten teşekkürlerimle,

Benjamin Lebert

ÇILGIN

'Merhaba çocuklar. Benim adım Benjamin Lebert. On altı yaşımdayım ve sakatım. Yani bilin diye söylüyorum.'

Okulun açıldığı gün sınıfın karşısına dikilip bunları söyleyen, bu kitabın yazarı ve **Çilgin**'ın baş kahramanı **Benjamin Lebert**. Bu romanı yazdığında on yedi yaşında olan **Benjamin Lebert**, şaşırtıcı yeteneğiyle umulmadık bir üne kavuştu ve bu ilginç kitap kısa sürede Almanya'da 400.000 baskı sayısına ulaştı, otuz dile çevrildi, filme çekildi. Otobiyografik özellikler taşıyan **Çilgin**, bir yatılı okulda geçen, hepsi de kendi çapında farklı kişilikler sergileyen, ergenlik çağındaki altı gencin öykülerini işliyor. Yaşamı anlama ve tanıma, yetişkin olma çabasındaki gençleri anlatan **Çilgin**'da, özürlü bir genç olan **Benjamin**, okuduğu okulda başarısız olunca, ailesi onu uzaktaki bir yatılı okula gönderir. Pek de olumlu düşüncelerle girmediği bu yeni ortamda kafa dengi arkadaşlar bulunca, onlarla birlikte okul kurallarını çiğneyecek pek çok şey yapar. Günümüz gençlerinin ve ailelerinin sorunlarına, düşüncelerine, dünya görüşlerine bir Avrupalı gözüyle yaklaşan **Çilgin**, bu genç yazarın mizah dolu ama yalın gözlemleriyle eğlenceli bir gençlik romanına dönüşüyor.

ISBN 975-07-0116-X

9789750701160
<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR